

DIRECTIVA 2014/59/UE A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**din 15 mai 2014**

de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului

(Text cu relevanță pentru SEE)

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 114,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Băncii Centrale Europene ⁽¹⁾,având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽²⁾,hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽³⁾,

întrucât:

- (1) Criza financiară a demonstrat că există o lipsă semnificativă de instrumente adecvate la nivelul Uniunii pentru a gestiona în mod eficient situația instituțiilor de credit și a firmelor de investiții neviabile sau în curs de a intra în dificultate (denumite în continuare „instituții”). Aceste instrumente sunt necesare în special pentru a preveni insolvența sau, în cazul în care aceasta se produce, pentru a reduce la minimum consecințele negative prin menținerea funcțiilor de importanță sistemică ale instituției în cauză. Pe parcursul crizei, aceste provocări au reprezentat un factor major care a forțat statele membre să salveze instituțiile prin utilizarea banilor contribuabililor. Obiectivul unui cadru de redresare și rezoluție credibil este acela de a evita pe cât posibil necesitatea unei astfel de măsuri.
- (2) Criza financiară a cunoscut dimensiuni sistemice în sensul că a afectat accesul la finanțare pentru multe instituții de credit. Pentru a evita intrarea în dificultate, cu consecințe pentru întreaga economie, o astfel de criză necesită măsuri menite să asigure accesul la finanțare, în condiții asemănătoare pentru toate instituțiile de credit altfel solvabile. Măsurile respective implică un aport general de lichiditate din partea băncilor centrale și garanții din partea statelor membre pentru titlurile de valoare emise de instituțiile de credit solvabile.
- (3) Piețele financiare din Uniune prezintă un nivel ridicat de integrare și de interconectare, multe instituții desfășurându-și deseori operațiunile dincolo de granițele naționale. Intrarea în dificultate a unei instituții transfrontaliere este susceptibil de a afecta stabilitatea piețelor financiare din statele membre în care își desfășoară activitatea. Incapacitatea statelor membre de a prelua controlul instituțiilor în curs de a intra în dificultate și de a proceda la rezoluția acestora astfel încât să se evite în mod eficient producerea de daune sistemice mai extinse poate submina încrederea reciprocă a statelor membre, precum și credibilitatea pieței interne a serviciilor financiare. Stabilitatea piețelor financiare este, prin urmare, o condiție esențială pentru instituirea și funcționarea pieței interne.

⁽¹⁾ JO C 39, 12.2.2013, p. 1.⁽²⁾ JO C 44, 15.2.2013, p. 68.⁽³⁾ Poziția Parlamentului European din 15 aprilie 2014 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 6 mai 2014.

- (4) În prezent, procedurile de rezoluție a instituțiilor nu sunt armonizate la nivelul Uniunii. Unele state membre aplică în cazul instituțiilor aceleași proceduri pe care le aplică altor societăți insolabile; aceste proceduri sunt uneori adaptate pentru instituțiile. Există mari diferențe de la un stat membru la altul în ceea ce privește fondul și procedurile prevăzute în actele cu putere de lege și actele administrative care reglementează insolvența instituțiilor din statele membre. În plus, criza financiară a demonstrat faptul că procedurile generale de insolvență nu sunt întotdeauna adecvate pentru instituțiile, deoarece ele nu asigură întotdeauna o intervenție suficient de rapidă, menținerea funcțiilor critice ale instituției ori păstrarea stabilității financiare.
- (5) Este prin urmare necesară instituirea unui regim care să ofere autorităților un set credibil de instrumente pentru a interveni suficient de timpuriu și de rapid în cazul unei instituții neviabile sau în curs de a intra în dificultate, astfel încât să garanteze continuitatea funcțiilor financiare și economice critice ale acestora, reducând în același timp la minimum impactul situației de dificultate a instituției asupra economiei și a sistemului financiar. Acest regim ar trebui să garanteze faptul că acționarii sunt cei care suportă pierderile primii, iar creditorii suportă pierderi ulterioare acționarilor, cu condiția ca pierderile suferite de fiecare creditor să nu depășească pierderile care ar fi fost suferite de acesta dacă instituția ar fi fost lichidată în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență, în conformitate cu principiul potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat, astfel cum este specificat în prezenta directivă. Noi competențe ar trebui să permită autorităților, de exemplu, să mențină un acces neîntrerupt la depozite și la operațiunile de plată, să vândă după caz activitățile viabile ale instituției și să repartizeze pierderile în mod corect și previzibil. Aceste obiective ar trebui să contribuie la evitarea destabilizării piețelor financiare și să reducă la minimum costurile pentru contribuabili.
- (6) Revizuirea în curs a cadrului de reglementare, în special consolidarea rezervelor de capital și de lichidități, precum și îmbunătățirea instrumentelor pentru politicile macroprudențiale, ar trebui să reducă probabilitatea unor crize viitoare și să îmbunătățească reziliența instituțiilor la situații de tensiuni economice, cauzate fie de perturbări sistemice, fie de evenimente specifice fiecărei instituții. Cu toate acestea, nu este posibil să se elaboreze un cadru de reglementare și de supraveghere care să evite ca instituțiile respective să se confrunte vreodată cu situații dificile. Prin urmare, statele membre ar trebui să fie pregătite și să dispună de instrumente adecvate de redresare și rezoluție pentru a face față situațiilor care implică atât crize sistemice, cât și intrări în dificultate ale instituțiilor individuale. Astfel de instrumente ar trebui să includă mecanisme care să permită autorităților să gestioneze în mod eficient situația instituțiilor care sunt în curs de a intra în dificultate sau sunt susceptibile de a intra în dificultate.
- (7) Exercițarea unor astfel de competențe și măsurile luate ar trebui să ia în considerare circumstanțele în care se produce intrarea în dificultate. Dacă problema apare într-o anumită instituție, iar restul sistemului financiar nu este afectat, autoritățile ar trebui să-și exercite competențele de rezoluție fără a se preocupa de efectele de contagiare. Într-un mediu fragil, pe de altă parte, ar trebui să se acorde o mai mare atenție pentru a evita destabilizarea piețelor financiare.
- (8) Rezoluția unei instituții care își menține activitatea poate, în ultimă instanță, să implice instrumente publice de stabilizare financiară, inclusiv trecerea temporară în proprietatea publică. De aceea, este esențial să se structureze competențele de rezoluție și facilitățile de finanțare pentru rezoluție astfel încât contribuabilii să fie beneficiarii oricărui surplus care poate rezulta din restructurarea unei instituții care este readusă pe un curs sigur de către autorități. Responsabilitatea și asumarea riscurilor ar trebui să fie recompensate.
- (9) Unele state membre au adoptat deja modificări legislative care introduc mecanisme de rezoluție a instituțiilor în curs de a intra în dificultate; altele și-au exprimat intenția de a adopta astfel de mecanisme, în cazul în care ele nu sunt adoptate la nivel european. Absența condițiilor, competențelor și procedurilor comune de rezoluție a instituțiilor poate constitui un obstacol în calea bunei funcționări a pieței interne și poate frâna cooperarea dintre autoritățile naționale în cazul grupurilor de instituții transfrontaliere în curs de a intra în dificultate. Acest lucru este valabil atunci când, din cauza unor abordări diferite, autoritățile naționale nu au același nivel de control sau aceeași capacitate de a proceda la rezoluția instituțiilor. Aceste diferențe între regimurile de rezoluție pot afecta costurile de finanțare ale instituțiilor de credit, în mod diferit de la un stat la altul și pot crea denaturări ale concurenței între instituții. Existența unor regimuri de rezoluție eficiente în toate statele membre este necesară pentru a garanta că exercitarea de către instituții a drepturilor de stabilire pe care le conferă piața internă nu poate fi limitată de capacitatea financiară a statului membru de origine de a gestiona situația de dificultate a acestora.
- (10) Aceste obstacole ar trebui eliminate și ar trebui adoptate norme care să garanteze că dispozițiile pieței interne nu sunt compromise. În acest scop, normele care reglementează rezoluția instituțiilor de credit ar trebui să facă obiectul unor dispoziții comune minime de armonizare.

- (11) Pentru a asigura coerența cu legislația existentă a Uniunii în domeniul serviciilor financiare și pentru a garanta tuturor instituțiilor un nivel maxim de stabilitate financiară, regimul de rezoluție ar trebui să se aplice instituțiilor care fac obiectul cerințelor prudențiale prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽¹⁾ și în Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾. Totodată, regimul ar trebui să se aplice holdingurilor financiare, holdingurilor financiare mixte prevăzute în Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽³⁾, holdingurilor cu activitate mixtă și instituțiilor financiare, în cazul în care acestea din urmă sunt filiale ale unei instituții sau a unui holding financiar, a unui holding financiar mixt sau a unui holding cu activitate mixtă și sunt supuse supravegherii întreprinderii-mamă pe o bază consolidată. Criza a demonstrat că insolvabilitatea unei entități afiliate unui grup poate avea un impact rapid asupra solvabilității întregului grup, putând astfel avea chiar implicații sistemice. Prin urmare, autoritățile ar trebui să dispună de mijloace eficiente de acțiune în ceea ce privește aceste entități, pentru a preveni contaminarea și pentru a elabora un plan de rezoluție coerent pentru ansamblul grupului, deoarece insolvabilitatea unei entități afiliate unui grup poate avea un impact rapid asupra solvabilității întregului grup.
- (12) Pentru a asigura coerența cadrului de reglementare, contrapărțile centrale definite în Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁴⁾ și depozitarii centrali de titluri de valoare, definiți în regulamentul care urmează să fie adoptat de Parlamentul European și de Consiliu privind îmbunătățirea decontării titlurilor de valoare în Uniunea Europeană și privind depozitarii centrali de titluri de valoare (CSD), ar putea să facă obiectul unei inițiative legislative separate care să instituie un cadru de redresare și rezoluție pentru aceste entități.
- (13) Utilizarea instrumentelor și a competențelor de rezoluție prevăzute în prezenta directivă poate afecta drepturile acționarilor și pe cele ale creditorilor. Mai exact, competența autorităților de a transfera acțiunile sau o parte ori totalitatea activelor unei instituții către un cumpărător privat, fără acordul acționarilor, afectează drepturile de proprietate ale acționarilor. În plus, competența de a decide care datorii ale unei instituții în curs de a intra în dificultate să fie transferate, în conformitate cu obiectivul de a asigura continuitatea serviciilor și de a evita efectele negative asupra stabilității financiare, ar putea afecta tratamentul egal al creditorilor. Prin urmare, măsurile de rezoluție ar trebui să fie luate doar atunci când acest lucru este necesar în interes public, iar orice atingeri aduse drepturilor proprietarilor și creditorilor ca urmare a măsurilor de rezoluție ar trebui să fie compatibile cu Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (Carta). În special, ar trebui ca, în acele situații în care creditorii din aceeași categorie sunt tratați diferiți în contextul unei măsuri de rezoluție, aceste distincții să fie justificate din perspectiva interesului public și să fie proporționale cu riscurile abordate și, de asemenea, ele nu ar trebui să aibă un caracter discriminatoriu, direct sau indirect, pe criterii de naționalitate.
- (14) Autoritățile ar trebui să ia în considerare tipul de activitate a instituției, structura acționariatului, forma juridică, profilul de risc, dimensiunea, statutul juridic și gradul de interconectare cu alte instituții sau cu sistemul financiar în general, domeniul de aplicare și complexitatea activității economice, dacă este sau nu membru al unui mecanism de protecție instituțională sau al altor sisteme de solidaritate reciprocă, măsura în care exercită servicii sau activități de investiții și dacă intrarea sa în dificultate și lichidarea ulterioară prin procedurile de insolvență obișnuite ar putea avea un efect negativ semnificativ asupra piețelor financiare, asupra altor instituții, asupra condițiilor de finanțare sau asupra economiei în ansamblu în contextul planurilor de redresare și de rezoluție și atunci când utilizează diversele competențe și instrumente pe care le au la dispoziție, asigurându-se că procedura este aplicată în mod corespunzător și proporțional și că există o sarcină administrativă minimă legată de obligațiile aferente pregătirii planurilor de redresare și de rezoluție. Întrucât conținutul și informațiile menționate în prezenta directivă și în anexa la aceasta stabilesc un standard minim pentru instituții cu relevanță sistemică evidentă, autoritățile pot aplica cerințe diferite sau semnificativ mai reduse în materie de planificare a redresării sau a rezoluției și de informare, în funcție de instituție și cu o frecvență a actualizărilor mai rară de un an. Pentru o instituție mică cu un grad redus de interconectare și de complexitate, un plan de redresare ar putea fi redus la unele informații de bază privind structura sa, condițiile pentru declanșarea procedurii de redresare, precum și acțiunile și opțiunile de redresare. În cazul în care s-ar putea permite unei instituții să intre în insolvență, atunci și planul de rezoluție ar

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

⁽²⁾ Directiva 2013/36/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 cu privire la accesul la activitatea instituțiilor de credit și supravegherea prudențială a instituțiilor de credit și a firmelor de investiții, de modificare a Directivei 2002/87/CE și de abrogare a Directivei 2006/48/CE și 2006/49/CE (JO L 176, 27.6.2013, p. 338).

⁽³⁾ Directiva 2002/87/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2002 privind supravegherea suplimentară a instituțiilor de credit, a întreprinderilor de asigurare și a întreprinderilor de investiții care aparțin unui conglomerat financiar și de modificare a Directivei 73/239/CEE, 79/267/CEE, 92/49/CEE, 92/96/CEE, 93/6/CEE și 93/22/CEE ale Parlamentului European și a Directivei 98/78/CE și 2000/12/CE ale Parlamentului European și Consiliului (JO L 35, 11.2.2003, p. 1).

⁽⁴⁾ Regulamentul (UE) nr. 648/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 4 iulie 2012 privind instrumentele financiare derivate extrabursiere, contrapărțile centrale și registrele centrale de tranzacții (JO L 201, 7.2.2012, p. 1).

putea fi redus. De asemenea, regimul ar trebui aplicat în așa fel încât să nu pericliteze stabilitatea piețelor financiare. În special, în situațiile caracterizate de probleme mai generale sau chiar de îndoieli cu privire la reziliența multora dintre instituții, este esențial ca autoritățile să examineze riscul de contagiare provocat de măsurile luate în legătură cu oricare dintre instituții.

- (15) Pentru a garanta rapiditatea de acțiune necesară, independența în raport cu actorii economici și pentru a evita conflictele de interese, statele membre ar trebui să desemneze autorități administrative publice sau autorități investite cu competențe administrative publice care să îndeplinească funcțiile și sarcinile de rezoluție, în temeiul prezentei directive. Statele membre ar trebui să se asigure că acestor autorități de rezoluție le sunt alocate resursele corespunzătoare. Desemnarea de autorități publice nu ar trebui să excludă delegarea de funcții, sub responsabilitatea unei autorități de rezoluție. Nu este necesar să se prevadă însă tipul de autoritate sau autorități pe care statele membre ar trebui să le desemneze drept autoritate de rezoluție. Deși armonizarea acestui aspect ar veni în sprijinul coordonării, ea ar reprezenta un amestec important în sistemele constituționale și administrative ale statelor membre. Este însă posibilă atingerea unui grad suficient de coordonare, cu ajutorul unei cerințe mai puțin intruzive, în virtutea căreia toate autoritățile implicate în rezoluția instituțiilor ar trebui să fie reprezentate în colegii de rezoluție, care ar asigura coordonarea la nivel transnațional sau la nivelul Uniunii. Statele membre ar trebui, prin urmare, să aibă libertatea de a alege autoritățile responsabile pentru aplicarea instrumentelor de rezoluție și exercitarea competențelor prevăzute în prezenta directivă. În cazul în care un stat membru desemnează autoritatea responsabilă cu supravegherea prudențială a instituțiilor (autoritate competentă) drept autoritate de rezoluție, ar trebui instituite mecanisme structurale adecvate pentru a separa funcția de supraveghere de cea de rezoluție. Această separare nu ar trebui să împiedice funcția de rezoluție să aibă acces la orice informație aflată la dispoziția funcției de supraveghere.
- (16) Având în vedere consecințele pe care le-ar putea avea intrarea în dificultate a unei instituții asupra sistemului financiar și asupra economiei unui stat membru, precum și eventuala necesitate de a utiliza fonduri publice pentru soluționarea unei crize, ministerele de finanțe sau alte ministere relevante din statele membre ar trebui să fie strâns implicate, încă din faza de început, în procesul de gestionare a crizelor și de rezoluție.
- (17) Rezoluția eficientă a instituțiilor sau a entităților dintr-un grup active la nivelul Uniunii necesită cooperarea dintre autoritățile competente și autoritățile de rezoluție în cadrul colegiilor de supraveghere și de rezoluție în toate etapele acoperite de prezenta directivă, de la pregătirea planurilor de redresare și de rezoluție, până la rezoluția propriu-zisă a unei instituții. În caz de dezacord între autoritățile naționale cu privire la deciziile care urmează să fie adoptate referitor la instituții în conformitate cu prezenta directivă, autoritatea europeană de supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană) (ABE), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁾ ar trebui să joace, în cazurile specificate în prezenta directivă și în ultimă instanță, un rol de mediere. În anumite cazuri, prezenta directivă prevede medierea obligatorie realizată de ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. O astfel de mediere obligatorie nu constituie un obstacol pentru utilizarea, în alte situații, a medierii facultative, în conformitate cu articolul 31 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.
- (18) În cadrul procedurii de rezoluție a instituțiilor sau a grupurilor active la nivelul Uniunii, deciziile luate ar trebui, de asemenea, să vizeze păstrarea stabilității financiare și reducerea la minimum a efectelor economice și sociale în statele membre în care instituția sau grupul își desfășoară activitatea.
- (19) Pentru a putea acționa în mod eficient în cazul instituțiilor în curs de a intra în dificultate, autoritățile ar trebui să aibă competența de a impune măsuri de pregătire și prevenire.
- (20) Având în vedere extinderea responsabilităților și a sarcinilor ABE prevăzută de prezenta directivă, Parlamentul European, Consiliul și Comisia ar trebui să asigure punerea imediată la dispoziție a unor resurse umane și financiare adecvate. În acest scop, procedura de stabilire, execuție și control al bugetului său, astfel cum sunt menționate la articolele 63 și 64 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, ar trebui să țină seama în mod corespunzător de sarcinile respective. Parlamentul European și Consiliul ar trebui să garanteze respectarea celor mai înalte standarde de eficiență.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Bancară Europeană), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/78/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 12).

- (21) Este esențial ca instituțiile se elaboreze planuri de redresare și să le actualizeze în mod regulat, stabilind măsurile care trebuie luate pentru restabilirea poziției lor financiare în urma unei deteriorări semnificative. Aceste planuri ar trebui să fie detaliate și să se bazeze pe ipoteze realiste, aplicabile unei serii de scenarii solide și grave. Obligația de a întocmi planuri de redresare ar trebui aplicată însă proporțional, astfel încât să se țină cont de importanța sistemică a instituției sau a grupului și a gradului său de interconectare, inclusiv prin sisteme de garanții reciproce. În acest sens, conținutul solicitat ar trebui să țină cont de natura surselor de finanțare ale instituției, inclusiv finanțarea pe bază de garanții reciproce sau pasive, și de credibilitatea perspectivelor de a primi sprijin din partea grupului. Instituțiile ar trebui să aibă obligația de a-și prezenta planurile autorităților competente în vederea unei evaluări complete, care să stabilească printre altele dacă aceste planuri sunt suficient de cuprinzătoare și dacă ele ar putea restabili la timp viabilitatea instituției, chiar și în perioade de dificultăți financiare grave.
- (22) Planurile de redresare ar trebui să includă posibile măsuri care ar putea fi luate de către conducerea instituției atunci când sunt întrunite condițiile pentru intervenția timpurie.
- (23) Pentru a determina dacă o acțiune a sectorului privat ar putea împiedica într-un interval de timp rezonabil intrarea în dificultate a unei instituții, autoritatea relevantă ar trebui să ia în considerare eficacitatea măsurilor de intervenție timpurie întreprinse în termenul prestabilit de către autoritatea competentă. În cazul planurilor de redresare la nivel de grup, la elaborarea planurilor ar trebui să se țină seama de posibilul impact al măsurilor de redresare în toate statele membre în care grupul își desfășoară activitatea.
- (24) În cazul în care o instituție nu prezintă un plan de redresare adecvat, autoritățile competente ar trebui să aibă competența de a solicita instituțiilor luarea măsurilor necesare pentru remedierea deficiențelor majore ale planului. Această cerință ar putea afecta libertatea de a desfășura o activitate comercială, garantată prin articolul 16 din Cartă. Limitarea acestui drept fundamental este însă necesară pentru atingerea obiectivelor de stabilitate financiară. Mai precis, această limitare este necesară pentru consolidarea activității instituțiilor și pentru a evita o creștere excesivă a instituțiilor sau a asumării unor riscuri excesive de către acestea, fără capacitatea de a depăși eșecurile și pierderile și de a-și restabili baza de capital. Limitarea este proporțională deoarece permite măsuri preventive în măsura în care acestea sunt necesare pentru abordarea deficiențelor și, prin urmare, este conformă cu articolul 52 din Cartă.
- (25) Planificarea rezoluției este una dintre condițiile esențiale ale unei rezoluții eficiente. Autoritățile ar trebui să dețină toate informațiile necesare pentru a identifica funcțiile critice și pentru a asigura continuitatea acestora. Conținutul unui plan de rezoluție ar trebui, totuși, să fie proporțional cu importanța sistemică a instituției sau a grupului.
- (26) Având în vedere cunoștințele privilegiate deținute de instituție cu privire la propria funcționare și la orice problemă care poate decurge din aceasta, planurile de rezoluție ar trebui elaborate de autoritățile de rezoluție printre altele pe baza informațiilor furnizate de instituțiile implicate.
- (27) Pentru a respecta principiul proporționalității și pentru a evita impunerea unei sarcini administrative excesive, ar trebui ca, pentru cazurile limitate prevăzute în prezenta directivă, să se permită autorităților competente și, după caz, autorităților de rezoluție, să acorde derogări legate de diversele situații individuale de la cerințele legate de întocmirea planurilor de redresare și de rezoluție. Astfel de cazuri includ instituțiile afiliate unui organism central și scutite în totalitate sau parțial de cerințele prudențiale din dreptul intern în conformitate cu articolul 21 din Directiva 2013/36/UE, precum și instituțiile care aparțin unui mecanism de protecție instituțională în conformitate cu articolul 113 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013. În fiecare caz, acordarea unei derogări ar trebui să facă obiectul condițiilor specificate în prezenta directivă.
- (28) Având în vedere structura capitalului instituțiilor afiliate unui organism central, în sensul prezentei directive, aceste instituții nu ar trebui să fie obligate să elaboreze fiecare planuri de redresare sau de rezoluție separate doar din cauză că organismul central la care sunt afiliate se află sub supravegherea directă a Băncii Centrale Europene.

- (29) Autoritățile de rezoluție, în baza evaluării posibilităților de soluționare de către autoritățile de rezoluție relevante, ar trebui să aibă competența de a solicita modificări ale structurii și organizării instituțiilor direct sau indirect prin intermediul autorității competente, în vederea luării de măsuri necesare și proporționale în scopul de a reduce sau a elimina obstacolele importante din calea aplicării instrumentelor de rezoluție și pentru a se asigura că entităților în cauză li se pot aplica posibilitățile de soluționare. Datorită naturii potențial sistemice a tuturor instituțiilor, este esențial ca, pentru a putea menține stabilitatea financiară, autoritățile să aibă posibilitatea de a aplica oricărei instituții procedura de rezoluție. Pentru a nu încălca dreptul de a desfășura o activitate comercială prevăzut la articolul 16 din Cartă, puterile discreționare ale autorităților ar trebui să se limiteze la ceea ce este necesar pentru a simplifica structura și funcționarea instituției, exclusiv cu scopul de a spori posibilitățile de soluționare ale acesteia. În plus, orice măsură instituită în acest scop ar trebui să fie conformă cu dreptul Uniunii. Măsurile nu ar trebui să conțină niciun fel de discriminare directă sau indirectă pe criterii de naționalitate și ar trebui să fie justificate de un motiv imperios, și anume de menținerea stabilității financiare în interesul public. În plus, măsurile nu ar trebui să depășească nivelul minim necesar pentru atingerea obiectivelor urmărite. Atunci când definesc măsurile care trebuie luate, autoritățile de rezoluție ar trebui să ia în considerare avertismentele și recomandările Comitetului european pentru risc sistemic, înființat în temeiul Regulamentului (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și Consiliului ⁽¹⁾.
- (30) Măsurile propuse în vederea abordării sau eliminării obstacolelor din calea posibilităților de soluționare ale unei instituții sau a unui grup nu ar trebui să împiedice instituțiile să își exercite dreptul de stabilire conferit lor de Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE).
- (31) Planurile de redresare și de rezoluție nu ar trebui să se bazeze pe accesul la sprijin financiar public extraordinar și nu ar trebui să expună contribuabilii la riscuri de pierdere.
- (32) Tratatul grupurilor în cazul planificării redresării și a rezoluției prevăzute în prezenta directivă ar trebui să se aplice tuturor instituțiilor supravegheate pe bază consolidată, inclusiv grupurilor ale căror întreprinderi sunt legate printr-o relație în sensul articolului 22 alineatul (7) din Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾. Planurile de redresare și de rezoluție ar trebui să țină seama de structura financiară, tehnică și economică a grupului relevant. Dacă se întocmesc planuri de redresare și de rezoluție individuale pentru instituții care fac parte dintr-un grup, autoritățile relevante ar trebui să încerce să asigure, în măsura în care este posibil, coerența cu planuri de redresare și de rezoluție pentru restul grupului.
- (33) Regula generală ar trebui să fie ca planurile de redresare de rezoluție ale grupului să fie elaborate pentru grup în ansamblul acestuia și identifică măsuri în raport cu o instituție-mamă, precum și în raport cu toate filialele individuale care fac parte din grup. Autoritățile relevante, acționând în cadrul colegiului de rezoluție, ar trebui să facă toate eforturile necesare pentru a ajunge la o decizie comună cu privire la evaluarea și adoptarea planurilor respective. Totuși, în cazuri specifice, în care a fost elaborat un plan individual de redresare sau de rezoluție, domeniul de aplicare al planului de redresare a grupului evaluat de supraveghetorul consolidant sau al planului de rezoluție a grupului decis de autoritatea de rezoluție a grupului nu ar trebui să acopere acele entități din grup pentru care planurile individuale au fost evaluate sau elaborate de autoritățile relevante.
- (34) În cazul planurilor de rezoluție la nivel de grup, la elaborarea planurilor de rezoluție la nivel de grup ar trebui să se țină seama în mod specific de posibilul impact al măsurilor de rezoluție în toate statele membre în care grupul își desfășoară activitatea. La elaborarea planului ar trebui implicate autoritățile de rezoluție din statele membre în care grupul deține filiale.
- (35) Planurile de redresare și de rezoluție ar trebui să includă proceduri pentru informarea și consultarea reprezentanților angajaților pe întreg procesul de redresare și de rezoluție, după caz. Dacă este cazul, ar trebui respectate în acest sens acordurile colective sau alte înțelegeri convenite de partenerii sociali, precum și dreptul intern și dreptul Uniunii privind implicarea sindicatelor și a reprezentanților lucrătorilor în procesele de restructurare a întreprinderilor.

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1092/2010 al Parlamentului European și Consiliului din 24 noiembrie 2010 privind supravegherea macroprudențială la nivelul Uniunii Europene a sistemului financiar și de înființare a unui Comitet european pentru risc sistemic (JO L 331, 15.12.2010, p. 1).

⁽²⁾ Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19).

- (36) Dat fiind caracterul sensibil al informațiilor cuprinse în aceste planuri, informațiile confidențiale din planurile de redresare și de rezoluție ar trebui să facă obiectul dispozițiilor privind confidențialitatea prevăzute în prezenta directivă.
- (37) Autoritățile competente ar trebui să transmită planurile de redresare și orice modificare adusă la acestea autorităților de rezoluție relevante, iar acestea din urmă ar trebui să transmită planurile de rezoluție și orice modificare adusă la acestea autorităților competente, pentru ca fiecare autoritate de rezoluție relevantă să fie informată pe deplin și în permanență.
- (38) Furnizarea de sprijin financiar din partea uneia dintre entitățile unui grup transnațional către o altă entitate din același grup este în prezent limitată de o serie de dispoziții stabilite de dreptul intern din anumite state membre. Aceste dispoziții sunt destinate protejării creditorilor și a acționarilor fiecărei entități. Ele nu iau însă în considerare interdependența dintre entitățile aceluiași grup. Este prin urmare oportun să se stabilească condițiile în care sprijinul financiar poate fi acordat între entitățile unui grup transnațional de instituții, cu scopul de a asigura stabilitatea financiară a grupului în ansamblu fără a pune în pericol starea de lichiditate sau de solvabilitate a entității din grup care oferă acest sprijin. Sprijinul financiar între entitățile unui grup ar trebui să fie voluntar și ar trebui să facă obiectul unor mecanisme de siguranță corespunzătoare. Este oportun ca statele membre să nu condiționeze, direct sau indirect, exercitarea dreptului de stabilire de existența unui acord privind furnizarea de sprijin financiar. Dispozițiile privind sprijinul financiar intragrup din prezenta directivă nu afectează obligațiile contractuale sau statutare asumate între instituții și care protejează instituțiile participante prin intermediul garantării încrucișate sau al unor mecanisme echivalente. Dacă o autoritate competentă restricționează sau interzice sprijinul financiar intragrup și dacă planul de redresare a grupului face referire la sprijinul financiar intragrup, o astfel de interdicție sau restricție ar trebui să fie considerată ca fiind o modificare substanțială în scopul revizuirii planului de redresare.
- (39) Pe parcursul fazelor de redresare și intervenție timpurie prevăzute în prezenta directivă, acționarii ar trebui să păstreze responsabilitatea integrală și controlul instituției cu excepția cazului în care un administrator temporar a fost desemnat de autoritatea competentă. Aceștia nu ar mai trebui să păstreze o astfel de responsabilitate odată ce instituția a intrat în procesul de rezoluție.
- (40) În vederea menținerii stabilității financiare, este important ca autoritățile competente să fie în măsură să remedieze deteriorarea situației financiare și economice a unei instituții înainte ca aceasta să ajungă într-un stadiu în care singura alternativă rămasă la dispoziția autorităților să fie rezoluția. În acest scop, autorităților competente ar trebui să li se acorde competențe de intervenție timpurie, inclusiv competența de a numi un administrator temporar, care fie să înlocuiască organul de conducere și conducerea superioară ale unei instituții, fie să coopereze temporar cu acestea. Sarcina administratorului temporar ar trebui să constea în a exercita toate competențele de care dispune pentru a promova soluții în vederea redresării situației financiare a instituției. Numirea administratorului temporar nu ar trebui să aducă atingere în mod excesiv drepturilor acționarilor sau celor ale proprietarilor, ori obligațiilor procedurale instituite în temeiul dreptului comercial al Uniunii sau al celui național și ar trebui să respecte obligațiile internaționale ale Uniunii și ale statelor membre referitoare la protecția investițiilor. Competențele de intervenție timpurie ar trebui să le includă pe cele deja prevăzute în temeiul Directivei 2013/36/UE pentru împrumuturi, altele decât cele considerate drept intervenție timpurie, precum și pentru alte situații considerate necesare pentru a restabili soliditatea financiară a unei instituții.
- (41) Cadrul de rezoluție ar trebui să prevadă declanșarea rapidă a procedurii de rezoluție, înainte ca insolvabilitatea instituției financiare să se reflecte în bilanț și înainte ca toate titlurile de capital să fi fost șterse. Procedura de rezoluție ar trebui demarată în momentul în care o autoritate competentă, în urma consultării unei autorități de rezoluție, stabilește că o instituție este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate și că măsurile alternative specificate în prezenta directivă ar putea preveni o astfel de situație de dificultate într-un interval de timp rezonabil. În mod excepțional, statele membre pot să prevadă faptul că, pe lângă autoritatea competentă, și autoritatea de rezoluție poate să stabilească dacă instituția este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, în urma consultării autorității competente. Faptul că o instituție nu îndeplinește condițiile de autorizare nu ar trebui să justifice în sine declanșarea procedurii de rezoluție, mai ales dacă instituția este sau ar putea fi încă viabilă. O instituție ar trebui considerată în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate atunci când nu respectă sau când este susceptibilă să nu respecte, în viitorul apropiat, cerințele pentru continuarea autorizării, atunci când activele instituției sunt inferioare pasivelor sale sau sunt susceptibile să devină, în viitorul apropiat, inferioare pasivelor sale, atunci când instituția este în imposibilitatea de a-și plăti obligațiile la scadență sau este susceptibilă să se afle în această imposibilitate în viitorul apropiat sau atunci când instituția necesită sprijin financiar public extraordinar, cu excepția circumstanțelor specifice prevăzute în prezenta directivă. Necesitatea unei asistențe privind lichiditatea în situații de urgență din partea unei bănci centrale nu ar trebui să fie, în sine, o condiție care demonstrează în mod suficient faptul că o instituție se află sau se va afla în viitorul apropiat în imposibilitatea de a-și achita datoriile la scadență.

În cazul garantării de către stat a acestei facilități, o instituție care accesează o astfel de facilitate ar face obiectul normelor privind ajutoarele de stat. În vederea menținerii stabilității financiare, în special în cazul unui deficit de lichiditate sistemic, garanțiile acordate de stat pentru facilitățile de trezorerie oferite de băncile centrale sau garanțiile acordate de stat pentru instrumentele de datorie nou emise, pentru remedierea unei perturbări grave a economiei unui stat membru, nu ar trebui să conducă la declanșarea procedurii de rezoluție, dacă sunt îndeplinite anumite condiții. În special, garanțiile de stat ar trebui să fie aprobate în conformitate cu cadrul privind ajutoarele de stat și nu ar trebui să facă parte dintr-un pachet mai mare de măsuri de ajutor, iar utilizarea măsurilor de garantare ar trebui să fie strict limitată în timp. Ar trebui interzisă garantarea de către statele membre a creanțelor din titluri de capital. Atunci când furnizează o garanție, pentru noile emisiuni de instrumente de datorie, altele decât titluri de capital, un stat membru ar trebui să se asigure că garanția este remunerată în mod suficient de instituție. Mai mult, acordarea de sprijin financiar public extraordinar nu ar trebui să conducă la declanșarea rezoluției în cazul în care, cu titlu de precauție, un stat membru devine participant la capitalul unei instituții, inclusiv al unei instituții publice, care își respectă cerințele de capital. Un exemplu în acest sens ar putea fi situația în care o instituție este obligată să atragă capital nou ca urmare a rezultatelor unui test de rezistență bazat pe scenarii de criză sau ale unui exercițiu echivalent desfășurat de autoritățile macroprudențiale care include o cerință ce vizează menținerea stabilității financiare în contextul unei crize sistemice, instituția neputând însă atrage capital prin mecanisme private, pe piețele de profil. Simplul fapt că unei instituții i s-a acordat sprijin financiar public extraordinar înainte de intrarea în vigoare a prezentei directive nu ar trebui să constituie un temei pentru ca instituția să fie considerată în curs de a intra în dificultate sau susceptibilă de a intra în dificultate. În fine, accesul la facilitățile de trezorerie, inclusiv la asistența privind lichiditatea în situații de urgență, oferite de băncile centrale poate constitui ajutor de stat în temeiul normelor privind ajutoarele de stat.

- (42) În cazul rezoluției unui grup cu activitate transfrontalieră, orice măsură de rezoluție ar trebui să ia în considerare impactul potențial al rezoluției în toate statele membre în care instituția sau grupul își desfășoară activitatea.
- (43) Competențele autorităților de rezoluție ar trebui să se aplice și holdingurilor, în cazurile în care atât holdingul, cât și o instituție-filială a acestuia sunt în curs de a intra în dificultate sau sunt susceptibile de a intra în dificultate în Uniune sau într-o țară terță. În plus, chiar în cazul în care un anumit holding nu este în curs de a intra în dificultate sau nu este susceptibil de a intra în dificultate, competențele autorităților de rezoluție ar trebui să se aplice holdingului atunci când una sau mai multe instituții filiale îndeplinesc condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție, sau o instituție dintr-o țară terță îndeplinește condițiile pentru rezoluție în acea țară terță, iar aplicarea instrumentelor și a competențelor de rezoluție în raport cu holdingul este necesară pentru rezoluția uneia sau mai multora dintre filialele acestuia, ori pentru rezoluția întregului grup.
- (44) În cazul în care o instituție este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, autoritățile naționale de rezoluție ar trebui să aibă la dispoziție un set minim armonizat de instrumente și de competențe în materie de rezoluție. Exercițarea acestora ar trebui să fie supusă unor condiții și obiective comune, precum și unor principii generale. Odată ce autoritatea de rezoluție a luat decizia de a declanșa procedura de rezoluție împotriva unei instituții, procedurile obișnuite de insolvență ar trebui să fie excluse, cu excepția situației în care este necesar să fie combinate cu utilizarea instrumentelor de rezoluție și la inițiativa autorității de rezoluție. Statele membre ar trebui să fie în măsură să confere autorităților de rezoluție competențe și instrumente suplimentare, pe lângă cele care le-au fost conferite în temeiul prezentei directive. Utilizarea acestor instrumente și competențe suplimentare ar trebui să respecte însă principiile și obiectivele rezoluției, stabilite prin prezenta directivă. Mai exact, utilizarea unor astfel de instrumente sau competențe nu ar trebui să afecteze rezoluția eficientă a grupurilor transnaționale.
- (45) Pentru a evita hazardul moral, orice instituție în curs de a intra în dificultate ar trebui să fie în măsură să iasă de pe piață, indiferent de mărimea și de gradul său de interconectare, fără a provoca perturbări sistemice. În principiu, o instituție în curs de a intra în dificultate ar trebui să fie lichidată prin procedura obișnuită de insolvență. Cu toate acestea, lichidarea prin procedura obișnuită de insolvență ar putea să pună în pericol stabilitatea financiară, să întrerupă derularea funcțiilor critice și să afecteze protecția deponenților. În astfel de cazuri, este foarte probabilă existența unui interes public pentru a declanșa procedura de rezoluție împotriva unei instituții și pentru a aplica instrumentele de rezoluție în locul recurgerii la procedura obișnuită de insolvență. Prin urmare, obiectivele rezoluției ar trebui să fie asigurarea continuității funcțiilor critice, evitarea efectelor negative asupra stabilității financiare, protejarea fondurilor publice prin reducerea la minimum a dependenței instituțiilor în curs de a intra în dificultate de sprijinul financiar public extraordinar și protejarea deponenților care beneficiază de acoperire, a investitorilor, precum și a fondurilor și activelor clienților.
- (46) Înainte de aplicarea instrumentelor de rezoluție, ar trebui întotdeauna avută în vedere lichidarea instituției în curs de a intra în dificultate prin intermediul procedurii obișnuite de insolvență. Atunci când se recurge la instrumente de rezoluție, activitatea unei instituții în curs de a intra în dificultate ar trebui să fie menținută, în măsura posibilului, prin utilizarea de fonduri private. Acest lucru poate fi realizat fie prin vânzarea sau fuzionarea cu un cumpărător din sectorul privat, fie prin reducerea pasivelor instituției, fie prin conversia datoriei sale în titluri de capital, în vederea efectuării unei recapitalizări.

- (47) Atunci când aplică instrumente de rezoluție și exercită competențe în materie de rezoluție, autoritățile de rezoluție ar trebui să ia toate măsurile corespunzătoare pentru a garanta că măsura de rezoluție este luată în conformitate cu anumite principii, inclusiv cel al participării în mod corespunzător la pierderi a acționarilor și a creditorilor, cel al înlocuirii conducerii, în principiu, cel al reducerii la minimum a costurilor legate de rezoluția instituției și cel al tratamentului echitabil al creditorilor aparținând aceleiași categorii. În special, trebuie ca, în acele situații în care creditorii din aceeași categorie sunt tratați diferiți în contextul unei măsuri de rezoluție, aceste distincții ar trebui să fie justificate din perspectiva interesului public și, de asemenea, ele nu ar trebui să aibă un caracter discriminatoriu, direct sau indirect, pe criterii de naționalitate. Atunci când utilizarea instrumentelor de rezoluție implică acordarea de ajutor de stat, intervențiile ar trebui evaluate în conformitate cu dispozițiile relevante privind ajutoarele de stat. Ajutorul de stat poate intra în joc, printre altele, atunci când fondurile de rezoluție sau fondurile de garantare a depozitelor intervin în rezoluția unei instituții în curs de a intra în dificultate.
- (48) Atunci când aplică instrumente de rezoluție și exercită competențe în materie de rezoluție, autoritățile de rezoluție ar trebui să informeze și să consulte reprezentanții angajaților, dacă este cazul. După caz, contractele colective sau alte proceduri prevăzute de către partenerii sociali ar trebui să fie respectate pe deplin în acest sens.
- (49) Limitările drepturilor acționarilor și ale creditorilor ar trebui să fie conforme principiilor enunțate la articolul 52 din Cartă. Prin urmare, instrumentele de rezoluție ar trebui să se aplice doar acelor instituții de credit care sunt în curs de a intra în dificultate sau sunt susceptibile de a intra în dificultate, și numai atunci când acest lucru este necesar pentru atingerea obiectivului de stabilitate financiară, în interesul general. Mai exact, instrumentele de rezoluție ar trebui aplicate atunci când instituția nu poate fi lichidată în conformitate cu procedura obișnuită de insolvență, deoarece acest lucru ar putea destabiliza sistemul financiar, iar aceste măsuri sunt necesare pentru a asigura transferul rapid și menținerea funcțiilor de importanță sistemică și atunci când nu există nicio perspectivă rezonabilă de găsire a unei soluții alternative provenind din sectorul privat care să fie suficientă pentru redresarea deplină a instituției, nici chiar majorarea capitalului de către acționarii existenți sau de către o terță parte. În plus, atunci când se aplică instrumente de rezoluție și se exercită competențe în materie de rezoluție, ar trebui să se țină seama de principiul proporționalității și de particularitățile formei juridice a unei instituții.
- (50) Atingerile aduse drepturilor de proprietate nu ar trebui să fie disproporționate. Acționarii și creditorii afectați nu ar trebui să suporte pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi suportat în cazul în care instituția ar fi fost lichidată la momentul luării deciziei de declanșare a procedurii de rezoluție. În cazul unui transfer parțial al activelor unei instituții aflate în rezoluție către un cumpărător privat sau o bancă-punte, partea reziduală a instituției aflate în rezoluție ar trebui lichidată în baza procedurilor obișnuite de insolvență. În scopul protejării, în cadrul procedurii de lichidare a instituției, a acționarilor și a creditorilor rămași, aceștia ar trebui să aibă dreptul de a primi drept plată sau compensare a creanțelor în cadrul acestei proceduri, cel puțin suma pe care, conform estimărilor, ar fi recuperat-o în cazul în care întreaga instituție ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență.
- (51) Cu scopul de a proteja dreptul acționarilor și al creditorilor, ar trebui stabilite obligații clare în ceea ce privește evaluarea activelor și a pasivelor instituției aflate în rezoluție și, acolo unde se prevede în cadrul prezentei directive, evaluarea tratamentului pe care acționarii și creditorii l-ar fi primit în cazul în care instituția ar fi fost lichidată în baza procedurii obișnuite de insolvență. Începerea evaluării ar trebui să fie posibilă deja din faza de intervenție timpurie. Înainte de luarea oricărei măsuri de rezoluție, ar trebui efectuată o evaluare corectă și realistă a activelor și pasivelor instituției. Această evaluare ar trebui să fie supusă unei căi de atac numai împreună cu decizia de declanșare a procedurii de rezoluție. În plus, în cazurile în care se prevede acest lucru în cadrul prezentei directive, ar trebui să se efectueze, după aplicarea instrumentelor de rezoluție, o comparație *ex post* între tratamentul acordat efectiv acționarilor și creditorilor și tratamentul de care aceștia ar fi beneficiat în cadrul procedurii obișnuite de insolvență. În cazul în care se constată că acționarii și creditorii au primit ca plată sau compensare a creanțelor echivalentul unei sume inferioară celei pe care ar fi primit-o în cadrul procedurii obișnuite de insolvență, ei ar trebui să aibă dreptul la plata diferenței, în cazurile în care prezenta directivă prevede acest lucru. Spre deosebire de evaluarea efectuată înaintea de luarea măsurilor de rezoluție, ar trebui să existe posibilitatea de a contesta rezultatele comparației, separat de decizia de declanșare a procedurii de rezoluție. Statele membre ar trebui să aibă libertatea de a decide procedura de urmat pentru achitarea către acționari și creditori a diferenței de tratament constatate. Această eventuală diferență ar trebui plătită din fondurile mecanismelor financiare instituite în conformitate cu prezenta directivă.
- (52) Este importantă contabilizarea pierderilor în cazul intrării în dificultate a instituției. Evaluarea activelor și a pasivelor instituțiilor în curs de a intra în dificultate ar trebui să se bazeze pe estimări corecte, prudente și realiste, la momentul aplicării instrumentelor de rezoluție. Valoarea pasivelor nu ar trebui însă să fie afectată în cadrul evaluării de situația financiară a instituției. Din rațiuni de urgență, autoritățile de rezoluție ar trebui să poată

efectua o evaluare rapidă a activelor sau a pasivelor unei instituții în curs de a intra în dificultate. Această evaluare ar trebui să fie provizorie și aplicabilă până la efectuarea unei evaluări independente. Standardele tehnice obligatorii ale ABE referitoare la metoda de evaluare ar trebui să stabilească un cadru de principii aplicabile cu ocazia desfășurării acestor evaluări și ar trebui să permită aplicarea unor diferite metodologii specifice de către autoritățile de rezoluție și evaluatorii independenți, după caz.

- (53) Pentru a menține încrederea pieței și a reduce la minimum contagiunea, este necesară o acțiune rapidă și coordonată. În momentul în care se stabilește că o instituție este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate și nu există nicio perspectivă rezonabilă ca vreo măsură alternativă, a sectorului privat sau de supraveghere, să prevină intrarea în dificultate a instituției într-un interval de timp rezonabil, autoritățile de rezoluție ar trebui să ia fără întârziere măsuri adecvate și coordonate de rezoluție în interesul public. Ținând cont de circumstanțele intrării în dificultate a unei instituții și, în special, de posibilul caracter urgent al situației, autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă posibilitatea de a lua măsuri de rezoluție, fără impunerea obligației ca acestea să facă mai întâi uz de competențele de intervenție timpurie.
- (54) Atunci când adoptă măsuri de rezoluție, autoritățile de rezoluție ar trebui să ia în considerare și să urmeze măsurile prevăzute în planurile de rezoluție, cu excepția cazului în care autoritățile de rezoluție consideră, având în vedere circumstanțele cazului, că obiectivele rezoluției vor fi obținute mai eficient prin adoptarea de măsuri care nu sunt prevăzute în planurile de rezoluție.
- (55) Cu excepția situațiilor prevăzute în mod expres în prezenta directivă, instrumentele de rezoluție ar trebui să fie aplicate înainte ca instituțiile să beneficieze de vreo infuzie de capital din partea sectorului public sau de acordarea vreunui sprijin financiar public extraordinar echivalent. Acest fapt nu trebuie să împiedice însă utilizarea fondurilor provenind din schemele de garantare a depozitelor sau a fondurilor de rezoluție pentru a absorbi pierderi care ar fi fost altfel suferite de deponenții care beneficiază de acoperire sau de creditorii excluși în temeiul competențelor discreționare. În acest sens, utilizarea sprijinului financiar public extraordinar, a fondurilor de rezoluție sau a schemelor de garantare a depozitelor, pentru sprijinirea procesului de rezoluție a instituțiilor în curs de a intra în dificultate ar trebui să respecte dispozițiile relevante privind ajutoarele de stat.
- (56) Problemele de pe piețele financiare din Uniune care sunt determinate de evenimente sistemice ar putea avea efecte negative asupra economiei și cetățenilor Uniunii. Prin urmare, instrumentele de rezoluție ar trebui să fie concepute astfel încât să poată face față unei game largi de scenarii în mare parte imprevizibile, ținând seama de faptul că ar putea exista o diferență între situația unei singure instituții aflate în criză și o criză bancară sistemică mai amplă.
- (57) Atunci când Comisia inițiază, în temeiul articolului 107 din TFUE, procedura de evaluare a ajutoarelor de stat în cazul instrumentelor publice de stabilizare menționate în prezenta directivă, ea ar trebui să evalueze în mod distinct dacă instrumentele publice de stabilizare notificate nu încalcă vreuna dintre dispozițiile din dreptul Uniunii legate intrinsec, inclusiv cele referitoare la cerința minimă de 8 % privind absorbția pierderilor prevăzută în prezenta directivă, precum și dacă există situația extraordinară a unei crize sistemice care justifică recurgerea la aceste instrumente în temeiul prezentei directive, garantând în același timp condiții de concurență echitabile în cadrul pieței interne. În conformitate cu articolele 107 și 108 din TFUE, această evaluare ar trebui efectuată înainte de a permite utilizarea oricărui instrument public de stabilizare.
- (58) Aplicarea instrumentelor publice de stabilizare ar trebui să fie neutră din punct de vedere fiscal pe termen mediu.
- (59) Instrumentele de rezoluție ar trebui să includă vânzarea activității sau a acțiunilor instituției aflate în rezoluție, crearea unei instituții-punte, separarea activelor performante ale instituției în curs de a intra în dificultate de activele slab performante sau toxice și recapitalizarea internă a acționarilor și creditorilor instituției în curs de a intra în dificultate.
- (60) În cazul în care pentru a transfera serviciile de importanță sistemică sau activitățile viabile ale unei instituții către o entitate solidă (cum ar fi un cumpărător din sectorul privat sau o instituție-punte) au fost utilizate instrumentele de rezoluție, partea reziduală a instituției ar trebui lichidată într-un termen adecvat, ținându-se cont de necesitatea instituției în curs de a intra în dificultate de a furniza eventuale servicii sau sprijin, astfel încât să permită cumpărătorului sau instituției-punte să-și desfășoare activitățile sau serviciile achiziționate prin transferul respectiv.

- (61) Instrumentul de vânzare a activității ar trebui să permită autorităților să efectueze vânzarea instituției sau a unor părți ale activității acesteia către unul sau mai mulți cumpărători, fără acordul acționarilor. Atunci când aplică instrumentul de vânzare a activității, autoritățile ar trebui să ia măsurile necesare pentru scoaterea pe piață a instituției sau a unei părți a activității acesteia în cadrul unui proces deschis, transparent și nediscriminatoriu, încercând în același timp să obțină prețul maxim de vânzare. În cazul în care, din motive de urgență, un astfel de proces este imposibil, autoritățile ar trebui să ia măsuri pentru a remedia efectele negative asupra concurenței și a pieței interne.
- (62) Orice venituri nete din transferul activelor sau pasivelor instituției aflate în rezoluție, în cazul aplicării instrumentului de vânzare a activității, ar trebui să revină instituției rămase în procedură de lichidare. Orice venituri nete din transferul acțiunilor sau al altor instrumente de proprietate emise de instituția aflată în rezoluție, în cazul aplicării instrumentului de vânzare a activității, ar trebui să revină deținătorilor respectivelor acțiuni sau alte instrumente de proprietate. Încasările ar trebui să fie calculate prin deducerea costurilor ocazionate de intrarea în dificultate a instituției și de procesul de rezoluție.
- (63) Pentru a efectua vânzarea activității în timp util și pentru a proteja stabilitatea financiară, evaluarea cumpărătorului unei dețineri calificate trebuie efectuată în mod prompt, în așa fel încât să nu se întârzie aplicarea instrumentului de vânzare a activității în conformitate cu prezenta directivă, prin derogare de la termenele și procedurile prevăzute în Directiva 2013/36/UE și Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾.
- (64) Informațiile referitoare la scoaterea pe piață a unei instituții în curs de a intra în dificultate și la negocierile cu potențialii cumpărători anterioare aplicării instrumentului de vânzare a activității sunt susceptibile de a avea o importanță sistemică. În scopul asigurării stabilității financiare este important ca publicarea acestor informații impusă de Regulamentul (UE) nr. 596/2014 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽²⁾ să poată fi amânată pentru perioada de timp necesară planificării și structurării procesului de rezoluție a instituției, în conformitate cu întârzierile permise în cadrul regimului abuzului de piață.
- (65) Ca instituție aflată integral sau parțial în proprietatea uneia sau mai multor autorități publice sau controlată de autoritatea de rezoluție, rolul principal al instituției-punte ar fi asigurarea continuității în furnizarea de servicii financiare esențiale către clienții instituției în curs de a intra în dificultate și a continuității în desfășurarea activităților financiare esențiale. Instituția-punte ar trebui să funcționeze ca entitate viabilă și să fie introdusă înapoi pe piață în momentul în care există circumstanțele corespunzătoare și în termenul prevăzut în prezenta directivă ori să fie lichidată în cazul în care ea nu este viabilă.
- (66) Instrumentul de separare a activelor ar trebui să permită autorităților transferarea către un vehicul separat a activelor, drepturilor sau pasivelor unei instituții aflate în rezoluție. Acest instrument ar trebui utilizat numai în combinație cu alte instrumente, pentru a preveni apariția unui avantaj concurențial nejustificat pentru instituția în curs de a intra în dificultate.
- (67) Un regim de rezoluție eficient ar trebui să reducă la minimum acele costuri ale rezoluției unei instituții în curs de a intra în dificultate care sunt suportate de contribuabili. Acesta ar trebui să garanteze o rezoluție a instituțiilor de importanță sistemică care să nu pună în pericol stabilitatea financiară. Instrumentul de recapitalizare internă atinge aceste obiective prin garantarea faptului că acționarii și creditorii instituției în curs de a intra în dificultate participă la pierderi și suportă aceste costuri ocazionate de intrarea în dificultate a instituției în mod corespunzător. Instrumentul de recapitalizare internă îi va încuraja mai mult pe acționarii și creditorii instituțiilor să monitorizeze soliditatea unei instituții în condiții normale și corespunde recomandării Consiliului pentru stabilitate financiară referitoare la includerea de competențe statutare privind reducerea valorii contabile a datoriei și de conversie într-un cadru pentru rezoluție, ca o opțiune suplimentară în coroborare cu alte instrumente de rezoluție.
- (68) Pentru a se asigura că autoritățile de rezoluție au flexibilitatea necesară, în diferite circumstanțe, de a alocă pierderile către creditori, este adecvat ca respectivele autorități să fie în măsură să aplice instrumentul de recapitalizare internă atât atunci când obiectivul este acela de a aplica instituției în curs de a intra în dificultate procedura de rezoluție în condițiile menținerii activității acesteia, dacă există perspective reale de restabilire a viabilității instituției, cât și atunci când serviciile de importanță sistemică sunt transferate unei instituții-punte, iar partea reziduală a instituției își încetează activitatea și este lichidată.

⁽¹⁾ Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (a se vedea pagina 349 din prezentul Jurnal Oficial).

⁽²⁾ Regulamentul (UE) nr. 596/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 privind abuzul de piață (regulamentul privind abuzul de piață) și de abrogare a Directivei 2003/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului și a Directivelor 2003/124/CE, 2003/125/CE și 2004/72/CE ale Comisiei (a se vedea pagina 1 din prezentul Jurnal Oficial).

- (69) Atunci când instrumentul de recapitalizare internă este aplicat cu scopul de a reface fondurile proprii ale instituției în curs de a intra în dificultate, pentru a permite menținerea activității acesteia, rezoluția prin recapitalizare internă ar trebui să fie însoțită de înlocuirea cadrelor de conducere, cu excepția situațiilor în care păstrarea acestora este adecvată și necesară pentru îndeplinirea obiectivelor rezoluției, și de restructurarea ulterioară a instituției și a activităților acesteia, într-un mod care să țină cont de motivele care au condus la intrarea ei în dificultate. Această restructurare ar trebui să fie realizată prin punerea în aplicare a unui plan de reorganizare a activității. După caz, aceste planuri trebuie să fie compatibile cu planul de restructurare pe care instituția trebuie să îl prezinte Comisiei conform cadrului privind ajutoarele de stat. Mai exact, pe lângă măsurile care vizează restabilirea viabilității pe termen lung a instituției, planul ar trebui să includă măsuri de limitare a ajutorului astfel încât să se reducă la minimum partajarea sarcinii suportate, precum și măsuri de limitare a denaturării concurenței.
- (70) Aplicarea instrumentului de recapitalizare internă în cazul datoriei nu este oportună, dacă acestea sunt garantate prin garanții mobiliare, garanții reale sau prin alte mijloace. Cu toate acestea, pentru a se asigura că instrumentul de recapitalizare internă este eficace și își atinge obiectivele, este de dorit ca aceasta să poată fi aplicat unui număr cât mai mare de obligații negarantate ale unei instituții în curs de a intra în dificultate. Cu toate acestea, este adecvată excluderea anumitor tipuri de obligații negarantate din domeniul de aplicare al instrumentului de recapitalizare internă. Pentru a proteja deținătorii de depozite acoperite, instrumentul de recapitalizare internă nu ar trebui să se aplice depozitelor protejate în conformitate cu Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾. Pentru a asigura continuitatea funcțiilor critice, instrumentul de recapitalizare internă nu ar trebui să se aplice anumitor datorii față de angajații instituției în curs de a intra în dificultate sau creanțelor comerciale care se referă la mărfuri și servicii esențiale pentru funcționarea de zi cu zi a instituției. Pentru a onora drepturile la pensie și sumele aferente pensiilor datorate societăților de administrare a fondurilor de pensii și administratorilor fondurilor de pensii, instrumentul de recapitalizare internă nu ar trebui să se aplice datoriei instituției în curs de a intra în dificultate față de un sistem de pensii. Cu toate acestea, instrumentul de recapitalizare internă s-ar aplica datoriei pentru prestațiile de pensie care pot fi atribuite unei remunerații variabile nedecurgând din contractele colective de muncă, precum și componente variabile a remunerației entităților care își asumă riscuri substanțiale. Pentru a reduce riscul de contagiune sistemică, instrumentul de recapitalizare internă nu ar trebui să se aplice pasivelor care rezultă din participarea la sisteme de plată și care au o scadență reziduală sub șapte zile și nici datoriei față de instituții, excluzând entitățile care fac parte din același grup, cu o scadență inițială sub șapte zile.
- (71) Din moment ce protecția deponenților care beneficiază de acoperire constituie unul dintre cele mai importante obiective ale rezoluției, depozitele acoperite nu ar trebui să facă obiectul exercitării instrumentului de recapitalizare internă. Schema de garantare a depozitelor ar trebui să contribuie însă la finanțarea procesului de rezoluție absorbind pierderi pe măsura pierderilor nete pe care ar fi trebuit să le înregistreze după compensarea deponenților în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență. Exercitarea competențelor de recapitalizare internă ar garanta faptul că deponenții continuă să aibă acces la propriile depozite până cel puțin la nivelul de acoperire, acesta fiind principalul motiv pentru care au fost instituite schemele de garantare a depozitelor. Lipsa prevederii implicării acestor scheme în astfel de cazuri ar constitui un avantaj necuvenit față de restul creditorilor care ar fi condiționați de exercitarea competențelor autorității de rezoluție.
- (72) Autoritățile de rezoluție ar trebui să fie în măsură să excludă pasive, integral sau parțial, într-o serie de circumstanțe, inclusiv în cazurile în care recapitalizarea internă a pasivelor respective nu este posibilă într-un termen rezonabil, excluderea este strict necesară și este proporțională pentru a obține continuitatea funcțiilor critice și a liniilor de activitate esențiale sau în care aplicarea instrumentului de recapitalizare internă pentru pasivele în cauză ar conduce la o deteriorare a valorii, astfel încât pierderile suferite de alți creditori ar fi superioare cazului în care pasivele respective nu ar fi excluse de la recapitalizare. Autoritățile de rezoluție ar trebui să fie în măsură să excludă pasive, integral sau parțial, atunci când acest lucru este necesar pentru a evita răspândirea contaminării sau a instabilității financiare care ar putea determina o perturbare gravă a economiei unui stat membru. Atunci când efectuează aceste evaluări, autoritățile de rezoluție ar trebui să ia în considerare consecințele unei potențiale recapitalizări interne a pasivelor care rezultă din depozitele eligibile deținute de persoane fizice și de microîntreprinderi, întreprinderi mici și mijlocii peste nivelul de acoperire prevăzută în Directiva 2014/49/UE.
- (73) În cazul în care se aplică excluderile menționate, nivelul reducerii valorii contabile sau al conversiei altor pasive eligibile poate fi majorat pentru a ține seama de astfel de excluderi, sub rezerva respectării principiului „niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat în raport cu procedurile normale de insolvență”. În cazul în care pierderile nu pot fi transferate altor creditori, mecanismul de finanțare a rezoluției poate face o contribuție în beneficiul instituției aflate în rezoluție, sub rezerva unei serii de condiții stricte, inclusiv cerința ca pierderile în valoare totală de cel puțin 8 % din totalul pasivelor, incluzând fondurile proprii, să fi fost deja absorbite și ca finanțarea furnizată din fondul de rezoluție să fie limitată la oricare valoare este mai mică dintre 5 % din totalul pasivelor, incluzând fondurile proprii sau mijloacele disponibile fondului de rezoluție, și suma care poate fi percepută prin contribuții *ex post* în termen de trei ani.

⁽¹⁾ Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind schemele de garantare a depozitelor (a se vedea pagina 149 din prezentul Jurnal Oficial).

- (74) În circumstanțe extraordinare, atunci când pasivele au fost excluse și fondul de rezoluție a fost utilizat pentru a contribui la recapitalizarea internă în locul pasivelor respective în măsura plafonului permis, autoritatea de rezoluție ar trebui să poată solicita finanțare din surse de finanțare alternative.
- (75) Quantumul minim al contribuției la absorbția pierderilor și recapitalizării interne, de 8 % din totalul pasivelor inclusiv fondurile proprii sau, după caz, de 20 % din activele ponderate în funcție de risc ar trebui să se calculeze pe baza evaluării efectuate în scopul rezoluției în conformitate cu prezenta directivă. Pierderile istorice care au fost deja absorbite de acționari printr-o reducere a fondurilor proprii anterioară respectivei evaluări nu ar trebui incluse în procentele respective.
- (76) Niciun element din cadrul prezentei directive nu ar trebui să solicite statelor membre să finanțeze mecanisme de finanțare a rezoluției prin mijloace de la bugetul general al acestora.
- (77) Cu excepția situațiilor pentru care dispozițiile prezentei directive specifică altfel, autoritățile de rezoluție ar trebui să aplice instrumentul de recapitalizare internă astfel încât să respecte tratamentul egal al creditorilor și rangul statutar al creanțelor, conform legislației aplicabile în materie de insolvență. Pierderile ar trebui să fie absorbite în primul rând de instrumentele de capital reglementare și ar trebui să fie alocate acționarilor fie prin anularea sau transferul acțiunilor, fie prin diluarea semnificativă a acestora. În cazul în care aceste instrumente nu sunt suficiente, datoriile subordonate ar trebui convertite sau reduse. Atunci când clasele subordonate au fost convertite sau reduse integral, datoriile principale ar trebui convertite sau reduse.
- (78) În cazul în care există scutiri aplicabile pasivelor, de exemplu pentru sisteme de plată și de decontare, pentru angajați sau creditori comerciali, sau o ordine preferențială, de exemplu pentru depozitele persoanelor fizice, ale microîntreprinderilor și ale întreprinderilor mici și mijlocii, acestea ar trebui să se aplice în țările terțe, precum și în Uniune. Pentru a asigura capacitatea de a reduce valoarea contabilă a pasivelor sau de a le converti, dacă este cazul, în țări terțe, recunoașterea acestei posibilități ar trebui să fie inclusă în prevederile contractuale cărora li se aplică dreptul țării terțe, în special în ceea ce privește datoriile de rang inferior în cadrul ierarhiei creditorilor. Astfel de clauze contractuale nu ar trebui cerute pentru pasivele scutite de procedura de recapitalizare internă pentru depozitele persoanelor fizice, ale microîntreprinderilor și ale întreprinderilor mici și mijlocii sau în cazul în care legislația țării terțe sau un acord obligatoriu încheiat cu țara terță respectivă permite autorității de rezoluție a statului membru să își exercite competențele de reducere a valorii contabile sau de conversie.
- (79) Pentru a evita structurarea de către instituții a propriilor pasive într-un mod care să împiedice funcționarea eficientă a instrumentului de recapitalizare internă, este oportun să se stabilească ca instituțiile să îndeplinească, în orice moment, o cerință minimă de fonduri proprii și de pasive eligibile, exprimată ca procent din pasivele totale și fondurile proprii ale instituției. Autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă posibilitatea de a solicita, de la caz la caz, ca acest procent să fie format, integral sau parțial, din fonduri proprii sau dintr-o anumită categorie de pasive.
- (80) Prezenta directivă abordează „de sus în jos” modul de stabilire a cerinței minime de fonduri proprii și de pasive eligibile în cadrul unui grup. Abordarea respectivă recunoaște, în continuare, faptul că acțiunea de rezoluție se aplică la nivelul fiecărei persoane juridice în parte și că este neapărat necesar ca la nivelul entității din cadrul grupului în care se produc pierderile să fie localizată capacitatea de absorbție a pierderilor sau acestei persoane juridice să îi fie creat accesul la acea capacitate. În acest scop, autoritățile de rezoluție ar trebui să garanteze distribuția în întregul grup a capacității de absorbție a pierderilor dintr-un grup, în conformitate cu nivelul de risc al persoanelor juridice care îl constituie. Cerința minimă necesară pentru fiecare filială în parte ar trebui evaluată separat. Mai mult, autoritățile de rezoluție ar trebui să se asigure că întregul capital și pasivele contabilizate în contul cerinței minime consolidate sunt localizate la nivelul entităților susceptibile să înregistreze pierderi sau sunt în alt mod puse la dispoziție pentru a absorbi pierderi. Prezenta directivă ar trebui să permită o procedură de rezoluție cu mai multe puncte de intrare sau cu un singur punct de intrare. Cerințele minime pentru fondurile proprii și pasivele eligibile ar trebui să reflecte strategia de rezoluție adecvată pentru un grup în conformitate cu planul de rezoluție. În special, cerințele minime pentru fondurile proprii și pasivele eligibile ar trebui impuse la nivelul adecvat în cadrul grupului, astfel încât să reflecte o abordare cu mai multe puncte de intrare sau o abordare cu un singur punct de intrare, cuprinsă în planul de rezoluție, ținând seama de faptul că ar putea exista situații în care o abordare diferită de cea menționată în planul respectiv este utilizată, deoarece aceasta ar permite, de exemplu, atingerea obiectivelor rezoluției într-un mod mai eficient. În acest context, indiferent dacă un grup a ales abordarea cu un singur punct de intrare sau abordarea cu mai multe puncte de intrare, toate instituțiile și persoanele juridice din grup ar trebui să fie obligate de autoritățile de rezoluție să dispună în permanență de cerințe minime solide pentru fondurile proprii și pasivele eligibile, astfel încât să evite riscul de contagiare sau de panică bancară.

- (81) Statele membre ar trebui să se asigure că fondurile proprii de nivel 1 suplimentar sau de nivel 2 absorb integral pierderile în momentul în care instituția emitentă atinge punctul de neviabilitate. În consecință, ar trebui să se solicite autorităților de rezoluție reducerea valorii contabile a respectivelor instrumente în întregime sau conversia lor în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, în momentul în care instituția atinge punctul de neviabilitate și înainte de luarea alte măsuri de rezoluție. În acest scop, punctul de neviabilitate al instituției ar trebui înțeles drept momentul în care autoritatea relevantă stabilește că instituția îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție sau momentul în care autoritatea decide că instituția ar înceta să mai fie viabilă, dacă instrumentele de capital respective nu ar fi reduse sau convertite. Faptul că instrumentele vor fi reduse sau convertite de către autorități, în circumstanțele prevăzute de prezenta directivă, ar trebui să fie menționat în condițiile care reglementează instrumentul și în orice prospect sau document de ofertă publicat sau furnizat în legătură cu instrumentele respective.
- (82) Pentru a permite obținerea de rezultate efective în urma procedurii de rezoluție ar trebui să existe posibilitatea aplicării instrumentului de recapitalizare internă înainte de 1 ianuarie 2016.
- (83) Autoritățile de rezoluție ar trebui să poată aplica doar parțial instrumentul de recapitalizare internă, în cazul în care o evaluare a posibilului impact asupra stabilității sistemului financiar din statele membre vizate și din restul Uniunii Europene demonstrează că aplicarea sa în totalitate ar fi contrară intereselor publice generale ale statelor membre sau ale Uniunii în ansamblul său.
- (84) Autoritățile de rezoluție ar trebui să dispună de toate competențele juridice necesare, care pot fi exercitate, în diferite combinații, în aplicarea instrumentelor de rezoluție. Acestea ar trebui să includă competența de a transfera acțiuni sau active, drepturi sau pasive ale unei instituții în curs de a intra în dificultate către o altă entitate, cum ar fi o altă instituție sau o instituție-punte, competența de a reduce valoarea contabilă a acțiunilor sau de a le anula, ori de a reduce valoarea contabilă a pasivelor unei instituții în curs de a intra în dificultate sau a le converti, competența de a înlocui cadrele de conducere și competența de a impune un moratoriu temporar privind plata creanțelor. Sunt necesare competențe suplimentare, inclusiv cea de a solicita altor părți ale grupului asigurarea continuității serviciilor esențiale.
- (85) Nu este necesar să se impună autorităților de rezoluție mijloacele exacte de intervenție în cazul instituțiilor în curs de a intra în dificultate. Autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă posibilitatea de a alege între preluarea controlului printr-o intervenție directă asupra instituției sau prin ordin executiv. Ele ar trebui să decidă în funcție de circumstanțele fiecărui caz în parte. Impunerea unui sistem unic pentru asigurarea unei cooperări eficiente între statele membre nu pare a fi necesară la acest moment.
- (86) Cadru de rezoluție ar trebui să cuprindă cerințe procedurale prin care să se garanteze faptul că măsurile de rezoluție sunt notificate și făcute publice în mod corect, sub rezerva excepțiilor limitate prevăzute în prezenta directivă. Ținând însă cont de faptul că informațiile obținute de autoritățile de rezoluție și de consilierii lor profesionali pe parcursul procesului de rezoluție vor fi probabil sensibile, aceste informații ar trebui să facă obiectul unui regim de confidențialitate eficient. Ar trebui să se țină seama de faptul că informațiile privind conținutul și detaliile planurilor de redresare și de rezoluție, precum și rezultatele eventualelor evaluări ale acestor planuri pot avea un impact major, în special asupra întreprinderilor în cauză. Toate informațiile furnizate în ceea ce privește o decizie înainte de a fi luată, indiferent dacă privesc îndeplinirea condițiilor pentru declanșarea procedurii de rezoluție, ori utilizarea unui instrument specific sau a unei eventuale măsuri în cursul procedurii, trebuie considerate ca având efecte asupra intereselor publice și private vizate de măsură. Cu toate acestea, informația conform căreia autoritatea de rezoluție examinează o anumită instituție ar putea fi de ajuns să producă efecte negative asupra instituției respective. Prin urmare, este necesar să se asigure că există mecanisme adecvate pentru păstrarea confidențialității acestor informații, cum ar fi conținutul și detaliile privind planurile de redresare și de rezoluție, precum și rezultatele eventualelor evaluări efectuate în acest context.
- (87) Autoritățile de rezoluție ar trebui să dispună de competențe auxiliare privind asigurarea eficacității transferului de acțiuni, instrumente de datorie și active, drepturi și pasive. Sub rezerva mecanismelor de siguranță prevăzute în prezenta directivă, aceste competențe ar trebui să includă competența de a ridica drepturile deținute de terți asupra instrumentelor sau activelor transferate, competența de a asigura respectarea contractelor și continuitatea acordurilor în beneficiul destinatarului activelor și acțiunilor transferate. Cu toate acestea, drepturile angajaților de a rezilia contractul de muncă nu ar trebui să fie afectate. De asemenea, nu ar trebui să fie afectat nici dreptul unei părți de a rezilia un contract cu o instituție aflată în rezoluție sau, cu o entitate din grup, pentru alte motive decât rezoluția instituției în curs de a intra în dificultate. Autoritățile de rezoluție ar trebui să aibă competența auxiliară de a solicita instituției reziduale care se află în curs de lichidare în temeiul procedurii obișnuite de insolvență

prestarea acelor servicii care sunt necesare pentru a permite instituției către care au fost transferate active sau acțiuni în virtutea aplicării instrumentului de vânzare a activității sau a instrumentului instituției-punte să își desfășoare activitatea.

- (88) În conformitate cu articolul 47 din Cartă, părțile în cauză au dreptul la un proces echitabil și la o cale de atac eficientă împotriva măsurilor care le afectează. În consecință, deciziile luate de autoritățile de rezoluție ar trebui să facă obiectul dreptului la o cale de atac.
- (89) Măsurile de gestionare a crizelor luate de autoritățile naționale de rezoluție pot necesita evaluări economice complexe și o marjă largă de apreciere. Autoritățile naționale de rezoluție sunt special înzestrate cu capacitatea de expertiză necesară pentru a realiza aceste evaluări și pentru a stabili utilizarea adecvată a marjei de apreciere. Prin urmare, este important să se asigure că evaluările economice complexe efectuate de autoritățile naționale de rezoluție în acest context sunt utilizate ca bază de către instanțele naționale cu ocazia examinării măsurilor de gestionare a crizelor în cauză. Cu toate acestea, natura complexă a acestor evaluări nu ar trebui să împiedice instanțele naționale să analizeze dacă elementele de probă invocate de către autoritatea de rezoluție sunt exacte din punct de vedere material, fiabile și coerente, dacă elementele de probă conțin toate informațiile relevante care ar trebui să fie luate în considerare pentru a evalua o situație complexă și dacă ele sunt de natură să susțină concluziile deduse pe baza lor.
- (90) Ținând cont de faptul că prezenta directivă are drept obiectiv tratarea unor situații de extremă urgență și că suspendarea oricărei decizii a autorităților de rezoluție ar putea afecta continuitatea funcțiilor critice, este necesar să se prevadă faptul că introducerea unei căi de atac nu ar trebui să aibă drept rezultat suspendarea automată a efectelor deciziei contestate, iar decizia autorității de rezoluție ar trebui să aibă imediat titlu executoriu, cu prezumția că suspendarea ar fi contrară interesului public.
- (91) În plus, acolo unde este necesar, pentru a proteja părțile terțe care au achiziționat cu bună-credință active, drepturi și obligații ale instituției aflate în rezoluție, în temeiul exercitării de către autorități a competențelor de rezoluție și pentru a asigura stabilitatea piețelor financiare, nicio cale de atac nu ar trebui să afecteze actele administrative sau tranzacțiile încheiate ulterior pe baza unei decizii anulate. În astfel de cazuri, reparațiile în cazul unei decizii abuzive ar trebui să se limiteze prin urmare la acordarea de despăgubiri pentru daunele suferite de persoanele afectate.
- (92) Având în vedere că este posibil să se impună luarea urgentă a unor măsuri de gestionare a crizelor din cauza riscurilor majore la adresa stabilității financiare a statului membru respectiv și a Uniunii, orice procedură în temeiul dreptului intern referitoare la cererea de aprobare judiciară *ex ante* a unei astfel de măsuri, precum și examinarea de către instanță a cererii respective ar trebui să fie realizate rapid. Dată fiind cerința ca o măsură de gestionare a crizelor să fie luată de urgență, instanța ar trebui să adopte o decizie în termen de 24 de ore, iar statele membre ar trebui să se asigure că autoritatea relevantă poate lua o decizie imediat după ce instanța și-a dat acordul. Acest lucru nu ar trebui să aducă atingere posibilului drept al părților interesate de a depune o cerere în fața instanței în vederea anulării deciziei pentru o perioadă de timp limitată după ce autoritatea de rezoluție a luat măsura de gestionare a crizelor.
- (93) Pentru ca procedura de rezoluție să producă efectele dorite și pentru a evita conflictele de competență, pe parcursul perioadei în care autoritatea de rezoluție își exercită competențele de rezoluție sau aplică instrumentele de rezoluție, procedura obișnuită de insolvență pentru instituția în curs de a intra în dificultate nu ar trebui deschisă sau, după caz, continuată decât la inițiativa sau cu consimțământul autorității de rezoluție. Este util și necesar ca anumite obligații contractuale să fie suspendate pentru o perioadă limitată, astfel încât autoritatea de rezoluție să aibă timpul necesar punerii în practică a acestor instrumente. Totuși, acest lucru nu ar trebui să se aplice obligațiilor în legătură cu sistemele desemnate în temeiul Directivei 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, contrapartidele centrale și băncile centrale. Directiva 98/26/CE reduce riscul ce decurge din participarea la sistemele de plată și de decontare a titlurilor de valoare, în special prin reducerea perturbărilor în cazul insolvenței unui participant la un astfel de sistem. Pentru a se asigura că aceste protecții se aplică în mod corespunzător în situații de criză, menținând, în același timp, un nivel adecvat de certitudine pentru operatorii sistemelor de plată și de titluri de valoare, precum și pentru alți participanți pe piață, prezenta directivă prevede că o măsură de prevenire sau de gestionare a crizelor nu ar trebui, de una singură, să fie recunoscută ca o procedură de insolvență în sensul Directivei 98/26/CE, cu condiția ca obligațiile contractuale substanțiale să fie îndeplinite în continuare. Cu toate acestea, nicio dispoziție din prezenta directivă nu aduce atingere funcționării unui sistem desemnat în temeiul Directivei 98/26/CE sau dreptului la garanții suplimentare garantat prin articolul 9 din Directiva 98/26/CE.

⁽¹⁾ Directiva nr. 98/26/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 19 mai 1998 privind caracterul definitiv al decontării în sistemele de plăți și de decontare a titlurilor de valoare (JO L 166, 11.6.1998, p. 45).

- (94) Pentru a se asigura că, atunci când efectuează transferul de active și pasive către un cumpărător din sectorul privat sau o instituție-punte, autoritățile de rezoluție au la dispoziție o perioadă corespunzătoare de timp pentru a identifica acele contracte care trebuie transferate, ar putea fi oportună impunerea de restricții proporționale asupra drepturilor contrapartidelor de a rezilia, de a anticipa scadența sau de a pune capăt în orice alt fel contractelor financiare, înainte de efectuarea transferului. O astfel de restricție ar fi necesară pentru a permite autorităților să obțină o imagine fidelă a bilanțului unei instituții în curs de a intra în dificultate, fără modificările pe care exercitarea pe scară largă a drepturilor de reziliere le-ar aduce valorii și sferei de activitate ale instituției. Pentru a afecta într-o măsură cât mai mică posibil drepturile contractuale ale contrapartidelor, restricțiile privind drepturile de reziliere ar trebui să se aplice doar în legătură cu măsura de prevenire a crizelor sau cu măsura de gestionare a crizelor, inclusiv cu producerea unui eveniment direct legat de aplicarea unei astfel de măsuri, iar drepturile de reziliere care decurg din orice alt tip de nerespectare a obligațiilor, inclusiv din nerespectarea obligațiilor de plată sau a obligațiilor de a da curs apelului în marjă, ar trebui să fie menținute.
- (95) Pentru ca acordurile legitime încheiate pe piețele de capital să nu fie afectate în eventualitatea transferării unei părți, dar nu a totalității activelor, drepturilor și obligațiilor instituției în curs de a intra în dificultate, este oportună includerea de mecanisme de siguranță care să prevină divizarea pasivelor, drepturilor și a contractelor conexe, după caz. Această restricție privind anumite practici legate de contractele conexe ar trebui extinsă la contractele încheiate cu aceeași contraparte și acoperite prin acorduri de garanție, contracte de garanție financiară cu transfer de proprietate, acorduri de compensare reciprocă și acorduri de compensare cu exigibilitate imediată (set-off și close out netting), precum și prin mecanisme de finanțare structurate. Atunci când se aplică mecanisme de siguranță, autoritățile de rezoluție ar trebui să fie obligate ori să transfere toate contractele conexe, în cadrul unui acord protejat, ori să le mențină pe toate la instituția în curs de a intra în dificultate. Aceste mecanisme de siguranță ar trebui să garanteze faptul că tratamentul reglementar al cerințelor de capital în ceea ce privește expunerile care fac obiectul unui acord de compensare în sensul Directivei 2013/36/UE nu este compromis.
- (96) Garantarea faptului că autoritățile de rezoluție au la dispoziție aceleași instrumente și competențe va facilita o acțiune coordonată în eventualitatea intrării în dificultate a unui grup transnațional, însă pentru promovarea cooperării și prevenirea fragmentării abordărilor naționale par a fi necesare eforturi suplimentare. În ceea ce privește procedurile de rezoluție declanșate împotriva entităților din grup, ar trebui să se prevadă obligația autorităților de rezoluție de a se consulta reciproc și de a coopera în cadrul colegiilor de rezoluție, pentru a conveni asupra unei scheme de rezoluție a grupului. Aceste colegii ar trebui create pornind de la colegiile de supraveghere existente, prin includerea autorităților de rezoluție și prin implicarea ministerelor competente, a băncilor centrale, a ABE și, după caz, a autorităților responsabile de schemele de garantare a depozitelor. În caz de criză, colegiul de rezoluție va juca rolul de forum pentru schimbul de informații și pentru coordonarea măsurilor de rezoluție.
- (97) Rezoluția grupurilor transnaționale ar trebui să țină cont de două imperative majore: pe de o parte, necesitatea unor proceduri care să ia în considerare caracterul urgent al situației și care să permită găsirea de soluții eficiente, corecte și tempestive pentru întregul grup, iar pe de altă parte, necesitatea de a proteja stabilitatea financiară în toate statele membre în care grupul își desfășoară activitatea. Autoritățile de rezoluție ar trebui să-și împărtășească opiniile în cadrul colegiilor de rezoluție. Măsurile de rezoluție propuse de autoritatea de rezoluție a grupului ar trebui să fie pregătite și discutate de diferitele autorități de rezoluție în contextul planurilor de rezoluție a grupului. Colegiile de rezoluție ar trebui să includă punctele de vedere ale autorităților de rezoluție din toate statele membre în care grupul desfășoară activitate, în scopul de a facilita, ori de câte ori este posibil, luarea unor decizii comune și rapide. Măsurile de rezoluție luate de autoritatea de rezoluție a grupului ar trebui să țină întotdeauna cont de impactul lor eventual asupra stabilității financiare în statele membre în care grupul își desfășoară activitatea. Acest aspect ar trebui garantat prin posibilitatea autorităților de rezoluție din statul membru de stabilire al filialei de a se opune deciziilor autorității de rezoluție la nivel de grup, nu doar din rațiuni legate de caracterul oportun sau inoportun al măsurilor de rezoluție, ci și invocând necesitatea protejării stabilității financiare a respectivului stat membru.
- (98) Colegiul de rezoluție nu ar trebui să fie un organism decizional, ci o platformă care facilitează procesul decizional al autorităților naționale. Deciziile comune ar trebui luate de autoritățile naționale vizate.
- (99) Crearea unei scheme de rezoluție a grupului ar trebui să faciliteze o rezoluție coordonată, ceea ce va conduce probabil la obținerea celor mai bune rezultate pentru toate instituțiile din grup. Schema de rezoluție a grupului ar trebui să fie propusă de autoritatea de rezoluție la nivel de grup și să fie prezentată colegiului de rezoluție. Autoritățile naționale de rezoluție care nu sunt de acord cu schema respectivă sau decid să ia măsuri de rezoluție în mod independent ar trebui să explice care sunt motivele dezacordului lor și să comunice motivele respective, precum și detaliile eventualelor măsuri de rezoluție pe care intenționează să le ia în mod independent, autorității de rezoluție a grupului, precum și altor autorități de rezoluție vizate de schema de rezoluție la nivel de grup. Orice autoritate națională care decide să se abată de la schema de rezoluție a grupului ar trebui să țină seama în mod corespunzător de impactul potențial asupra stabilității financiare din statele membre în care sunt situate celelalte autorități de rezoluție, precum și de efectele potențiale asupra altor părți ale grupului.

- (100) Ca parte a schemei de rezoluție a grupului, autoritățile ar trebui invitate să aplice același instrument persoanelor juridice care îndeplinesc condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție. Autoritățile de rezoluție ale grupurilor ar trebui să aibă competența de a recurge la un instrument de instituție-punte la nivel de grup (ceea ce poate include, după caz, acorduri de partajare a sarcinii) pentru a stabili un grup în ansamblul său. Proprietatea filialelor ar putea fi transferată către banca-punte în vederea vânzării ulterioare, fie sub forma unui pachet, fie individual, atunci când condițiile de piață sunt adecvate. În plus, autoritatea de rezoluție a grupului ar trebui să aibă competența de a aplica instrumentul de recapitalizare internă la nivelul entității-mamă.
- (101) Rezoluția eficace a instituțiilor și grupurilor care își desfășoară activitatea la nivel internațional necesită cooperarea între Uniune, statele membre și autoritățile de rezoluție din țări terțe. Această cooperare va fi facilitată în cazul în care regimurile de rezoluție din țările terțe se bazează pe principiile și abordările comune elaborate în prezent de Consiliul pentru Stabilitate Financiară și de G20. În acest scop, ABE ar trebui să fie abilitată să încheie acorduri-cadru de cooperare facultativă cu autoritățile țărilor terțe, în conformitate cu articolul 33 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, iar autorităților naționale ar trebui să li se permită să încheie acorduri bilaterale conforme cu aceste acorduri-cadru ale ABE. Elaborarea respectivelor acorduri dintre autoritățile naționale responsabile cu gestionarea situației de dificultate a firmelor transnaționale ar trebui să reprezinte un mijloc de a asigura o planificare, un proces decizional și o coordonare eficiente în ceea ce privește grupurile internaționale. În general, în cadrul acestor acorduri ar trebui să existe reciprocitate. Autoritățile naționale de rezoluție, ca parte a colegiului de rezoluție european ar trebui, după caz, să recunoască și să execute procedurile de rezoluție ale țărilor terțe în situațiile prevăzute în prezenta directivă.
- (102) Ar trebui să se coopereze atât în ceea ce privește filialele grupurilor din Uniune sau din țări terțe, cât și în ceea ce privește sucursalele instituțiilor din Uniune sau din țări terțe. Filialele grupurilor din țări terțe sunt întreprinderi stabilite în Uniune și, prin urmare, se supun în totalitate dreptului Uniunii, inclusiv instrumentelor de rezoluție prevăzute în prezenta directivă. Este totuși necesar ca statele membre să își păstreze dreptul de a acționa în raport cu sucursalele instituțiilor care își au sediul în țări terțe, atunci când recunoașterea și aplicarea, în cazul unei sucursale, a procedurilor de rezoluție din țara terță ar pune în pericol stabilitatea financiară din Uniune ori atunci când deponenții din Uniune nu ar beneficia de tratament egal față de deponenții din țara terță. În astfel de situații, precum și în celelalte situații prevăzute de prezenta directivă, statele membre ar trebui să aibă dreptul ca, în urma consultării autorităților de rezoluție naționale, să refuze recunoașterea procedurilor de rezoluție din țările terțe cu privire la sucursale din Uniune de către instituții având sediul în țara terță.
- (103) Există situații în care eficacitatea instrumentelor de rezoluție aplicate poate depinde de posibilitățile de finanțare pe termen scurt ale instituției sau ale instituției-punte, de furnizarea de garanții cumpărătorilor potențiali sau de furnizarea de capital instituției-punte. Fără a aduce atingere rolului deținut de băncile centrale în furnizarea de lichidități pentru sistemul financiar chiar și în perioade de criză, este important ca statele membre să instituie mecanisme de finanțare, pentru a evita situația în care fondurile necesare în aceste scopuri provin de la bugetele naționale. Stabilizarea sistemului financiar ar trebui finanțată de ansamblul sectorului financiar.
- (104) Ca regulă generală, statele membre ar trebui să-și creeze mecanismele de finanțare naționale prin fonduri controlate de autorități de rezoluție, menit să fie utilizat în scopurile prevăzute în prezenta directivă. Cu toate acestea, ar trebui să se prevadă o excepție strict limitată pentru a permite statelor membre să își creeze mecanismele de finanțare naționale prin contribuții obligatorii din partea instituțiilor care sunt autorizate pe teritoriile lor și care nu sunt deținute printr fonduri controlat de autoritățile lor de rezoluție, cu condiția îndeplinirii anumitor condiții.
- (105) În principiu, contribuțiile ar trebui colectate din sectorul financiar înaintea oricărei operațiuni de rezoluție și independent de aceasta. Atunci când finanțarea prealabilă este insuficientă pentru acoperirea pierderilor sau a costurilor suportate prin recurgerea la mecanisme de finanțare, ar trebui colectate contribuții suplimentare pentru acoperirea costurilor sau a pierderilor suplimentare.
- (106) Pentru a atinge o masă critică și pentru a evita efectele prociclice care ar putea apărea în caz de criză sistemică, dacă mecanismele de finanțare ar fi alimentate exclusiv prin contribuții *ex post*, este indispensabil ca mijloacele financiare *ex ante* disponibile ale mecanismelor de finanțare naționale să se cifreze cel puțin la un anumit nivel-țintă minim.

- (107) Pentru a asigura un calcul corect al contribuțiilor și a oferi stimulente pentru funcționarea în conformitate cu un model mai puțin riscant, contribuțiile la mecanismele de finanțare naționale ar trebui să țină seama de gradul de risc pentru credite, lichidități și piață la care sunt expuse instituțiile.
- (108) Garantarea unei rezoluții eficace a instituțiilor în curs de a intra în dificultate pe întreg cuprinsul Uniunii este un element esențial al finalizării pieței interne. Intrarea în dificultate a acestor instituții are un efect negativ nu doar asupra stabilității financiare a piețelor pe care acestea operează în mod direct, ci și asupra întregii piețe financiare a Uniunii. Odată cu realizarea pieței interne a serviciilor financiare, se consolidează interacțiunea diferitelor sisteme financiare naționale. Instituțiile funcționează în afara statului membru de stabilire și sunt interconectate prin intermediul pieței interbancare și al altor piețe care au, în esență, un caracter paneuropean. Asigurarea finanțării eficiente a rezoluției acestor instituții în toate statele membre este nu numai în interesul statelor membre în care ele își desfășoară activitatea, cât și în interesul tuturor statelor membre în general, ca mijloc de a asigura condiții egale de concurență și de a îmbunătăți funcționarea pieței financiare interne. Înființarea unui sistem european al mecanismelor de finanțare ar trebui să garanteze faptul că toate instituțiile care operează în Uniune fac obiectul unor mecanisme de finanțare a rezoluției la fel de performante și să contribuie la stabilitatea pieței interne.
- (109) În scopul îmbunătățirii rezilienței sistemului european respectiv al mecanismelor de finanțare și în conformitate cu obiectivul potrivit căruia ar trebui ca finanțarea să provină în principal de la acționarii și creditorii instituției aflate în rezoluție și apoi de la sectorul financiar, mai degrabă decât de la bugetele publice, mecanismele de finanțare pot cere împrumut de la alte mecanisme de finanțare, în caz de necesitate. În mod asemănător, ele ar trebui să aibă competența de a acorda împrumuturi altor mecanisme care au nevoie de creditare. Acordarea de împrumuturi în cauză ar trebui să fie strict pe bază de voluntariat. Decizia de a acorda un împrumut unui alt mecanism ar trebui să fie luată de mecanismul de finanțare creditor, însă, având în vedere implicațiile fiscale potențiale, ar trebui ca statele membre să aibă posibilitatea de a solicita o consultare sau un consimțământ din partea ministerului competent.
- (110) Deși mecanismele de finanțare sunt instituite la nivel național, ele ar trebui să devină reciproce în contextul rezoluției grupurilor, cu condiția să se ajungă la un acord al autorităților naționale în ceea ce privește rezoluția instituției. Nu ar trebui ca depozitele acoperite de schemele de garantare a depozitelor să suporte vreo pierdere în procesul de rezoluție. Atunci când o acțiune de rezoluție garantează faptul că deponenții continuă să aibă acces la propriile depozite, ar trebui ca schemelor de garantare a depozitelor la care este afiliată o instituție aflată în rezoluție să li se ceară să facă o contribuție care să nu depășească valoarea pierderilor pe care aceste scheme ar fi trebuit să o suporte în cazul în care instituția ar fi fost lichidată în conformitate cu procedura obișnuită de insolvență.
- (111) Deși depozitele acoperite sunt protejate în caz de pierdere în procesul de rezoluție, alte depozite eligibile sunt potențial disponibile în scopul absorbției pierderilor. Pentru a oferi un anumit nivel de protecție persoanelor fizice, microîntreprinderilor și întreprinderilor mici și mijlocii care dețin depozite eligibile care depășesc nivelul depozitelor acoperite, astfel de depozite ar trebui să aibă un rang mai înalt de prioritate față de creanțele deținute de creditorii chirografari neprivilegiați obișnuiți în temeiul dreptului intern care reglementează procedurile obișnuite de insolvență. În temeiul aceluiași drept intern, creanța schemei de garantare a depozitelor ar trebui să aibă un rang și mai înalt decât categoriile de depozite eligibile menționate anterior. Armonizarea legislației naționale referitoare la insolvență în acest domeniu este necesară pentru a reduce la minim expunerea fondurilor de rezoluție ale statelor membre în temeiul principiului potrivit căruia niciun creditor nu trebuie să fie dezavantajat, după cum se prevede în prezenta directivă.
- (112) Atunci când sunt transferate depozite către o altă instituție în contextul rezoluției unei instituții, deponenții nu ar trebui să fie asigurați dincolo de nivelul de acoperire prevăzut de Directiva 2014/49/UE. Prin urmare, creanțele asociate depozitelor rămase în instituția aflată în rezoluție ar trebui să fie limitate la diferența dintre fondurile transferate și nivelul de acoperire prevăzut de Directiva 2014/49/UE. În cazurile în care valoarea depozitelor transferate este superioară nivelului de acoperire, deponentul ar trebui să nu poată invoca schema de garantare a depozitelor în ceea ce privește depozitele menținute în instituția aflată în rezoluție.
- (113) Stabilirea mecanismelor de finanțare care instituie sistemul european al mecanismelor de finanțare prevăzut de prezenta directivă ar trebui să asigure coordonarea utilizării fondurilor disponibile la nivel național pentru procedurile de rezoluție.

- (114) Competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din TFUE ar trebui delegată Comisiei în ceea ce privește specificarea criteriilor pentru definirea „funcțiilor critice” și a „liniilor de activitate esențiale” în temeiul prezentei directive; a circumstanțelor când este necesară excluderea pasivelor de la cerințele privind reducerea valorii contabile sau conversia, în temeiul prezentei directive; a categoriilor de acorduri pentru care statele membre ar trebui să asigure o protecție adecvată în cazul transferului; a modului în care ar trebui să fie ajustate contribuțiile instituțiilor la mecanismele de finanțare a rezoluției, proporțional cu profilul de risc al acestora; înregistrarea, contabilitatea, obligațiile de raportare și alte obligații menite să asigure faptul că contribuțiile *ex ante* sunt plătite în mod efectiv; și a circumstanțelor și condițiilor în care o instituție poate să fie temporar scutită de la plata contribuțiilor *ex post*. Este deosebit de important ca, în timpul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți. Atunci când pregătește și elaborează acte delegate, Comisia ar trebui să asigure o transmitere simultană, în timp util și adecvată a documentelor relevante către Parlamentul European și Consiliu.
- (115) Este oportun ca, în cazurile prevăzute de prezenta directivă, ABE să promoveze convergența practicilor autorităților naționale prin intermediul unor orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. În domeniile care nu fac obiectul unor standarde tehnice de reglementare sau de punere în aplicare, ABE poate emite din proprie inițiativă orientări și recomandări cu privire la aplicarea dreptului Uniunii.
- (116) Parlamentul European și Consiliul ar trebui să aibă la dispoziție trei luni de la data notificării pentru a formula obiecțiuni la un act delegat. De asemenea, ar trebui ca Parlamentul European și Consiliul să poată informa celelalte instituții în legătură cu intenția lor de a nu formula obiecțiuni.
- (117) Standardele tehnice în materie de servicii financiare ar trebui să faciliteze o armonizare coerentă și o protecție adecvată a deponenților, investitorilor și consumatorilor din întreaga Uniune. Ar fi eficient și oportun ca, în cazurile precizate în prezenta directivă, să se încredințeze ABE, ca organism cu înaltă specializare, sarcina de a elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare și proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare care nu implică alegeri strategice, urmând ca acestea să fie înaintate Comisiei.
- (118) În cazurile prevăzute de prezenta directivă, Comisia ar trebui să adopte proiectele de standarde tehnice de reglementare elaborate de ABE prin intermediul actelor delegate, în temeiul articolului 290 din TFUE și în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. În cazurile prevăzute de prezenta directivă, Comisia ar trebui să adopte proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare elaborate de ABE prin intermediul actelor de punere în aplicare în temeiul articolului 291 din TFUE și în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.
- (119) Directiva 2001/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾ prevede recunoașterea și executarea reciprocă în toate statele membre a deciziilor privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor având sucursale în state membre, altele decât cele în care își au sediul social. Directiva garantează faptul că toate activele și pasivele instituției, indiferent de țara în care se află, sunt tratate în cadrul unui proces unic, în statul membru de origine, iar creditorii din statele membre-gazdă sunt tratați în același mod ca și creditorii din statul membru de origine. Pentru ca procedura de rezoluție să fie eficace, Directiva 2001/24/CE ar trebui să se aplice în cazul utilizării instrumentelor de rezoluție, atât în cazurile în care aceste instrumente li se aplică instituțiilor, cât și în cele în care li se aplică altor entități care fac obiectul regimului de rezoluție. Prin urmare, Directiva 2001/24/CE ar trebui modificată în consecință.
- (120) Directivele Uniunii în materie de drept al societăților comerciale conțin norme obligatorii privind protecția acționarilor și a creditorilor instituțiilor care se încadrează în domeniul de aplicare al acestor directive. Atunci când este necesară o acțiune rapidă a autorităților de rezoluție, aceste norme pot reduce atât eficacitatea acțiunilor întreprinse de autoritățile de rezoluție, cât și utilizarea instrumentelor și competențelor de rezoluție, astfel că ar trebui incluse derogări corespunzătoare în prezenta directivă. În scopul de a garanta părților interesate maxima certitudine juridică, derogările ar trebui definite în mod clar și strict și ar trebui să fie utilizate exclusiv în interes public și doar atunci când sunt îndeplinite condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție. Recurgerea la instrumentele de rezoluție presupune îndeplinirea obiectivelor rezoluției și a condițiilor de rezoluție prevăzute de prezenta directivă.

⁽¹⁾ Directiva 2001/24/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 aprilie 2001 privind reorganizarea și lichidarea instituțiilor de credit (JO L 125, 5.5.2001, p. 15).

- (121) Directiva 2012/30/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾ conține norme privind drepturile acționarilor de a decide în legătură cu majorările sau reducerile capitalului, dreptul de a participa, prin aport în numerar, la orice nouă emisiune de acțiuni, protecția creditorilor în cazul reducerii capitalului și convocarea adunării acționarilor, în cazul unor grave pierderi de capital. Aceste norme pot împiedica acțiunea rapidă a autorităților de rezoluție și ar trebui prevăzute derogări corespunzătoare de la aceste norme.
- (122) Directiva 2011/35/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽²⁾ stabilește, printre altele, norme privind aprobarea fuziunilor de către adunările generale ale fiecăreia dintre societățile care fuzionează, privind cerințele referitoare la proiectul de fuziune, raportul de gestionare și raportul de expertiză, precum și privind protecția creditorilor. Directiva 82/891/CEE a Consiliului ⁽³⁾ conține prevederi similare referitoare la societățile comerciale publice pe acțiuni. Directiva 2005/56/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁴⁾ prevede normele corespunzătoare fuziunilor transfrontaliere ale societăților comerciale pe acțiuni. Pentru a le permite autorităților de rezoluție să acționeze rapid, ar trebui prevăzute derogări corespunzătoare de la aceste directive.
- (123) Directiva 2004/25/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁵⁾ prevede obligația de a lansa o ofertă publică de cumpărare privind toate acțiunile societății, la un preț echitabil în sensul directivei respective, în cazul în care un acționar preia, în mod direct sau indirect, singur sau împreună cu alții, un anumit procent din acțiunile unei societăți, stabilit de dreptul intern, care îi asigură controlul asupra respectivei societăți. Scopul acestei norme privind oferta obligatorie este protejarea acționarilor minoritari în caz de schimbare a controlului. Cu toate acestea, perspectiva unei astfel de obligații costisitoare ar putea descuraja investițiile în instituția afectată, făcând astfel dificilă exercitarea de către autoritățile de rezoluție a tuturor competențelor în materie. Ar trebui prevăzute derogări corespunzătoare de la norma privind oferta obligatorie, în măsura necesară utilizării competențelor de rezoluție, în timp ce, după încheierea perioadei de rezoluție, norma privind oferta obligatorie ar trebui să se aplice oricărui acționar care dobândește controlul asupra instituției afectate.
- (124) Directiva 2007/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁶⁾ prevede drepturile procedurale ale acționarilor în ceea ce privește adunările generale. Directiva 2007/36/CE prevede, printre altele, termenul minim de convocare a adunărilor generale și conținutul convocării unei adunări generale. Normele respective pot împiedica acțiunea rapidă a autorităților de rezoluție și, prin urmare, ar trebui prevăzute derogări corespunzătoare de la această directivă. Înainte de declanșarea procedurii de rezoluție ar putea fi necesară o creștere rapidă a capitalului, în cazul în care instituția nu îndeplinește sau este susceptibilă să nu îndeplinească cerințele prevăzute de Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și Directiva 2013/36/UE, iar o creștere a capitalului ar restabili probabil situația financiară și ar evita atingerea pragului de declanșare a procedurii de rezoluție. În astfel de situații, ar trebui permisă convocarea adunării generale în termen scurt. Cu toate acestea, acționarii ar trebui să-și păstreze competența decizională în ceea ce privește prelungirea sau scurtarea termenului de convocare a adunărilor generale. Ar trebui prevăzute derogări corespunzătoare de la Directiva 2007/36/CE pentru instituirea acestui mecanism.
- (125) Pentru a se asigura că autoritățile de rezoluție sunt reprezentate în sistemul european de supraveghere financiară instituit prin Regulamentul (UE) nr. 1092/2010, Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁷⁾ și Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului

⁽¹⁾ Directiva 2012/30/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 de coordonare, în vederea echivalării, a garanțiilor impuse societăților comerciale în statele membre, în înțelesul articolului 54 al doilea paragraf din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, pentru protejarea intereselor asociaților sau terților, în ceea ce privește constituirea societăților comerciale pe acțiuni și menținerea și modificarea capitalului acestora (JO L 315, 14.11.2012, p. 74).

⁽²⁾ Directiva 2011/35/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 aprilie 2011 privind fuziunile societăților comerciale pe acțiuni (JO L 110, 29.4.2011, p. 1).

⁽³⁾ A șasea Directivă 82/891/CEE a Consiliului din 17 decembrie 1982 în temeiul articolului 54 alineatul (3) litera (g) din tratat, privind divizarea societăților comerciale pe acțiuni (JO L 378, 31.12.1982, p. 47).

⁽⁴⁾ Directiva 2005/56/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 octombrie 2005 privind fuziunile transfrontaliere ale societăților comerciale pe acțiuni (JO L 310, 25.11.2005, p. 1).

⁽⁵⁾ Directiva 2004/25/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 21 aprilie 2004 privind ofertele publice de cumpărare (JO L 142, 30.4.2004, p. 12).

⁽⁶⁾ Directiva 2007/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 iulie 2007 privind exercitarea anumitor drepturi ale acționarilor în cadrul societăților comerciale cotate la bursă (JO L 184, 14.7.2007, p. 17).

⁽⁷⁾ Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Europeană de Asigurări și Pensii Ocupaționale) de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/79/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 48).

European și al Consiliului⁽¹⁾ și că ABE are expertiza necesară pentru a îndeplini sarcinile prevăzute în prezenta directivă, Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 ar trebui modificat, pentru a include autoritățile naționale de rezoluție, astfel cum sunt definite în prezenta directivă, în conceptul de autorități competente definit în regulamentul respectiv. Această asimilare a autorităților de rezoluție la autoritățile competente în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 este în concordanță cu funcțiile atribuite ABE în conformitate cu articolul 25 din respectivul regulament, și anume de a contribui și a participa activ la elaborarea și coordonarea planurilor de redresare și de rezoluție și de a face eforturi în vederea facilitării rezoluției instituțiilor în curs de a intra în dificultate, în special a grupurilor transnaționale.

- (126) În scopul garantării respectării obligațiilor ce decurg din prezenta directivă de către instituții, de către persoanele care controlează efectiv activitatea acestora și de către organele de conducere ale acestora, și pentru a se asigura că aceștia fac obiectul unui tratament similar pe întreg teritoriul Uniunii, statele membre ar trebui să fie obligate să prevadă sancțiuni administrative și alte măsuri administrative care să fie eficiente, proporționale și disuasive. Prin urmare, sancțiunile administrative și alte măsuri administrative instituite de statele membre ar trebui să respecte anumite cerințe esențiale privind destinatarii, criteriile care trebuie avute în vedere la aplicarea sancțiunilor sau a unei alte măsuri administrative, publicarea sancțiunilor sau a altor măsuri administrative, competențele-cheie în materie de sancționare și nivelurile amenzilor administrative. Sub rezerva respectării unor cerințe stricte de păstrare a secretului profesional, ABE ar trebui să păstreze o bază de date centrală cu toate sancțiunile administrative și informațiile referitoare la recursuri care i-au fost aduse la cunoștință de către autoritățile competente și autoritățile de rezoluție.
- (127) Prezenta directivă face referire atât la sancțiuni administrative cât și la alte măsuri administrative, în scopul de a include toate dispozițiile aplicate după comiterea unei infracțiuni și de a preveni comiterea unor noi infracțiuni, indiferent dacă aceste dispoziții sunt încadrate în dreptul intern cu titlul de sancțiuni sau de alte măsuri administrative.
- (128) Chiar dacă nimic nu împiedică statele membre să stabilească norme pentru sancțiuni administrative, precum și sancțiuni penale pentru aceleași încălcări, nu ar trebui ca statelor membre să li se impună să stabilească norme pentru sancțiuni administrative aplicate încălcărilor prezentei directive care fac obiectul dreptului penal intern. În conformitate cu dreptul intern, statele membre nu au obligația de a impune atât sancțiuni administrative cât și penale pentru aceeași încălcare, dar pot face acest lucru dacă dreptul intern le-o permite. Cu toate acestea, menținerea sancțiunilor penale mai degrabă decât a sancțiunilor administrative sau a altor măsuri administrative pentru încălcări ale prezentei directive nu ar trebui să reducă sau să afecteze în alt mod capacitatea autorităților de rezoluție și a autorităților competente de a coopera, a accesa și a face schimb de informații în timp util cu autoritățile de rezoluție și cu autoritățile competente din alte state membre în sensul prezentei directive, inclusiv după eventuala trimitere a cazurilor de încălcare relevante către autoritățile judiciare competente în vederea urmăririi penale.
- (129) În conformitate cu Declarația politică comună din 28 septembrie 2011 a statelor membre și a Comisiei privind documentele explicative⁽²⁾, statele membre s-au angajat să însoțească, în cazurile justificate, notificarea măsurilor de transpunere cu unul sau mai multe documente care să explice relația dintre componentele unei directive și părțile corespunzătoare din instrumentele naționale de transpunere. În ceea ce privește prezenta directivă, organul legislativ consideră că transmiterea unor astfel de documente este justificată.
- (130) Prezenta directivă respectă atât drepturile fundamentale, cât și drepturile, libertățile și principiile recunoscute în particular de Cartă, în special dreptul la proprietate, dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil și dreptul la apărare.
- (131) Deoarece obiectivul prezentei directive, și anume armonizarea normelor și a procedurilor aplicabile rezoluției instituțiilor, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre dar, având în vedere efectele intrării în dificultate a oricărei instituții la nivelul întregii Uniuni, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este definit la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este definit la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului menționat.

(1) Regulamentul (UE) nr. 1095/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 noiembrie 2010 de instituire a Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe), de modificare a Deciziei nr. 716/2009/CE și de abrogare a Deciziei 2009/77/CE a Comisiei (JO L 331, 15.12.2010, p. 84).

(2) JO C 369, 17.12.2011, p. 14.

- (132) Atunci când iau decizii sau măsuri în temeiul prezentei directive, autoritățile competente și autoritățile de rezoluție ar trebui să acorde întotdeauna atenția cuvenită impactului deciziilor și măsurilor lor asupra stabilității financiare din alte state membre și asupra situației economice din alte state membre și ar trebui să aibă în vedere însemnătatea oricărei filiale sau sucursale pentru sectorul financiar și pentru economia statului membru în care este stabilită sau situată filiala sau sucursala respectivă, chiar și în cazurile în care filiala sau sucursala în cauză are o importanță mai mică pentru grupul consolidat.
- (133) Comisia va examina aplicarea generală a prezentei directive și în special, va lua în considerare în lumina acordurilor încheiate în temeiul oricărui act de drept al Uniunii care instituie un mecanism de rezoluție care vizează mai mult de un stat membru, exercitarea competențelor ABE în temeiul prezentei directive de a media între o autoritate de rezoluție dintr-un stat membru care participă la mecanismul în cauză și o autoritate de rezoluție dintr-un stat membru care nu participă la acesta,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

TITLUL I

DOMENIU DE APLICARE, DEFINIȚII ȘI AUTORITĂȚI

Articolul 1

Obiect și domeniu de aplicare

- (1) Prezenta directivă stabilește normele și procedurile de redresare și de rezoluție pentru următoarele entități:
- (a) instituții stabilite în Uniune;
 - (b) instituțiile financiare stabilite în Uniune, care sunt filiale ale unei instituții de credit, ale unei firme de investiții ori ale uneia dintre societățile menționate la litera (c) sau (d) și care fac obiectul supravegherii consolidate a întreprinderii-mamă în conformitate cu articolele 6-17 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
 - (c) holdingurile financiare, holdingurile financiare mixte și holdingurile cu activitate mixtă stabilite în Uniune;
 - (d) holdingurile financiare-mamă dintr-un stat membru, holdingurile financiare-mamă din Uniune, holdingurile financiare mixte-mamă dintr-un stat membru, holdingurile financiare mixte-mamă din Uniune;
 - (e) sucursalele instituțiilor stabilite sau situate în afara Uniunii, conform condițiilor specifice stipulate în prezenta directivă.

În stabilirea și aplicarea cerințelor prezentei directive și în utilizarea diferitelor instrumente de care dispun relativ la una dintre entitățile prevăzute la primul paragraf, și în conformitate cu dispoziții specifice aplicabile, autoritățile de rezoluție și autoritățile competente țin cont de tipul de activitate, structura acționariatului, forma juridică, profilul de risc, dimensiunea, statutul juridic și gradul de interconectare al unei instituții cu alte instituții sau cu sistemul financiar în general, domeniul de aplicare și complexitatea activității economice, calitatea de membru al unui sistem instituțional de protecție (SIP) ce respectă cerințele prevăzute la articolul 113 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau al altor sisteme de solidaritate reciprocă prevăzute la articolul 113 alineatul (6) din respectivul regulament, precum și măsura în care exercită servicii sau activități de investiții astfel sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 2 din Directiva 2014/65/UE.

- (2) Statele membre pot adopta sau menține dispoziții care sunt mai stringente sau suplimentare față de cele din prezenta directivă și în actele delegate și de punere în aplicare adoptate pe baza prezentei directive, cu condiția ca acestea să aibă o aplicabilitate generală și să nu contravină prezentei directive și actelor delegate și de punere în aplicare adoptate pe baza prezentei directive.

*Articolul 2***Definiții**

(1) În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

1. „rezoluție” înseamnă aplicarea unui instrument de rezoluție sau a unui instrument prevăzut la articolul 37 alineatul (9) în vederea atingerii unuia sau mai multor obiective de rezoluție menționate la articolul 31 alineatul (2);
2. „instituție de credit” înseamnă o instituție de credit astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, cu excepția entităților menționate la articolul 2 alineatul (5) din Directiva 2013/36/UE;
3. „firmă de investiții” înseamnă o firmă de investiții astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 care face obiectul cerinței privind capitalul inițial prevăzute la articolul 28 alineatul (2) din Directiva 2013/36/UE;
4. „instituție financiară” înseamnă o instituție financiară astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 26 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
5. „filială” înseamnă o filială, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 16 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
6. „întreprindere-mamă” înseamnă o întreprindere-mamă astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 15 litera (a) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
7. „bază consolidată” înseamnă baza situației consolidate astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 47 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
8. „sistem instituțional de protecție” sau „SIP” înseamnă un mecanism ce respectă cerințele prevăzute la articolul 113 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
9. „societate financiară holding” înseamnă un holding financiar astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 20 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
10. „societate financiară holding mixtă” înseamnă o societate financiară holding mixtă astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 21 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
11. „societate holding cu activitate mixtă” înseamnă o societate holding cu activitate mixtă astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 22 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
12. „societate financiară holding -mamă dintr-un stat membru” înseamnă o societate financiară holding-mamă dintr-un stat membru astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 30 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
13. „societate financiară holding-mamă din Uniune” înseamnă societate financiară holding-mamă din UE astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 31 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
14. „societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru” înseamnă societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 32 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
15. „societate financiară holding mixtă-mamă din Uniune” înseamnă o societate financiară holding mixtă-mamă din UE astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 33 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
16. „obiectivele rezoluției” sunt obiectivele rezoluției menționate la articolul 31 alineatul (2);
17. „sucursală” înseamnă o sucursală, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 17 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

18. „autoritate de rezoluție” înseamnă autoritatea desemnată de un stat membru în conformitate cu articolul 3;
19. „instrument de rezoluție” înseamnă un instrument de rezoluție menționat la articolul 37 alineatul (3);
20. „competență de rezoluție” înseamnă o competență în sensul articolelor 63-72;
21. „autoritate competentă” înseamnă o autoritate competentă astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 40 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, inclusiv Banca Centrală Europeană, referitor la anumite competențe conferite prin Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului ⁽¹⁾;
22. „ministere competente” înseamnă ministerele de finanțe sau alte ministere ale statelor membre responsabile pentru deciziile economice, financiare și bugetare la nivel național, conform competențelor naționale, care au fost desemnate în conformitate cu articolul 3 alineatul (5);
23. „instituție” înseamnă o instituție de credit sau o firmă de investiții;
24. „organ de conducere” înseamnă un organ de conducere astfel cum este definit la articolul 3 alineatul (1) punctul 7 din Directiva 2013/36/UE;
25. „conducere superioară” înseamnă conducerea superioară astfel cum este definită la articolul 3 alineatul (1) punctul 9 din Directiva 2013/36/UE;
26. „grup” înseamnă o întreprindere-mamă și filialele sale;
27. „grup transfrontalier” înseamnă un grup ale cărui entități sunt stabilite în cel puțin două state membre;
28. „sprijin financiar public extraordinar” înseamnă ajutor de stat în sensul articolului 107 alineatul (1) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene sau orice alt sprijin financiar public la nivel supranațional, care, dacă ar fi furnizat la nivel național ar constitui un ajutor de stat și care este furnizat pentru a menține sau restabili viabilitatea, lichiditatea sau solvabilitatea unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d) sau a unui grup din care face parte o astfel de entitate sau grup;
29. „asistență privind lichiditatea în situații de urgență” înseamnă furnizarea de bani ai băncii centrale sau orice altă formă de asistență ce poate conduce la creșterea volumului de bani ai băncii centrale, către o instituție financiară solvabilă sau un grup de instituții financiare solvabile, care se confruntă temporar cu probleme de lichidități, fără ca o astfel de operațiune să fie parte a politicii monetare;
30. „criză sistemică” înseamnă o perturbare a sistemului financiar care poate genera consecințe negative grave pentru piața internă și economia reală; toate tipurile de entități financiare intermediare, piețe și infrastructuri financiare pot fi importante din punct de vedere sistemic într-o anumită măsură;
31. „entitate din grup” înseamnă o persoană juridică care face parte dintr-un grup;
32. „plan de redresare” înseamnă un plan de redresare elaborat și actualizat de o instituție în conformitate cu articolul 5;
33. „plan de redresare a grupului” înseamnă un plan de redresare a grupului elaborat și păstrat la zi în conformitate cu articolul 7;
34. „sucursală semnificativă” înseamnă o sucursală care ar fi considerată drept semnificativă într-un stat membru-gazdă în conformitate cu articolul 51 alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE;

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 al Consiliului din 15 octombrie 2013 de conferire a unor atribuții specifice Băncii Centrale Europene în ceea ce privește politicile legate de supravegherea prudențială a instituțiilor de credit (JO L 287, 29.10.2013, p. 63).

35. „funcții critice” înseamnă activități, servicii sau operațiuni a căror întrerupere ar putea conduce, într-unul sau mai multe state membre, la perturbarea serviciilor esențiale pentru economia reală sau la perturbarea stabilității financiare din cauza dimensiunii, cotei de piață, a interconexiunilor externe și interne, a complexității sau activităților transfrontaliere ale unei instituții sau grup, mai ales având în vedere caracterul substituibil al respectivelor activități, servicii sau operațiuni;
36. „linii de activitate esențiale” înseamnă liniile de activitate și serviciile asociate care reprezintă importante surse de venit, de profit sau de valoare a francizei pentru o instituție sau pentru un grup din care face parte instituția;
37. „supraveghetor consolidant” înseamnă un supraveghetor consolidant, astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 41 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
38. „fonduri proprii” înseamnă fonduri proprii în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 118 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
39. „condiții de declanșare a procedurii de rezoluție” înseamnă condițiile menționate la articolul 32 alineatul (1);
40. „măsură de rezoluție” înseamnă decizia de a supune o instituție sau entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d) unei proceduri de rezoluție în conformitate cu articolul 32 sau 33, precum și aplicarea unui instrument de rezoluție sau exercitarea uneia sau mai multor competențe de rezoluție;
41. „plan de rezoluție” înseamnă un plan de rezoluție întocmit pentru o instituție în conformitate cu articolul 10;
42. „rezoluția grupului” înseamnă oricare dintre următoarele măsuri:
 - (a) adoptarea unei măsuri de rezoluție la nivelul unei întreprinderi-mamă sau al unei instituții care face obiectul supravegherii consolidate; sau
 - (b) coordonarea aplicării instrumentelor de rezoluție și a exercitării competențelor de rezoluție de către autoritățile de rezoluție în raport cu entitățile din grup care îndeplinesc condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție;
43. „plan de rezoluție a grupului” înseamnă un plan de rezoluție întocmit pentru un grup în conformitate cu articolele 12 și 13;
44. „autoritate de rezoluție a grupului” înseamnă autoritatea de rezoluție din statul membru în care se află sediul supraveghetorului consolidant;
45. „schemă de rezoluție a grupului” înseamnă un plan întocmit în conformitate cu articolul 91 în scopul rezoluției unui grup;
46. „colegiu de rezoluție” înseamnă un colegiu instituit în conformitate cu articolul 88 în vederea îndeplinirii sarcinilor menționate la articolul 88 alineatul (1);
47. „procedură obișnuită de insolvență” înseamnă procedura de insolvență colectivă care implică dezinvestirea parțială sau integrală a dreptului de administrare a unui debitor și numirea unui lichidator sau a unui administrator, aplicabilă în mod normal instituțiilor în temeiul dreptului intern și care este fie specifică instituțiilor în cauză, fie aplicabilă în general oricărei persoane fizice ori juridice;
48. „instrumente de datorie” în sensul articolului 63 alineatul (1) literele (g) și (j) înseamnă obligațiuni și alte forme de datorii transferabile, instrumente care creează sau recunosc o datorie și instrumente care dau dreptul de a achiziționa instrumente de datorie;
49. „instituție-mamă dintr-un stat membru” înseamnă o instituție mamă dintr-un stat membru astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 28 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

50. „instituție-mamă din Uniune” înseamnă o instituție-mamă din UE astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 29 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
51. „cerințe de fonduri proprii” înseamnă cerințele prevăzute la articolele 92-98 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
52. „colegiu de supraveghere” înseamnă un colegiu de supraveghere instituit în conformitate cu articolul 116 din Directiva 2013/36/UE;
53. „cadru Uniunii privind ajutoarele de stat” înseamnă cadrul instituit prin articolele 107, 108 și 109 din TFUE și prin reglementările și toate actele Uniunii, inclusiv orientări, comunicări și avize stabilite sau adoptate în temeiul articolului 108 alineatul (4) sau al articolului 109 din TFUE;
54. „lichidare” înseamnă valorificarea activelor unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d);
55. „instrument de separare a activelor” înseamnă mecanismul prin care o autoritate de rezoluție efectuează, în conformitate cu articolul 42, un transfer al activelor, drepturilor sau pasivelor unei instituții supuse procedurii de rezoluție către un vehicul de gestionare a activelor;
56. „vehicul de gestionare a activelor” înseamnă o persoană juridică ce îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 42 alineatul (2);
57. „instrument de recapitalizare internă” înseamnă mecanismul prin care o autoritate de rezoluție exercită, în conformitate cu articolul 43, competențele de reducere a valorii contabile și conversie referitoare la pasivele unei instituții aflate în rezoluție;
58. „instrumentul de vânzare a activității” înseamnă mecanismul prin care o autoritate de rezoluție efectuează, în conformitate cu articolul 38, un transfer al acțiunilor sau al altor instrumente de proprietate emise de o instituție aflată în rezoluție sau al activelor, drepturilor sau pasivelor unei instituții aflate în rezoluție, către un cumpărător care nu este o instituție-punte;
59. „instituție punte” înseamnă o persoană juridică ce îndeplinește cerințele prevăzute la articolul 40 alineatul (2);
60. „instrumentul instituției-punte” înseamnă mecanismul de transfer către o instituție-punte, în conformitate cu articolul 40, al acțiunilor ori al altor instrumente de proprietate care au fost emise de o instituție aflată în rezoluție sau al activelor, drepturilor sau pasivelor unei instituții aflate în rezoluție;
61. „instrumente de proprietate” înseamnă acțiuni, alte instrumente care conferă dreptul de proprietate, instrumente care dau dreptul de a achiziționa acțiuni sau alte instrumente de proprietate sau care pot fi convertite în acestea și instrumente reprezentând participații în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate;
62. „acționari” înseamnă acționari sau deținători ai altor instrumente de proprietate;
63. „competențe de transfer” înseamnă competențele menționate la articolul 63 alineatul (1) litera (c) sau (d) privind transferarea acțiunilor, a altor instrumente de proprietate, a instrumentelor de datorie, a activelor, a drepturilor ori pasivelor sau a oricărei combinații a acestor elemente, de la o instituție aflată în rezoluție către un destinatar;
64. „contraparte centrală” înseamnă o CPC, astfel cum este definită la articolul 2 punctul 1 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;
65. „instrument financiar derivat” înseamnă un instrument financiar derivat, astfel cum este definit la articolul 2 punctul 5 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012;
66. „competențe de reducere a valorii contabile și de conversie” înseamnă competențele menționate la articolul 59 alineatul (2) și la articolul 63 alineatul (1) literele (e)-(i);

67. „obligație garantată” înseamnă o datorie pentru care dreptul creditorului la plată sau la altă formă de executare este asigurat printr-un privilegiu, o, un gaj sau drept de retenție, sau prin contracte de garanție reală, inclusiv datorii care rezultă din tranzacții de răscumpărare sau din alte contracte de garanție cu transfer de proprietate;
68. „instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază” înseamnă instrumente de capital ce întrunesc cerințele prevăzute la articolul 28 alineatele (1)-(4), articolul 29 alineatele (1)-(5) sau articolul 31 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
69. „instrumente de fonduri proprii de nivelul 1 suplimentar” înseamnă instrumente de capital ce întrunesc cerințele prevăzute la articolul 52 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
70. „cuantrum agregat” înseamnă cuantumul agregat cu care trebuie reduse sau convertite pasivele eligibile, rezultată în urma evaluării efectuate de autoritatea de rezoluție în conformitate cu articolul 46 alineatul (1);
71. „pasive eligibile” înseamnă acele pasive și instrumente de capital care nu se nu îndeplinesc condițiile pentru a fi considerate instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, instrumente de fonduri proprii de nivelul 1 suplimentar sau instrumente de fonduri proprii de nivel 2, aparținând unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d) care nu sunt excluse din domeniul de aplicare al instrumentului de recapitalizare internă în temeiul articolului 44 alineatul (2);
72. „schemă de garantare a depozitelor” înseamnă o schemă de garantare a depozitelor introdusă și recunoscută în mod oficial de un stat membru în temeiul articolului 4 din Directiva 2014/49/UE;
73. „instrumente de fonduri proprii de nivel 2” înseamnă instrumente de capital sau împrumuturi subordonate ce întrunesc cerințele prevăzute la articolul 63 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
74. „instrumente de capital relevante” în sensul dispozițiilor titlului IV capitolul IV secțiunea 5 și ale titlului IV capitolul V înseamnă instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar și instrumente de fonduri proprii de nivel 2;
75. „rată de conversie” înseamnă factorul care determină numărul de acțiuni sau alte instrumente de proprietate în care poate fi convertită o datorie aparținând unei anumite categorii, exprimat fie în raport cu un singur instrument din categoria respectivă, fie în raport cu o unitate de valoare dată a unui titlu de creanță;
76. „creditor afectat” înseamnă creditorul a cărui creanță este legată de un element de pasiv redus sau convertit în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate prin exercitarea competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie, în urma utilizării instrumentului de recapitalizare internă;
77. „deținător afectat” înseamnă un deținător de instrumente de proprietate ale cărui instrumente sunt anulate prin exercitarea competenței menționate la articolul 63 alineatul (1) litera (h);
78. „autoritate corespunzătoare” înseamnă autoritatea dintr-un stat membru, desemnată conform articolului 61, care, conform dreptului intern din statul membru respectiv, este responsabilă cu stabilirea elementelor menționate la articolul 59 alineatul (3);
79. „instituție-mamă relevantă” înseamnă o instituție-mamă dintr-un stat membru, o instituție-mamă din Uniune, o societate financiară holding, o societate financiară holding mixtă, o societate financiară holding cu activitate mixtă, o societate financiară holding-mamă dintr-un stat membru, o societate financiară holding-mamă din Uniune, societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru sau o societate financiară holding mixtă-mamă din Uniune căruia i se aplică instrumentul de recapitalizare internă;
80. „destinatar” înseamnă entitatea căreia îi sunt transferate acțiuni, alte instrumente de proprietate, instrumente de datorie, active, drepturi ori pasive sau orice combinație a acestor elemente, aparținând unei instituții aflate în rezoluție;
81. „zi lucrătoare” înseamnă orice altă zi decât sâmbăta, duminica sau zilele de sărbătoare legală din statul membru în cauză;

82. „drept de încetare” înseamnă dreptul de a înceta un contract, dreptul de a accelera, lichida ori compensa obligații sau orice clauză similară care suspendă, modifică sau stinge o obligație a uneia dintre părțile la contract sau o clauză care împiedică nașterea unei obligații în temeiul contractului, obligație care ar s-ar fi născut în absența acesteia;
83. „instituție aflată în rezoluție” înseamnă o instituție, o instituție financiară, societate financiară holding, societate financiară holding mixtă, o societate holding cu activitate mixtă, societate financiară holding-mamă dintr-un stat membru, o societate financiară holding-mamă din Uniune, societate financiară holding mixtă-mamă dintr-un stat membru sau societate financiară holding mixtă-mamă din Uniune care face obiectul unei măsuri de rezoluție;
84. „filială din Uniune” înseamnă o instituție stabilită într-un stat membru și care este filială a unei instituții dintr-o țară terță sau a unei întreprinderi-mamă dintr-o țară terță;
85. „întreprindere-mamă din Uniune” înseamnă o instituție-mamă din Uniune, o societate financiară holding-mamă din Uniune sau o societate financiară holding mixtă-mamă din Uniune;
86. „instituție dintr-o țară terță” înseamnă o entitate care are sediul central stabilit într-o țară terță și care ar face obiectul definiției unei instituții, dacă ar fi stabilită în Uniune;
87. „întreprindere-mamă dintr-o țară terță” înseamnă o instituție-mamă, o societate financiară holding-mamă sau o societate financiară holding mixtă-mamă, stabilită într-o țară terță;
88. „procedură de rezoluție dintr-o țară terță” înseamnă o măsură prevăzută de legislația unei țări terțe pentru a gestiona intrarea în dificultate a unei instituții sau a unei întreprinderi-mamă din țara terță respectivă care este comparabilă, din punctul de vedere al obiectivelor și al rezultatelor anticipate, cu măsurile de rezoluție întreprinse în temeiul prezentei directive;
89. „sucursală din Uniune” înseamnă o sucursală a unei instituții dintr-o țară terță, situată într-un stat membru;
90. „autoritate relevantă dintr-o țară terță” înseamnă o autoritate dintr-o țară terță care îndeplinește funcții comparabile cu cele ale autorităților de rezoluție sau ale autorităților competente prevăzute în prezenta directivă;
91. „mecanism de finanțare a grupului” înseamnă mecanismul sau mecanismele de finanțare ale statului membru al autorității de rezoluție a grupului;
92. „tranzacție back-to-back” înseamnă o tranzacție încheiată între două entități din grup cu scopul de a transfera, în totalitate sau în parte, riscul generat de o altă tranzacție încheiată între una dintre aceste entități din grup și o terță parte;
93. „garanție intragrup” înseamnă un contract prin care o entitate din grup garantează obligațiile unei alte entități din grup față de o terță parte;
94. „depozite acoperite” înseamnă depozite acoperite astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) punctul 5 din Directiva 2014/49/UE;
95. „depozite eligibile” înseamnă depozite eligibile astfel cum sunt definite la articolul 2 alineatul (1) punctul 4 din Directiva 2014/49/UE;
96. „obligațiune garantată” înseamnă un instrument astfel cum este menționat la articolul 52 alineatul (4) din Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁾;

⁽¹⁾ Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 302, 17.11.2009, p. 32).

97. „contract de garanție financiară cu transfer de proprietate” înseamnă un contract de garanție financiară cu transfer de proprietate astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) litera (b) din Directiva 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁾;
98. „acord de compensare” înseamnă un acord prin care mai multe creanțe sau obligații pot fi convertite într-o singură creanță netă, inclusiv acordurile de compensare cu exigibilitate imediată în temeiul cărora, în cazul producerii unui eveniment determinat (oricum și oriunde ar fi definit acesta), scadența obligațiilor părților este accelerată, astfel încât ele fie devin imediat exigibile, fie sunt stinse și, în orice caz, sunt convertite într-o singură creanță netă sau înlocuite cu aceasta, inclusiv „clauza de compensare cu exigibilitate imediată” astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (1) litera (n) punctul (i) din Directiva 2002/47/CE și „compensarea” astfel cum este definită la articolul 2 litera (k) din Directiva 98/26/CE;
99. „acord de compensare reciprocă” înseamnă un acord prin care două sau mai multe creanțe sau obligații datorate între instituție aflată în rezoluție și o contrapartidă pot face obiectul unei compensări reciproce;
100. „contracte financiare” înseamnă următoarele contracte și acorduri:
- (a) contracte de titluri de valoare, inclusiv:
 - (i) contracte de cumpărare, vânzare sau împrumut de titluri de valoare, grupuri sau indici de titluri de valoare;
 - (ii) opțiuni pe un titlu de valoare, grup sau indice de titluri de valoare;
 - (iii) tranzacții de răscumpărare sau tranzacții de răscumpărare reversibile implicând orice astfel de titluri de valoare, grupuri sau indici de titluri de valoare;
 - (b) contracte pe mărfuri, inclusiv:
 - (i) contracte de cumpărare, vânzare sau împrumut de mărfuri, grupuri sau indici de mărfuri pentru livrări viitoare;
 - (ii) opțiuni pe o marfă, un grup sau un indice de mărfuri;
 - (iii) tranzacții de răscumpărare sau tranzacții de răscumpărare reversibile implicând orice astfel de mărfuri, grupuri sau indici de mărfuri;
 - (c) contractele futures și forward, inclusiv contractele (altele decât cele pe mărfuri) privind cumpărarea, vânzarea sau transferul de mărfuri sau bunuri de orice natură, de servicii, drepturi sau interese contra unui anumit preț, la un anumit moment în viitor;
 - (d) contracte swap, inclusiv:
 - (i) swapuri și opțiuni pe rata dobânzii; acorduri pe cursul valutar la vedere sau de alt tip pe piața valutară; swapuri pe valută, pe indici ai titlurilor de capital sau pe titluri de capital, pe indici ai datoriei sau pe datorii, pe indici ai mărfurilor sau pe mărfuri, condiții meteorologice; emisii sau inflație;
 - (ii) swapuri pe randamentul total, pe marja de credit sau swapuri pe riscul de credit;
 - (iii) orice acord sau tranzacție similară cu unul dintre acordurile menționate la punctele (i) sau (ii) de la prezenta literă și care face obiectul unor tranzacționări repetate pe piețele swapurilor sau ale instrumentelor financiare derivate;
 - (e) acorduri de împrumut interbancar în cazul cărora împrumutul se acordă pe o perioadă de maxim trei luni;
 - (f) acorduri-cadru referitoare la toate tipurile de contracte sau acorduri menționate la literele (a)-(e);

⁽¹⁾ Directiva 2002/47/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 iunie 2002 privind contractele de garanție financiară (JO L 168, 27.6.2002, p. 43).

101. „măsură de prevenire a crizelor” înseamnă exercitarea competențelor privind eliminarea directă a deficiențelor sau a obstacolelor din calea posibilității de redresare în temeiul articolului 6 alineatul (6), exercitarea competențelor de abordare sau de eliminare a obstacolelor din calea posibilității de soluționare în temeiul articolului 17 sau al articolului 18, aplicarea unei măsuri de intervenție timpurie în temeiul articolului 27, numirea unui administrator temporar în temeiul articolului 29 sau exercitarea competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie în temeiul articolului 59;
102. „măsură de gestionare a crizelor” înseamnă o măsură de rezoluție sau numirea unui administrator special în temeiul articolului 35 sau a unei persoane în temeiul articolului 51 alineatul (2) sau al articolului 72 alineatul (1);
103. „capacitate de redresare” înseamnă capacitatea unei instituții de a-și restabili poziția financiară în urma unei deteriorări semnificative;
104. „deponent” înseamnă un deponent astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) punctul 6 din Directiva 2014/49/UE;
105. „investitor” înseamnă un investitor în sensul articolului 1 punctul 4 din Directiva 97/9/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾;
106. „autoritate națională macroprudențială desemnată” înseamnă autoritatea însărcinată cu realizarea politicii macroprudențiale, menționată în recomandarea B1 din Recomandarea Comitetului european pentru risc sistemic din 22 decembrie 2011 privind mandatul autorităților naționale pentru chestiuni macroprudențiale (CERS/2011/3);
107. „microîntreprinderi și întreprinderi mici și mijlocii” înseamnă microîntreprinderi și întreprinderi mici și mijlocii astfel cum sunt definite în funcție de criteriul cifrei anuale de afaceri la articolul 2 alineatul (1) din anexa la Recomandarea Comisiei 2003/361/CE ⁽²⁾;
108. „piață reglementată” înseamnă o piață reglementată astfel cum e definită în articolul 4 alineatul (1) punctul 21 din Directiva 2014/65/UE.

(2) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 115 pentru a preciza criteriile pentru stabilirea activităților, serviciilor și operațiunilor menționate la punctul 35 din primul paragraf, în ceea ce privește definiția „funcțiilor critice”, precum și criteriile pentru stabilirea liniilor de activitate și a serviciilor asociate menționate la punctul 36 din primul paragraf, în ceea ce privește definiția „liniilor de activitate esențiale”.

Articolul 3

Desemnarea autorităților responsabile cu rezoluția

(1) Fiecare stat membru desemnează una sau, în mod excepțional, mai multe autorități de rezoluție care sunt abilitate să aplice instrumentele de rezoluție și să exercite competențele de rezoluție.

(2) Autoritatea de rezoluție este o autoritate publică administrativă sau autorități investite cu competențe administrative publice.

(3) Autoritățile de rezoluție pot fi băncile centrale, ministerele competente sau alte autorități publice administrative sau alte autorități investite cu competențe administrative publice. Statele membre pot prevedea, în mod excepțional, ca autoritatea de rezoluție să fie autoritățile competente pentru supraveghere în sensul Regulamentului (UE) nr. 575/2013 și Directiva 2013/36/UE. Se instituie mecanisme structurale corespunzătoare pentru a se asigura independența operațională și pentru a evita conflictele de interese între funcțiile de supraveghere prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și Directiva 2013/36/UE sau alte funcții ale autorității relevante și funcțiile autorităților de rezoluție prevăzute în prezenta directivă, fără a aduce atingere schimburilor de informații și cerințelor de cooperare prevăzute la alineatul (4). Mai exact, statele membre se asigură că, în cadrul autorităților competente, al băncilor centrale naționale, al ministerelor competente sau al altor autorități, există independență operațională între funcția de rezoluție și funcțiile de supraveghere sau de altă natură ale autorității relevante.

⁽¹⁾ Directiva 97/9/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 3 martie 1997 privind sistemele de compensare pentru investitori (JO L 84, 26.3.1997, p. 22).

⁽²⁾ Recomandarea 2003/361/CE a Comisiei din 6 mai 2003 privind definirea microîntreprinderilor și a întreprinderilor mici și mijlocii (JO L 124, 20.5.2003, p. 36).

Personalul implicat în exercitarea funcțiilor autorității de rezoluție în temeiul prezentei directive este supus unor linii distincte de subordonare și este separat structural față de personalul ce exercită sarcini în temeiul Regulamentului (UE) nr. 575/2013 și al Directivei 2013/36/UE sau față de alte funcții ale autorității relevante.

În sensul prezentului alineat, statul membru sau autoritatea de rezoluție adoptă și publică orice reguli interne necesare, inclusiv dispoziții privind secretul profesional și schimburile de informații între diferitele domenii de răspundere.

(4) Statele membre impun ca autoritățile care exercită funcții de supraveghere și de rezoluție și persoanele care exercită aceste funcții în numele autorităților respective să coopereze îndeaproape la pregătirea, planificarea și aplicarea deciziilor de rezoluție, atât în cazul în care autoritatea de rezoluție și autoritatea competentă sunt entități separate, cât și în cazul în care funcțiile sunt exercitate în cadrul aceleiași entități.

(5) Fiecare stat membru desemnează un singur minister care este responsabil de exercitarea funcțiilor ministerului competent în temeiul prezentei directive.

(6) În cazul în care autoritatea de rezoluție dintr-un stat membru nu este ministerul competent, aceasta informează ministerul competent cu privire la deciziile luate în temeiul prezentei directive și, în cazul în care dreptul intern nu prevede altfel, obține aprobarea acestuia anterior aplicării deciziilor ce au un impact fiscal direct sau implicații sistemice.

(7) Deciziile luate de autoritățile competente, de autoritățile de rezoluție și de ABE în conformitate cu prezenta directivă țin seama de posibilul impact al deciziei în toate statele membre în care instituția sau grupul își desfășoară activitatea și reduc la minimum efectele negative asupra stabilității financiare și efectele socioeconomice negative în statele membre respective. Deciziile ABE respectă prevederile articolului 38 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(8) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dispun de experiența, resursele și capacitatea operațională pentru a aplica măsurile de rezoluție și că sunt în măsură să își exercite competențele cu rapiditatea și flexibilitatea necesare în vederea atingerii obiectivelor rezoluției.

(9) ABE, în cooperare cu autoritățile competente și cu autoritățile de rezoluție, se asigură că dispune de expertiză, de resursele și de capacitățile operaționale și necesare și monitorizează punerea în aplicare a alineatului (8) prin evaluări inter pares periodice.

(10) În cazul în care, în conformitate cu alineatul (1), un stat membru desemnează mai multe autorități pentru a aplica instrumentele de rezoluție și a exercita competențele de rezoluție, el transmite ABE și Comisiei o notificare de justificare și repartizează cu claritate funcțiile și responsabilitățile între aceste autorități, asigură coordonarea corespunzătoare dintre acestea și desemnează o singură autoritate drept autoritate de contact în sensul cooperării și coordonării cu autoritățile relevante din alte state membre.

(11) Statele membre informează ABE în legătură cu autoritatea națională sau autoritățile desemnate drept autorități de rezoluție și autoritate de contact și, după caz, în legătură cu funcțiile și responsabilitățile lor specifice. ABE publică lista acestor autorități de rezoluție și autorități de contact.

(12) Fără a aduce atingere articolului 85, statele membre pot limita răspunderea autorității de rezoluție, a autorității competente și a personalului respectiv al acestora în conformitate cu dreptul intern în ceea ce privește acțiunile și omisiunile în cursul exercitării funcțiilor lor în temeiul prezentei directive.

TITLUL II

PREGĂTIREA

CAPITOLUL I

Planificarea redresării și a rezoluției

Secțiunea 1

Dispoziții generale

Articolul 4

Obligații simplificate pentru anumite instituții

(1) Având în vedere impactul pe care intrarea în dificultate a unei instituții l-ar putea avea asupra piețelor financiare, asupra altor instituții, asupra condițiilor de finanțare și asupra economiei în general, ca urmare a naturii activității sale, a structurii acționariatului, a formei juridice, a profilului de risc, a dimensiunii și a statutului juridic sau a interconectării sale cu alte instituții sau cu sistemul financiar în general, a domeniului și complexității de activitate, a statutului de membru al unui SIP sau al altor sisteme de solidaritate reciprocă prevăzute la articolul 113 alineatul (7) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, precum și exercitarea de servicii sau activități de investiții astfel cum se prevede la articolul 4 alineatul (1) punctul 2 din Directiva 2014/65/UE, precum și având în vedere potențialele efecte pe care situația de dificultate și lichidarea sa ulterioară prin procedurile normale de insolvență le-ar avea, statele membre se asigură că autoritățile competente și autoritățile de rezoluție stabilesc:

- (a) conținutul și detaliile planurilor de redresare și de rezoluție prevăzute la articolele 5-12;
 - (b) data până la care primele planuri de redresare și rezoluție sunt elaborate și frecvența pentru actualizarea acestor planuri, care poate fi inferioară celei prevăzute la articolul 5 alineatul (2), articolul 7 alineatul (5), articolul 10 alineatul (6) și articolul 13 alineatul (3);
 - (c) conținutul și detaliile informațiilor solicitate din partea instituțiilor în conformitate cu articolul 5 alineatul (5), articolul 11 alineatul (1) și articolul 12 alineatul (2) și în secțiunile A și B din anexă;
 - (d) nivelul de detaliere pentru evaluarea posibilității de soluționare prevăzut la articolele 15 și 16 și în secțiunea C din anexă;
- (2) Autoritățile competente și, după caz, autoritățile de rezoluție efectuează evaluarea menționată la alineatul (1) în urma consultării, după caz, cu autoritatea națională macroprudențială.
- (3) Statele membre se asigură că, în cazurile în care sunt prevăzute cerințe simplificate, autoritățile competente și, după caz, autoritățile de rezoluție pot impune în orice moment cerințe standard.
- (4) Statele membre se asigură că aplicarea unor obligații simplificate nu afectează, în sine, competențele autorității competente și, după caz, ale autorității de rezoluție de a lua măsuri de prevenire a crizelor sau măsuri de gestionare a crizelor.
- (5) Până la 3 iulie 2015, ABE elaborează orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, pentru a preciza criteriile menționate la alineatul (1), pentru a evalua, în conformitate cu respectivul alineat, impactul intrării în dificultate a unei instituții asupra piețelor financiare, asupra altor instituții și asupra condițiile de finanțare.
- (6) Luând în considerare, după caz, experiența dobândită în punerea în aplicare a orientărilor menționate la alineatul (5), ABE este abilitată să elaboreze proiecte de standarde tehnice de reglementare cu scopul de a preciza criteriile menționate la alineatul (1), pentru a evalua, în conformitate cu alineatul (1), impactul intrării în dificultate a unei instituții asupra piețelor financiare, asupra altor instituții și asupra condițiilor de finanțare.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2017.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(7) Autoritățile competente și autoritățile de rezoluție informează ABE în legătură cu modul în care au aplicat dispozițiile de la alineatele (1), (8), (9) și (10) instituțiilor aflate în propria jurisdicție. ABE transmite un raport Parlamentului European, Consiliului și Comisiei până la 31 decembrie 2017 în legătură cu punerea în aplicare a alineatelor (1), (8), (9) și (10). În special, raportul respectiv identifică orice divergență existentă cu privire la punerea în aplicare la nivel național a alineatelor (1), (8), (9) și (10).

(8) În conformitate cu alineatele (9) și (10), statele membre se asigură că autoritățile competente și, după caz, autoritățile de rezoluție pot deroga de la aplicarea:

(a) cerințelor prevăzute la secțiunile 2 și 3 instituțiilor afiliate unui organism central și complet sau parțial exceptate de la aplicarea cerințelor prudențiale în dreptul intern în conformitate cu articolul 10 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(b) cerințelor prevăzute la secțiunea 2 instituțiilor care sunt membre ale unui SIP.

(9) În cazul acordării unei derogări în conformitate cu alineatul (8), statele membre:

(a) aplică cerințele de la secțiunile 2 și 3 din prezentul capitol pe bază consolidată organismului central și instituțiilor afiliate la acesta în sensul articolului 10 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;

(b) impun SIP respectarea cerințelor din secțiunea 2 în cooperare cu fiecare dintre membrii ce se bucură de o derogare.

În acest scop, în cadrul prezentului capitol secțiunile 2 și 3, orice trimitere la un grup include un organism central și instituțiile afiliate acestuia în înțelesul articolului 10 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, precum și filialele acestora, iar orice trimitere la întreprinderi-mamă sau la instituții care fac obiectul supravegherii consolidate în conformitate cu articolul 111 din Directiva 2013/36/UE include organismul central.

(10) Instituțiile supuse supravegherii directe a Băncii Centrale Europene în temeiul articolului 6 alineatul (4) din Regulamentul (UE) nr. 1024/2013 sau ce constituie o pondere importantă în sistemul financiar al unui stat membru își elaborează propriile planuri de redresare în conformitate cu secțiunea 2 din prezentul capitol și fac obiectul unor planuri de rezoluție individualizate în conformitate cu secțiunea 3.

În sensul prezentului alineat, se consideră că activitatea unei instituții are o pondere importantă în cadrul sistemului financiar al respectivului stat membru în cazul în care se întrunește oricare dintre condițiile următoare:

(a) valoarea totală a activelor sale depășește 30 000 000 000 EUR; sau

(b) ponderea totalului activelor în PIB-ul statului membru în care este stabilită depășește 20 %, cu excepția cazului în care totalul activelor este sub 5 000 000 000 EUR;

(11) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica formate, modele și definiții uniforme pentru identificarea și transmiterea de informații de către autoritățile competente și autoritățile de rezoluție către ABE în sensul alineatului (7), cu respectarea deplină a principiului proporționalității.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Secțiunea 2

Planificarea redresării

Articolul 5

Planuri de redresare

(1) Statele membre se asigură că fiecare instituție care nu este parte a unui grup supus supravegherii consolidate în temeiul articolelor 111 și 112 din Directiva 2013/36/UE elaborează și mențin un plan de redresare care să prevadă măsuri ce trebuie luate de instituție pentru restabilirea poziției financiare a acesteia în cazul deteriorării sale semnificative. Planurile de redresare sunt considerate a fi principii de guvernanță în sensul articolului 74 din Directiva 2013/36/UE.

(2) Autoritățile competente se asigură că instituțiile își actualizează planurile de redresare cel puțin o dată pe an sau după orice modificare a structurii lor organizaționale sau juridice, a activității sau a situației lor financiare care ar putea avea un efect important asupra planurilor lor de redresare sau ar putea impune modificarea acestora. Autoritățile competente pot solicita instituțiilor să își actualizeze planurile de redresare mai frecvent.

(3) Planurile de redresare nu trebuie să se bazeze în niciun fel pe accesul sau acordarea de sprijin financiar public extraordinar.

(4) Planurile de redresare prevăd, după caz, o analiză a modului și a momentului în care instituția poate solicita, în condițiile prevăzute în plan, accesul la facilitățile oferite de banca centrală și identifică acele active ce pot fi folosite drept garanții.

(5) Fără a aduce atingere articolului 4, statele membre se asigură că planurile de redresare includ informațiile stipulate în secțiunea A din anexă. Statele membre pot impune includerea unor informații suplimentare în planurile de redresare.

De asemenea, planurile de redresare includ posibile măsuri care ar putea fi luate de către instituție atunci când sunt întrunite condițiile de la articolul 27 pentru intervenția timpurie.

(6) Statele membre solicită ca planurile de redresare să includă condiții și proceduri adecvate pentru a garanta punerea în aplicare în timp util a măsurilor de redresare, precum și o gamă largă de opțiuni de redresare. Statele membre solicită ca planurile de redresare să aibă în vedere o serie de scenarii de criză financiară și macroeconomică gravă, relevante pentru condițiile specifice instituției, care să includă evenimente de amploare sistemică și crize specifice la nivelul persoanelor juridice individuale și la nivelul grupurilor.

(7) În strânsă consultare cu Comitetul european pentru riscul sistemic (CERS), până la 3 iulie 2015 ABE elaborează orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 care să specifice avantajul de scenarii care trebuie utilizate în sensul alineatului (6) din prezentul articol.

(8) Statele membre pot prevedea ca autoritățile competente să aibă competența de a solicita unei instituții să păstreze evidențe detaliate ale contractelor financiare la care este parte.

(9) Conducerea instituției menționate la alineatul (1) evaluează și aprobă planul de redresare înainte de transmiterea acestuia către autoritatea competentă.

(10) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care specifică, fără a aduce atingere articolului 4, informațiile pe care trebuie să le conțină planul de redresare menționat la alineatul (5) din prezentul articol.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

*Articolul 6***Evaluarea planurilor de redresare**

(1) Statele membre solicită instituțiilor care au obligația de a elabora planuri de redresare în temeiul articolului 5 alineatul (1) și al articolului 7 alineatul (1) să le transmită autorității competente spre examinare. Statele membre solicită instituțiilor să demonstreze, spre satisfacția autorității competente, că planurile de redresare respective îndeplinesc criteriile de la alineatul (2).

(2) Autoritățile competente, în termen de șase luni de la prezentarea fiecărui plan și după consultarea autorităților competente ale statelor membre în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care acest lucru este relevant pentru sucursala respectivă, examinează planurile de redresare și evaluează măsura în care fiecare plan îndeplinește atât cerințele prevăzute la articolul 5, cât și următoarele criterii:

(a) în mod rezonabil, este probabil ca punerea în aplicare a măsurilor propuse în aceste planuri să păstreze sau să restabilească viabilitatea și poziția financiară a instituției sau a grupului, ținând seama de măsurile pregătitoare pe care instituția le-a luat sau a planificat să le ia;

(b) în mod rezonabil, este probabil ca planul și opțiunile specifice din cadrul acestuia să fie puse în aplicare în mod rapid și eficient în situații de criză financiară, evitând pe cât posibil vreun efect negativ semnificativ asupra sistemului financiar, inclusiv în scenariile care ar determina și alte instituții să pună în aplicare planuri de redresare în aceeași perioadă.

(3) La evaluarea caracterului adecvat al planurilor de redresare, autoritatea competentă ține seama de caracterul adecvat al structurii de capital și de finanțare a instituției pentru nivelul de complexitate a structurii organizatorice și profilul de risc ale instituției.

(4) Autoritatea competentă transmite planul de redresare autorității de rezoluție. Autoritatea de rezoluție poate examina planul de redresare pentru a identifica dacă acesta conține măsuri care ar putea avea un impact negativ asupra posibilității de soluționare a instituției și poate face recomandări autorității competente cu privire la aceste aspecte.

(5) În cazul în care autoritatea competentă apreciază că planul de redresare prezintă deficiențe majore sau că există obstacole majore în calea punerii sale în aplicare, aceasta informează instituția sau întreprinderea-mamă a grupului în legătură cu rezultatul evaluării sale și îi solicită instituției să prezinte, în termen de două luni, ce poate fi prelungit cu o lună cu acordul autorității, un plan revizuit, indicând modul în care aceste deficiențe sau obstacole au fost abordate.

Înainte de a solicita unei instituții să depună din nou un plan de redresare, autoritatea competentă oferă instituției posibilitatea prezentării opiniei sale cu privire la respectiva cerință.

În cazul în care autoritatea competentă nu consideră că deficiențele și obstacolele au fost abordate în mod corespunzător în planul revizuit, aceasta poate impune instituției să aducă planului anumite modificări.

(6) În cazul în care instituția nu prezintă un plan de redresare revizuit sau autoritatea competentă stabilește că planul de redresare revizuit nu soluționează în mod adecvat deficiențele sau obstacolele potențiale identificate în cadrul evaluării inițiale și că nu este posibil să se soluționeze în mod adecvat deficiențele sau obstacolele prin impunerea unor modificări punctuale ale planului, autoritatea competentă solicită instituției să identifice într-un orizont de timp rezonabil modificările pe care le poate aduce activității sale economice pentru a soluționa respectivele deficiențe sau obstacole din calea punerii în aplicare a planului de redresare.

În cazul în care instituția nu identifică astfel de modificări în orizontul de timp stabilit de autoritatea competentă sau în cazul în care autoritatea competentă estimează că acțiunile propuse de instituție nu ar soluționa în mod adecvat deficiențele sau obstacolele, autoritatea competentă poate impune instituției să ia orice măsuri pe care le consideră necesare și proporționale, ținând seama de gravitatea deficiențelor sau obstacolelor și de efectul măsurilor respective asupra activității economice a instituției.

Autoritatea competentă poate solicita instituției, fără a aduce atingere articolului 104 din Directiva 2013/36/UE, următoarele:

- (a) reducerea profilului de risc al instituției, inclusiv al riscului de lichiditate;
- (b) aplicarea de măsuri de recapitalizare în timp util;
- (c) revizuirea strategiei și structurii instituției;
- (d) efectuarea de modificări în strategia de finanțare, pentru îmbunătățirea rezilienței liniilor de activitate esențiale și a funcțiilor critice;
- (e) efectuarea de modificări în structura de guvernare a instituției.

Lista de măsuri menționată în prezentul alineat nu împiedică statele membre să autorizeze autoritățile competente să ia măsuri suplimentare în temeiul dreptului intern.

(7) Atunci când o autoritate competentă solicită unei instituții să ia măsuri în conformitate cu alineatul (6), decizia sa cu privire la aceste măsuri este justificată și proporțională.

Decizia se notifică în scris instituției și se supune dreptului la recurs.

(8) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare, precizând criteriile minime pe care autoritatea competentă trebuie să le examineze în vederea evaluării menționate la alineatul (2) din prezentul articol și la articolul 8 alineatul (1).

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 7

Planuri de redresare a grupului

(1) Statele membre se asigură că întreprinderile-mamă din Uniune elaborează și înaintează supraveghetorului consolidant un plan de redresare a grupului. Planurile de redresare a grupului constau într-un plan de redresare destinat grupului în ansamblul său, în frunte cu întreprinderea-mamă din Uniune. Planul de redresare a grupului identifică măsuri a căror implementare poate fi necesară la nivelul întreprinderii-mamă din Uniune și la nivelul fiecărei filiale în parte.

(2) În conformitate cu articolul 8, autoritățile competente pot solicita filialelor să elaboreze și să înainteze planuri de redresare pe bază individuală.

(3) Supraveghetorul consolidant, cu condiția instituirii cerințelor de confidențialitate prevăzute în prezenta directivă, transmite planurile de redresare a grupului:

- (a) autorităților competente relevante menționate la articolele 115 și 116 din Directiva 2013/36/UE;
- (b) autorităților competente ale statelor membre în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care acest lucru este relevant pentru sucursala respectivă;
- (c) autorității de rezoluție a grupului; și
- (d) autorităților de rezoluție ale filialelor.

(4) Planul de redresare a grupului urmărește stabilizarea grupului în ansamblu sau stabilizarea unei instituții din grup, atunci când aceasta se află în criză, astfel încât să soluționeze sau să elimine cauzele dificultății și să restabilească poziția financiară a grupului sau a instituției în cauză, ținând seama în același timp de poziția financiară a altor entități ale grupului.

Planul de redresare a grupului include dispoziții menite să asigure coordonarea și consecvența măsurilor care se iau la nivelul întreprinderii-mamă din Uniune, la nivelul entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (c) și (d), precum și a măsurilor care se iau la nivelul filialelor și, după caz, în conformitate cu Directiva 2013/36/UE la nivelul sucursalelor semnificative.

(5) Planul de redresare a grupului și orice plan elaborat pentru o filială individuală include elementele menționate la articolul 5. Planurile respective includ, după caz, dispoziții privind un sprijin financiar intragrup, adoptat în conformitate cu un acord privind sprijinul financiar intragrup încheiat în temeiul prevederilor capitolului III.

(6) Planurile de redresare a grupului includ o serie de opțiuni de redresare, stabilind măsuri vizând soluționarea scenariilor menționate la articolul 5 alineatul (6).

În cazul fiecărui scenariu, planul de redresare a grupului identifică eventualele obstacole aflate în calea punerii în aplicare a măsurilor de redresare în cadrul grupului, inclusiv la nivelul entităților individuale prevăzute în plan, și eventualele obstacole majore de natură juridică sau practică aflate în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a datoriilor ori activelor în cadrul grupului.

(7) Organul de conducere al entității ce elaborează planul de redresare al grupului în temeiul alineatului (1) evaluează și aprobă planul de redresare a grupului înainte de prezentarea acestuia către supraveghetorul consolidant.

Articolul 8

Evaluarea planurilor de redresare a grupurilor

(1) Supraveghetorul consolidant, împreună cu autoritățile competente ale filialelor, în urma unei consultări cu autoritățile competente menționate la articolul 116 din Directiva 2013/36/UE și cu autoritățile competente ale sucursalelor semnificative în măsura în care este relevant pentru sucursala semnificativă, examinează planul de redresare a grupului și evaluează măsura în care acesta îndeplinește cerințele și criteriile prevăzute la articolele 6 și 7. Această evaluare se efectuează în conformitate cu procedurile stabilite la articolul 6 și cu prezentul articol și ține seama de impactul potențial al măsurilor de redresare asupra stabilității financiare în toate statele membre în care grupul operează.

(2) Supraveghetorul consolidant și autoritățile competente ale filialelor depun toate eforturile să ajungă la o decizie comună cu privire la:

- (a) examinarea și evaluarea planului de redresare a grupului;
- (b) elaborarea sau nu a unui plan de redresare pe bază individuală pentru instituțiile care fac parte din grup; și
- (c) aplicarea măsurilor menționate la articolul 6 alineatele (5) și (6).

Părțile depun toate eforturile pentru a ajunge la o decizie comună în termen de patru luni de la data transmiterii de către supraveghetorul consolidant a planului de redresare a grupului, în conformitate cu articolul 7 alineatul (3).

ABE poate, la cererea unei autorități competente, să acorde asistență autorităților competente, pentru obținerea unei decizii comune în conformitate cu articolul 31 litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(3) În absența unei decizii comune luate de autoritățile competente, în termen de patru luni de la data transmiterii, cu privire la examinarea și evaluarea planului de redresare a grupului sau la orice măsuri pe care întreprinderea-mamă din Uniune are obligația să le ia în conformitate cu articolul 6 alineatele (5) și (6), supraveghetorul consolidant ia propria decizie în ceea ce privește aceste chestiuni. Supraveghetorul consolidant adoptă decizia ținând cont de opiniile și rezervele celorlalte autorități competente, exprimate în termenul de patru luni. Supraveghetorul consolidant notifică decizia întreprinderii-mamă din Uniune și celorlalte autorități competente.

Dacă, până la finalul respectivei perioade de patru luni, oricare dintre autoritățile competente menționate la alineatul (2) a adus în atenția ABE o problemă menționată la alineatul (7), în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, supraveghetorul consolidant își amână decizia și așteaptă decizia luată de ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând ulterior propria sa decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada de patru luni este considerată a fi perioada de conciliere în înțelesul regulamentului menționat. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absența unei decizii a ABE în termen de o lună, se aplică decizia supraveghetorului consolidant.

(4) În absența unei decizii comune între autoritățile competente în termen de patru luni de la data transmiterii, cu privire la:

(a) elaborarea sau nu a unui plan de redresare pe bază individuală pentru instituțiile aflate sub jurisdicția sa; sau

(b) aplicarea la nivel de filială a măsurilor menționate la articolul 6 alineatele (5) și (6);

fiecare autoritate competentă ia propria sa decizie cu privire la acest aspect.

Dacă, până la finalul perioadei de patru luni, oricare dintre autoritățile competente implicate a adus în atenția ABE o problemă menționată la alineatul (7), în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea competentă a filialei își amână decizia și așteaptă decizia luată de ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând ulterior propria sa decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada de patru luni este considerată a fi perioada de conciliere în înțelesul regulamentului menționat. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absența unei decizii a ABE în termen de o lună, se aplică decizia autorității competente responsabile pentru filială la nivel individual.

(5) Celelalte autorități competente între care nu există un dezacord în conformitate cu alineatul (4) pot ajunge la o decizie comună privind planul de redresare a grupului care acoperă entitățile din grup aflate sub jurisdicțiile lor.

(6) Decizia comună menționată la alineatul (2) sau (5), precum și deciziile adoptate de autoritățile competente în absența deciziei comune menționate la alineatele (3) și (4) sunt recunoscute ca fiind definitive și sunt aplicate de către autoritățile competente din statele membre în cauză.

(7) La solicitarea unei autorități competente în conformitate cu alineatul (3) sau (4), ABE poate doar să acorde asistență autorităților competente pentru ajungerea la un acord în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 referitor la evaluarea planurilor de redresare și la punerea în aplicare a măsurilor prevăzute la articolul 6 alineatul (6) literele (a), (b) și (d).

Articolul 9

Indicatorii planului de redresare

(1) În sensul articolelor 5-8, autoritățile competente solicită ca fiecare plan de redresare să includă un cadru de indicatori, stabilit de instituție, care identifică etapele în care pot fi luate măsurile corespunzătoare menționate în plan. Acești indicatori sunt agreeați de către autoritățile competente atunci când evaluează planurile de redresare în conformitate cu articolele 6 și 8. Indicatorii pot fi calitativi sau cantitativi în ceea ce privește poziția financiară a instituției, și pot fi monitorizați cu ușurință. Autoritățile competente se asigură că instituțiile pun în aplicare dispoziții adecvate pentru monitorizarea periodică a indicatorilor.

Fără a aduce atingere primului paragraf, o instituție poate:

- (a) să ia măsuri pe baza planului său de redresare în cazul în care indicatorul relevant nu a fost respectat, însă numai atunci când conducerea instituției consideră că acest lucru este adecvat în condițiile date; sau
- (b) să nu ia o astfel de măsură în cazul în care conducerea instituției consideră că acest lucru nu este adecvat în condițiile date.

Decizia de a lua o măsură prevăzută în planul de redresare sau decizia de a nu lua o astfel de măsură este notificată fără întârziere autorității competente.

(2) Până la 3 iulie 2015, ABE elaborează orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 prin care specifică lista minimă a indicatorilor calitativi și cantitativi menționați la alineatul (1).

Secțiunea 3

Planificarea rezoluției

Articolul 10

Planuri de rezoluție

(1) Autoritatea de rezoluție, după consultarea autorității competente, precum și după consultarea cu autoritățile de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative în măsura în care este relevant pentru sucursala semnificativă, elaborează un plan de rezoluție pentru fiecare instituție care nu face parte dintr-un grup supus supravegherii consolidate în conformitate cu articolele 111 și 112 din Directiva 2013/36/UE. Planul de rezoluție prevede măsurile de rezoluție pe care autoritatea de rezoluție ar putea să le întreprindă atunci când instituția îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție. Informațiile prevăzute la alineatul (7) litera (a) se comunică instituției în cauză.

(2) În elaborarea planului de rezoluție, autoritatea de rezoluție identifică obstacolele majore în calea posibilității de soluționare și, dacă este necesar și proporționat, prevede măsuri relevante pentru soluționarea respectivelor obstacole în conformitate cu capitolul II din prezentul titlu.

(3) Planul de rezoluție ia în considerare scenarii relevante, prevăzând inclusiv posibilitatea ca intrarea în dificultate să se datoreze unor circumstanțe particulare și individuale sau să survină pe fondul unei instabilități financiare extinse sau al unor evenimente sistemice. Planul de rezoluție nu trebuie să se bazeze pe niciuna dintre următoarele:

- (a) orice sprijin financiar public extraordinar pe lângă utilizarea mecanismelor de finanțare instituite în conformitate cu articolul 100;
- (b) orice asistență privind lichiditatea în situații de urgență din partea băncii centrale; sau
- (c) orice asistență privind lichiditatea din partea băncii centrale furnizată cu garanții, rate ale dobânzilor sau durate non-standard.

(4) Planul de rezoluție include o analiză a modului și a momentului în care instituția poate solicita, în condițiile prevăzute în plan, accesul la facilitățile oferite de banca centrală și identifică acele active ce pot fi folosite drept garanții.

(5) Autoritățile de rezoluție pot solicita instituțiilor să le ofere asistență la elaborarea și actualizarea planurilor.

(6) Planul de rezoluție al instituției este reexaminat și, după caz, actualizat cel puțin o dată pe an și după orice modificare importantă a structurii organizaționale sau juridice, a activității economice sau a poziției financiare a instituției care ar putea avea un efect semnificativ asupra eficacității respectivului plan sau care ar impune o modificare a planului de rezoluție.

În scopul examinării sau actualizării planurilor de rezoluție în conformitate cu primul paragraf, instituțiile și autoritățile competente comunică prompt autorităților de rezoluție orice modificare care impune o astfel de examinare sau actualizare a planului.

(7) Fără a aduce atingere articolului 4, planul de rezoluție stabilește opțiuni de aplicare asupra instituției a instrumentelor și competențelor de rezoluție menționate în titlul IV. Acesta cuprinde, cuantificat de câte ori este necesar și posibil:

- (a) un rezumat al elementelor-cheie ale planului;
- (b) un rezumat al modificărilor importante survenite în cadrul instituției ulterior transmiterii ultimelor informații referitoare la rezoluție;
- (c) o demonstrație a modului în care funcțiile critice și liniile de activitate esențiale ar putea fi separate de alte funcții, din punct de vedere juridic și economic, în măsura necesară asigurării continuității acestora în cazul intrării în dificultate a instituției;
- (d) o estimare a calendarului punerii în aplicare a fiecărui aspect important al planului;
- (e) o descriere detaliată a evaluării posibilităților de soluționare, efectuată în conformitate cu alineatul (2) din prezentul articol și articolul 15;
- (f) o descriere a tuturor măsurilor necesare conform articolului 17 pentru a aborda sau înlătura obstacolele din calea posibilităților de soluționare, identificate în urma evaluării efectuate în conformitate cu articolul 15;
- (g) o descriere a proceselor de stabilire a valorii și tranzacționabilității funcțiilor critice, a liniilor de activitate esențiale și a activelor instituției;
- (h) o descriere detaliată a măsurilor destinate garantării faptului că informațiile solicitate în conformitate cu articolul 11 sunt actualizate și puse la dispoziția autorităților de rezoluție în orice moment;
- (i) explicarea, de către autoritatea de rezoluție, a modului în care pot fi finanțate opțiunile de rezoluție fără recurgerea la oricare dintre următoarele:
 - (i) niciun fel de sprijin financiar public extraordinar, în afara utilizării mecanismelor de finanțare instituite în conformitate cu articolul 100;
 - (ii) asistență privind lichiditatea în situații de urgență din partea băncii centrale; sau
 - (iii) asistență privind lichiditatea din partea băncii centrale furnizată cu garanții, rate ale dobânzilor sau durate non-standard;
- (j) o descriere detaliată a diferitelor strategii de rezoluție care ar putea fi aplicate, în funcție de diferitele scenarii posibile și termenele aplicabile;
- (k) o descriere a interdependențelor critice;
- (l) o descriere a opțiunilor care ar permite menținerea accesului la serviciile de plăți și de compensare și o evaluare a portabilității pozițiilor clientului;
- (m) o analiză a impactului planului asupra angajaților instituției, inclusiv o evaluare a oricăror costuri asociate și o descriere a procedurilor vizate pentru consultarea personalului în cursul procesului de rezoluție, ținând seama de sistemele naționale de dialog cu partenerii sociali, după caz;
- (n) un plan de comunicare cu mass-media și cu publicul;

- (o) cerința minimă de fonduri proprii și pasive eligibile necesare în temeiul articolului 45 alineatul (1) și, după caz, termenul în care trebuie să se ajungă la acest nivel;
- (p) acolo unde este cazul, cerința minimă de fonduri proprii și instrumente contractuale de recapitalizare internă, în temeiul articolului 45 alineatul (1) și, după caz, termenul în care trebuie să se ajungă la acest nivel;
- (q) o descriere a operațiunilor și a sistemelor esențiale pentru a menține funcționarea continuă a proceselor operaționale ale instituției;
- (r) după caz, orice opinie exprimată de instituție cu privire la planul de rezoluție.

(8) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a solicita unei instituții și unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d) să păstreze o evidență detaliată a contractelor financiare la care aceasta este parte. Autoritatea de rezoluție poate specifica un termen în care instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d) trebuie să furnizeze respectivele evidențe. Același termen se aplică tuturor instituțiilor și tuturor entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) aflate sub jurisdicția sa. Autoritatea de rezoluție poate decide să stabilească termene diferite pentru diferitele tipuri de contracte financiare menționate la articolul 2 punctul 100. Prezentul alineat nu aduce atingere competențelor de colectare a informațiilor ale autorității competente.

(9) ABE, după consultarea cu CERS, elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare detaliate, specificând conținutul planului de redresare.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 11

Informații de furnizat pentru planurile de rezoluție și cooperarea din partea instituției

- (1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a solicita instituțiilor:
- (a) să coopereze atât cât este necesar la elaborarea planurilor de rezoluție;
 - (b) să furnizeze, fie direct, fie prin intermediul autorității competente, toate informațiile necesare elaborării și punerii în aplicare a planurilor de rezoluție.

Mai exact, autoritățile de rezoluție au competența de a solicita, printre altele, informațiile și analiza menționate în secțiunea B din anexă.

(2) Autoritățile competente din statele membre relevante cooperează cu autoritățile de rezoluție pentru a verifica în ce măsură informațiile menționate la alineatul (1) sunt deja disponibile, în întregime sau în parte. În cazul în care ele sunt disponibile, autoritățile competente furnizează aceste informații autorităților de rezoluție.

(3) ABE elaborează proiectele de standarde tehnice pentru a specifica procedurile de punere în aplicare referitoare la proceduri și un set minim de formulare și modele tip pentru furnizarea informațiilor în temeiul prezentului articol.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 12

Planuri de rezoluție a grupului

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție a grupului, împreună cu autoritățile de rezoluție ale filialelor și în urma consultării cu autoritățile de rezoluție ale sucursalelor semnificative în măsura în care acest lucru este relevant pentru sucursala semnificativă, elaborează planuri de rezoluție a grupului. Planurile de rezoluție a grupului includ un plan de rezoluție a grupului condus de întreprinderea-mamă din Uniune per ansamblu, fie prin rezoluție la nivelul întreprinderii-mamă din Uniune, fie prin separare și rezoluție la nivelul filialelor. Acest plan de rezoluție a grupului identifică măsurile necesare pentru rezoluția:

- (a) întreprinderii-mamă din Uniune;
 - (b) filialelor ce fac parte din grup și sunt situate în Uniune;
 - (c) entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (c) și (d); și
 - (d) conform titlului VI, a filialelor ce fac parte din grup și sunt situate în afara Uniunii.
- (2) Planul de rezoluție a grupului trebuie să fie elaborat pe baza informațiilor furnizate în conformitate cu articolul 11.
- (3) Planul de rezoluție a grupului:
- (a) stabilește măsurile de rezoluție care urmează a fi luate în cadrul scenariilor prevăzute la articolul 10 alineatul (3), pentru toate entitățile din grup, atât prin intermediul măsurilor de rezoluție luate cu privire la entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d), la întreprinderea-mamă și la instituțiile-filiale, cât și prin intermediul unor măsuri de rezoluție coordonate referitoare la instituțiile-filiale;
 - (b) examinează măsura în care instrumentele și competențele de rezoluție ar putea fi aplicate și exercitate în mod coordonat în cazul entităților din grup stabilite în Uniune, inclusiv măsurile vizând facilitarea achiziționării de către o terță parte a grupului în ansamblu, a unor linii de activitate separate sau a unor activități realizate fie de mai multe entități din grup, fie doar de unele dintre acestea, și să identifice eventualele obstacole din calea unei rezoluții coordonate;
 - (c) în cazul grupurilor care conțin entități constituite în țări terțe, identifică modalitățile adecvate de cooperare și de coordonare cu autoritățile relevante ale respectivelor țări terțe și implicațiile pentru rezoluția în cadrul Uniunii.
 - (d) identifică măsurile necesare, inclusiv separarea din punct de vedere juridic și economic a anumitor funcții sau liniile de activitate, pentru a facilita rezoluția grupului, atunci când sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție;
 - (e) stabilește măsuri suplimentare, care nu sunt prevăzute în prezenta directivă și pe care autoritatea de rezoluție la nivel de grup intenționează să le aplice pentru rezoluția grupului;
 - (f) identifică modul în care ar putea fi finanțate măsurile de rezoluție a grupului și în cazul în care ar fi necesare mecanisme de finanțare, definește principii de partajare a responsabilității pentru respectiva finanțare între surse de finanțare din diferite state membre. Planul nu trebuie să se bazeze pe niciuna dintre următoarele:
 - (i) orice fel de sprijin financiar public extraordinar, în afara utilizării mecanismelor de finanțare instituite în conformitate cu articolul 100;
 - (ii) orice asistență privind lichiditatea în situații de urgență din partea băncii centrale; sau

- (iii) orice asistență privind lichiditatea din partea băncii centrale funizată cu garanții, rate ale dobânzilor sau durate non-standard.

Principiile respective sunt definite pe baza unor criterii echitabile și echilibrate și iau în considerare în special articolul 107 alineatul (5) și impactul asupra stabilității financiare în toate statele membre vizate.

- (4) Evaluarea posibilităților de soluționare a grupului în temeiul articolului 16 se realizează concomitent cu elaborarea și actualizarea planului de rezoluție a grupului în conformitate cu prezentul articol. În planul de rezoluție a grupului se include o descriere detaliată a evaluării posibilităților de soluționare, efectuată în conformitate cu articolul 16.

- (5) Planul de rezoluție a grupului nu are un impact disproporționat asupra niciunui stat membru.

- (6) ABE, după consultarea cu CERS, elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare, specificând conținutul planului de redresare, ținând cont de diversitatea modelelor de afaceri ale grupurilor de pe piața internă.

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 13

Cerințe și proceduri pentru planurile de rezoluție a grupurilor

- (1) Întreprinderile-mamă din Uniune transmit informațiile care pot fi solicitate în conformitate cu articolul 11 către autoritatea de rezoluție a grupului. Aceste informații se referă la întreprinderea-mamă din Uniune, și, conform solicitării, la fiecare dintre entitățile care fac parte din grup, inclusiv cele menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (c) și (d).

Cu condiția instituirii cerințelor de confidențialitate prevăzute de prezenta directivă, autoritatea de rezoluție a grupului transmite informațiile menționate în prezentul alineat către:

- (a) ABE;
- (b) autoritățile de rezoluție ale filialelor;
- (c) autoritățile de rezoluție ale jurisdicțiilor în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care acest lucru este relevant pentru sucursala semnificativă;
- (d) autorităților competente relevante menționate la articolele 115 și 116 din Directiva 2013/36/UE; și
- (e) autoritățile de rezoluție ale statelor membre în care sunt stabilite entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (c) și (d).

Informațiile furnizate de autoritatea de rezoluție a grupului autorităților de rezoluție și autorităților competente ale filialelor, autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative și autorităților competente relevante menționate la articolele 115 și 116 din Directiva 2013/36/UE, includ cel puțin toate informațiile relevante pentru filială sau pentru sucursala semnificativă. Informațiile furnizate ABE cuprind toate informațiile relevante pentru rolul ABE referitor la planurile de rezoluție a grupului. În cazul informațiilor referitoare la filiale din țări terțe, autoritatea de rezoluție la nivel de grup nu are obligația de a le transmite fără consimțământul autorității de supraveghere sau al autorității de rezoluție relevante din țara terță respectivă.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție a grupurilor, acționând împreună cu autoritățile de rezoluție menționate la alineatul (1) al doilea paragraf din prezentul articol, elaborează și actualizează planurile de rezoluție a grupurilor, în cadrul colegiilor de rezoluție și după consultarea cu autoritățile competente relevante, inclusiv cu autoritățile competente din jurisdicțiile statelor membre în care sunt situate sucursale de importanță semnificativă. Autoritățile de rezoluție a grupului pot, cu condiția să îndeplinească cerințele de confidențialitate stabilite la articolul 98 din prezenta directivă, să ia inițiativa de a implica în elaborarea și actualizarea planurilor de rezoluție a grupului autorități de rezoluție din țări terțe în ale căror jurisdicții grupul a înființat filiale, holdinguri financiare sau sucursale semnificative în sensul articolului 51 din Directiva 2013/36/UE.

(3) Statele membre se asigură că planurile de rezoluție a grupului sunt reexamineate și, după caz, actualizate, cel puțin o dată pe an, precum și după orice modificare a structurii juridice sau organizaționale, a activității economice sau a poziției financiare a grupului, inclusiv a oricărei entități din grup, care ar putea avea un efect major asupra planului sau ar necesita modificarea sa.

(4) Adoptarea planului de rezoluție a grupului ia forma unei decizii comune a autorității de rezoluție a grupului și a autorităților de rezoluție ale filialelor.

Aceste autorități de rezoluție iau o decizie comună în termen de patru luni de la data transmiterii de către autoritatea de rezoluție a grupului a informațiilor menționate la alineatul (1) al doilea paragraf.

ABE poate, la cererea unei autorități competente, acorda asistență autorităților de rezoluție, în vederea ajungerii la o decizie comună în conformitate cu articolul 31 litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(5) În absența unei decizii comune a autorităților de rezoluție în termen de patru luni, autoritatea de rezoluție a grupului ia propria decizie cu privire la planul de rezoluție a grupului. Decizia este temeinic motivată și ia în considerare avizele și rezervele altor autorități de rezoluție. Decizia se transmite întreprinderii-mamă din Uniune de către autoritatea de rezoluție a grupului.

Sub rezerva alineatului (9) din prezentul articol, dacă până la finalul perioadei de patru luni, oricare dintre autoritățile de rezoluție aduce problema în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea de rezoluție a grupului își amână decizia și așteaptă orice decizie care poate fi luată de ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând ulterior propria sa decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada de patru luni este considerată a fi perioada de conciliere în înțelesul regulamentul menționat. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absența unei decizii a ABE în termen de o lună, se aplică decizia autorității de rezoluție a grupului.

(6) În absența unei decizii comune a autorităților de rezoluție în termen de patru luni, fiecare autoritate de rezoluție responsabilă pentru o filială ia propria sa decizie și elaborează și păstrează la zi un plan de rezoluție pentru entitățile aflate în jurisdicția sa. Fiecare dintre deciziile individuale este temeinic motivată, prezintă motivele dezacordului cu planul de rezoluție a grupului propus și ia în considerare avizele și rezervele celorlalte autorități competente și ale celorlalte autorități de rezoluție. Fiecare autoritate de rezoluție notifică decizia sa celorlalți membri ai colegiului de rezoluție.

Sub rezerva alineatului (9) din prezentul articol, dacă până la finalul perioadei de patru luni, oricare dintre autoritățile de rezoluție aduce problema în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea de rezoluție în cauză își amână decizia și așteaptă orice decizie care poate fi luată de ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând ulterior propria sa decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada de patru luni este considerată a fi perioada de conciliere în înțelesul regulamentul menționat. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absența unei decizii a ABE în termen de o lună, se aplică decizia autorității de rezoluție a filialei.

(7) Celelalte autorități de rezoluție între care nu există un dezacord în conformitate cu alineatul (6) pot ajunge la o decizie comună privind planul de rezoluție a grupului care acoperă entitățile din grup aflate sub jurisdicțiile lor.

(8) Deciziile comune menționate la alineatele (4) și (7), precum și deciziile adoptate de autoritățile de rezoluție în absența deciziei comune menționate la alineatele (5) și (6) sunt recunoscute ca fiind definitive și sunt aplicate de către celelalte autorități de rezoluție vizate.

(9) În conformitate cu alineatele (5) și (6) din prezentul articol, la cererea unei autorități de rezoluție, ABE poate acorda asistență autorităților de rezoluție în vederea ajungerii la un acord în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, cu excepția cazului în care oricare dintre autoritățile de rezoluție vizate evaluează că aspectul care face obiectul dezacordului poate afecta în orice mod responsabilitățile fiscale ale statului său membru.

(10) În cazul în care sunt luate decizii comune în temeiul alineatelor (4) și (7) și în cazul în care o autoritate de rezoluție consideră, în temeiul alineatului (9), că motivul dezacordului privind planurile de rezoluție a grupului aduce atingere responsabilităților fiscale ale statului său membru, aceasta procedează la o reevaluare a planului de rezoluție a grupului, inclusiv cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile.

Articolul 14

Transmiterea planurilor de rezoluție către autoritățile competente

(1) Autoritatea de rezoluție transmite autorităților competente relevante planurile de rezoluție și orice modificări aduse acestora.

(2) Autoritatea de rezoluție a grupului transmite autorităților competente relevante planurile de rezoluție a grupurilor și orice modificări aduse acestora.

CAPITOLUL II

Posibilitățile de soluționare

Articolul 15

Evaluarea posibilităților de soluționare în cazul instituțiilor

(1) Statele membre se asigură că autoritatea de rezoluție, după consultarea cu autoritatea competentă și cu autoritățile de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care acest lucru este relevant pentru sucursalele semnificative, evaluează măsura în care o instituție ce nu face parte din grup poate face obiectul unei rezoluții, fără să se bazeze pe niciuna din următoarele:

(a) orice fel de sprijin financiar public extraordinar, în afara utilizării mecanismelor de finanțare instituite în conformitate cu articolul 100;

(b) orice asistență privind lichiditatea în situații de urgență din partea băncii centrale;

(c) orice asistență privind lichiditatea din partea băncii centrale oferit cu garanții, dobânzi sau durate non-standard.

Se consideră că rezoluția unei instituții este posibilă dacă autoritatea de rezoluție consideră fezabil și credibil, fie să lichideze instituția prin procedura obișnuită de insolvență, fie să declanșeze procedura de rezoluție, aplicând instituției diferitele instrumente și competențe de rezoluție evitând pe cât posibil orice efect negativ semnificativ asupra sistemului financiar al statului membru în care este stabilită instituția, al altor state membre sau al Uniunii, inclusiv în caz de instabilitate financiară mai extinsă sau de evenimente la scară întregului sistem, cu scopul de a asigura continuitatea funcțiilor critice desfășurate de instituție. Autoritățile de rezoluție notifică ABE în timp util ori de câte ori se consideră că rezoluția unei instituții nu este posibilă.

(2) Pentru a evalua posibilitățile de soluționare menționate la alineatul (1), autoritatea de rezoluție examinează cel puțin elementele menționate în secțiunea C din anexă.

(3) Evaluarea posibilităților de soluționare în temeiul prezentului articol este efectuată de autoritatea de rezoluție concomitent cu elaborarea și actualizarea planului de rezoluție în conformitate cu articolul 10, și totodată în scopul elaborării și actualizării planului.

(4) ABE, după consultarea CERS, elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare, specificând criteriile și procesele care trebuie examinate în vederea evaluării posibilităților de soluționare a instituțiilor sau a grupurilor menționate la alineatul (2) din prezentul articol și la articolul 16.

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la 3 iulie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 16

Evaluarea posibilităților de soluționare în cazul grupurilor

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție a grupului, împreună cu autoritățile de rezoluție a filialelor, după consultarea cu supraveghetorul consolidant și cu autoritățile competente ale filialelor respective, precum și autoritățile de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care acest lucru este relevant pentru succursalele semnificative, evaluează măsura în care un grup poate face obiectul unei proceduri de rezoluție, fără să se bazeze pe niciuna din următoarele:

(a) orice sprijin financiar public extraordinar, în afara utilizării mecanismelor de finanțare instituite în conformitate cu articolul 100;

(b) orice asistență privind lichiditatea în situații de urgență din partea băncii centrale;

(c) orice asistență privind lichiditatea din partea băncii centrale furnizată cu garanții, dobânzi sau durate non-standard.

Se consideră că rezoluția unui grup este posibilă dacă autoritățile de rezoluție consideră că este fezabil și credibil, fie să lichideze entitățile din grup prin procedura obișnuită de insolvență, fie să declanșeze procedura de rezoluție aplicând entităților din grup instrumente și competențe de rezoluție, evitând totodată, pe cât posibil, orice efect negativ semnificativ asupra sistemelor financiare ale statelor membre în care sunt stabilite entitățile din grup, ale altor state membre sau al Uniunii, inclusiv în caz de instabilitate financiară mai extinsă sau de evenimente la scara întregului sistem, cu scopul de a asigura continuitatea funcțiilor critice îndeplinite de entitățile din grup, atunci când acestea pot fi separate cu ușurință în timp util sau prin alte mijloace. Autoritățile de rezoluție la nivel de grup notifică ABE în timp util ori de câte ori se consideră că rezoluția unui grup nu este posibilă.

Evaluarea posibilităților de soluționare a unui grup este luată în considerare în cadrul colegiilor de rezoluție menționate la articolul 88.

(2) Pentru a evalua posibilitățile de soluționare a grupului, autoritățile de rezoluție examinează cel puțin elementele menționate în secțiunea C din anexă.

(3) Evaluarea posibilităților de soluționare a grupului în temeiul prezentului articol se realizează concomitent cu și în scopul elaborării și actualizării planurilor de rezoluție a grupului în conformitate cu articolul 12. Evaluarea se realizează în cadrul procedurilor de luare a deciziilor prevăzute la articolul 13.

Articolul 17

Competența de a aborda sau de a înlătura obstacolele din calea posibilităților de soluționare

(1) Statele membre se asigură că, atunci când, în urma evaluării posibilităților de soluționare a unei instituții, efectuată în conformitate cu articolele 15 și 16, autoritatea de rezoluție, după consultări cu autoritatea competentă, constată existența unor obstacole semnificative în calea posibilităților de soluționare a instituției respective, autoritatea de rezoluție notifică aceste constatări în scris instituției în cauză, autorității competente și autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative.

(2) Cerința aplicabilă autorităților de rezoluție de a elabora planuri de rezoluție și autorităților de rezoluție relevante de a ajunge la o decizie comună cu privire la planurile de rezoluție a grupurilor de la articolul 10 alineatul (1) și, respectiv, articolul 13 alineatul (4) este suspendată ca urmare a notificării menționate la alineatul (1) din prezentul articol, până ce măsurile de îndepărtare a obstacolelor semnificative din calea posibilităților de soluționare au fost acceptate de autoritatea de rezoluție în temeiul alineatului (3) din prezentul articol sau au fost decise în temeiul alineatului (4) din prezentul articol.

(3) În termen de patru luni de la data primirii unei notificări în conformitate cu alineatul (1), instituția propune autorității de rezoluție măsuri posibile având ca scop abordarea sau înlăturarea obstacolelor semnificative identificate în notificare. Autoritatea de rezoluție, după consultarea cu autoritatea competentă, evaluează eficiența măsurilor propuse în abordarea sau înlăturarea obstacolelor semnificative în cauză.

(4) Dacă estimează că măsurile propuse de o instituție în conformitate cu alineatul (3) nu reduc sau nu înlătură în mod eficient obstacolele în cauză, autoritatea de rezoluție, fie direct, fie indirect prin intermediul autorității competente, solicită instituției să ia măsuri alternative care pot conduce la atingerea acestui obiectiv și notifică măsurile respective în scris instituției, care în termen de o lună propune un plan vizând intrarea în conformitate cu acestea.

În identificarea măsurilor alternative, autoritatea de rezoluție demonstrează că măsurile propuse de instituție nu ar reuși să îndeparteze obstacolele din calea posibilității de soluționare și în ce mod măsurile alternative propuse sunt potrivite pentru îndepărtarea acestora. Autoritatea de rezoluție ține seama de amenințarea pentru stabilitatea financiară pe care o reprezintă aceste obstacole din calea posibilității de soluționare și de efectul măsurilor asupra activității economice a instituției, asupra stabilității acesteia și a capacității sale de a contribui la economie.

(5) În sensul alineatului (4), autoritățile de rezoluție au competența de a lua oricare dintre următoarele măsuri:

- (a) să solicite instituției revizuirea oricăror acorduri de finanțare intragrup sau examinarea motivelor pentru absența acestora, sau încheierea unor acorduri de servicii, fie intragrup, fie cu părți terțe, pentru a asigura furnizarea de funcții critice;
- (b) să solicite instituției limitarea expunerilor sale individuale și agregate maxime;
- (c) să impună cerințe suplimentare de informare punctuală sau periodică, relevante pentru procedura de rezoluție;
- (d) să solicite instituției renunțarea la anumite active;
- (e) să solicite instituției limitarea sau încetarea anumitor activități aflate în curs de desfășurare sau propuse;
- (f) să limiteze sau să împiedice crearea de noi linii de activitate economică, dezvoltarea celor existente, vânzarea de produse noi sau vânzarea produselor existente;
- (g) să solicite modificarea structurilor juridice sau operaționale ale instituției sau ale oricărei entități din grup, fie în mod direct, fie în mod indirect sub controlul lor, pentru a reduce complexitatea și a garanta astfel posibilitatea separării, din punct de vedere juridic și operațional, a funcțiilor critice de alte funcții, prin aplicarea instrumentelor de rezoluție;

- (h) să solicite unei instituții sau unei întreprinderi-mamă înființarea unei societăți financiare holding-mamă într-un stat membru sau a unei societăți financiare holding-mamă din Uniune;
- (i) să solicite unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să emită pasive eligibile pentru a îndeplini cerințele de la articolele 45;
- (j) să solicite unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să adopte alte măsuri pentru a îndeplini cerința minimă pentru fondurile proprii și pentru pasivele eligibile în temeiul articolului 45, inclusiv, îndeosebi, să încerce să renegocieze orice pasiv eligibil și orice instrument de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau instrument de fonduri proprii de nivel 2 pe care l-a emis, pentru a se asigura că orice decizie a autorității de rezoluție de a reduce valoarea contabilă a pasivului sau instrumentului în cauză sau de a-l converti ar fi aplicată în temeiul legislației jurisdicției care îl reglementează; și
- (k) în cazul în care o instituție este filială a unei societăți holding cu activitate mixtă, poate solicita societății holding cu activitate mixtă înființarea unei societăți financiare holding separate pentru a controla instituția, dacă este necesar pentru a facilita rezoluția instituției și pentru a evita eventualele efecte negative ale aplicării instrumentelor și competențelor de rezoluție menționate în titlul IV asupra părții nefinanciare a grupului.
- (6) O decizie luată în conformitate cu alineatul (1) sau alineatul (4) îndeplinește următoarele cerințe:
- (a) să fie susținute de o expunere a motivelor care au stat la baza evaluării sau a constatării în cauză;
- (b) să indice modul în care respectiva evaluare sau constatare respectă cerința privind aplicarea proporțională prevăzută la alineatul (4); și
- (c) să se supună dreptului la recurs.
- (7) Înainte de identificarea oricăreia dintre măsurile menționate la alineatul (4), autoritatea de rezoluție, în urma consultării autorității competente și, după caz, a autorității macroprudențiale naționale desemnate, iau în considerare, în mod corespunzător, efectul potențial al măsurilor respective asupra instituției respective, asupra pieței interne de servicii financiare, asupra stabilității financiare din alte state membre și asupra Uniunii în ansamblu.
- (8) Până la 3 iulie 2015, ABE elaborează orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 prin care specifică detalii suplimentare prevăzute la alineatul (5) și a circumstanțelor în care fiecare dintre acestea pot fi aplicate.

Articolul 18

Competența de a aborda sau de a înlătura obstacolele din calea posibilităților de soluționare: tratamentul grupurilor

- (1) Autoritatea de rezoluție a grupului, împreună cu autoritățile de rezoluție ale filialelor, în urma consultării cu colegiul de supraveghere și cu autoritățile de rezoluție ale jurisdicțiilor în care sunt situate sucursalele semnificative, în măsura în care este relevant pentru sucursala semnificativă, iau în considerare evaluarea prevăzută la articolul 16 în cadrul colegiului de rezoluție și iau toate măsurile rezonabile pentru a ajunge la o decizie comună cu privire la aplicarea măsurilor identificate în conformitate cu articolul 17 alineatul (4) în ceea ce privește toate instituțiile care fac parte din grup.
- (2) Autoritatea de rezoluție a grupului, în cooperare cu supraveghetorul consolidant și cu ABE, conform articolului 25 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, întocmește și prezintă un raport întreprinderii-mamă din Uniune, autorităților de rezoluție ale filialelor, care îl vor transmite filialelor care fac obiectul supravegherii și autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative. Raportul, întocmit după consultarea cu autoritățile competente, conține o analiză a obstacolelor de fond aflate în calea aplicării eficiente a instrumentelor de rezoluție și a exercitării competențelor de rezoluție în raport cu grupul. Raportul ia în considerare impactul asupra modelului economic al instituției și recomandă orice măsuri proporționale și specifice care, în opinia autorității, sunt necesare sau adecvate pentru a îndepărta aceste obstacole.

(3) În termen de patru luni de la data primirii raportului, întreprinderea-mamă din Uniune poate prezenta observații și poate propune autorității de rezoluție a grupului măsuri alternative de eliminare a obstacolelor identificate în raport.

(4) Autoritatea de rezoluție a grupului comunică supraveghetorului consolidant, ABE, autorităților de rezoluție ale filialelor și autorităților de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative, în măsura în care este relevant pentru sucursala semnificativă, orice măsuri propuse de întreprinderea-mamă din Uniune. Autoritățile de rezoluție a grupurilor și autoritățile de rezoluție ale filialelor, în urma consultării cu autoritățile competente și cu autoritățile de rezoluție din jurisdicțiile în care sunt situate sucursale semnificative, fac tot posibilul pentru a ajunge la o decizie comună în cadrul colegiului de rezoluție referitor la identificarea obstacolelor majore și, după caz, la evaluarea măsurilor propuse de către întreprinderea-mamă din Uniune și a măsurilor impuse de autorități în vederea abordării sau eliminării obstacolelor care țin seama de impactul potențial al măsurilor în toate statele membre în care grupul operează.

(5) Decizia comună se ia în termen de patru luni de la data prezentării oricăror observații de către întreprinderea-mamă din Uniune sau la data expirării perioadei de patru luni menționate la alineatul (3), în funcție de care survine mai întâi. Decizia comună trebuie să fie motivată și prezentată sub forma unui document, care trebuie transmis de autoritatea de rezoluție a grupului întreprinderii-mamă din Uniune.

ABE poate, la cererea unei autorități de rezoluție, acorda asistență autorităților de rezoluție, în vederea ajungerii la o decizie comună în conformitate cu articolul 31 litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(6) În absența unei decizii comune în termenul menționat la alineatul (5), autoritatea de rezoluție a grupului ia propria decizie privind măsurile adecvate care trebuie luate în conformitate cu articolul 17 alineatul (4) la nivelul grupului.

Decizia este temeinic motivată și ține seama de opiniile și rezervele celorlalte autorități de rezoluție. Decizia este transmisă de către autoritatea de rezoluție a grupului întreprinderii-mamă din Uniune.

Dacă, până la finalul perioadei de patru luni, oricare dintre autoritățile de rezoluție a adus o problemă menționată la alineatul (9) din prezentul articol în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea de rezoluție a grupului își amână decizia și așteaptă decizia luată de ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând propria sa decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada de patru luni este considerată a fi perioadă de conciliere în înțelesul regulamentului menționat. ABE ia propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absența unei decizii a ABE în termen de o lună, se aplică decizia autorității de rezoluție a grupului.

(7) În absența unei decizii comune, autoritățile de rezoluție ale filialelor iau propriile decizii privind măsurile adecvate care urmează să fie luate de filiale la nivel individual în conformitate cu articolul 17 alineatul (4). Decizia este temeinic motivată și ține seama de avizele și rezervele celorlalte autorități de rezoluție. Decizia se transmite filialei vizate și autorității de rezoluție a grupului.

Dacă, până la finalul perioadei de patru luni, oricare dintre autoritățile de rezoluție a adus o problemă menționată la alineatul (9) din prezentul articol în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea de rezoluție a filialei își amână decizia și așteaptă decizia luată de ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând propria sa decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada de patru luni este considerată a fi perioadă de conciliere în înțelesul regulamentului menționat. ABE ia propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absența unei decizii a ABE în termen de o lună, se aplică decizia autorității de rezoluție a filialei.

(8) Decizia comună menționată la alineatul (5), precum și deciziile adoptate de autoritățile de rezoluție în absența deciziei comune menționate la alineatul (6) sunt recunoscute ca fiind definitive și sunt aplicate de către celelalte autorități de rezoluție vizate.

(9) În absența unei decizii comune privind luarea oricăror măsuri menționate la articolul 17 alineatul (5) litera (g), (h) sau (k), ABE poate, la cererea unei autorități de rezoluție în conformitate cu alineatul (6) sau (7) din prezentul articol, să acorde asistență autorităților de rezoluție în vederea obținerii unui acord în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

CAPITOLUL III

Sprijin financiar intragrup

Articolul 19

Acord de sprijin financiar intragrup

(1) Statele membre se asigură că o instituție-mamă dintr-un stat membru, o instituție-mamă din Uniune sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (c) sau (d) și filialele sale din alte state membre sau din țări terțe, care sunt instituții sau instituții financiare care fac obiectul supravegherii consolidate a întreprinderii-mamă, pot încheia un acord privind acordarea de sprijin financiar oricărei alte părți la acord care îndeplinește condițiile de intervenție timpurie în conformitate cu articolul 27, dacă sunt respectate condițiile prevăzute în prezentul capitol.

(2) Prezentul capitol nu se aplică acordurilor financiare intragrup, inclusiv acordurilor de finanțare și derulării acordurilor de finanțare centralizate, cu condiția ca niciuna dintre părțile la respectivele acorduri să nu îndeplinească condițiile de intervenție timpurie.

(3) Un acord de sprijin financiar intragrup nu constituie o condiție prealabilă:

(a) pentru acordarea de sprijin financiar intragrup oricărei entități din grup care întâmpină dificultăți financiare, dacă instituția decide acest lucru, pentru fiecare situație în mod individual și conform politicilor grupului, în cazul în care aceasta nu reprezintă un risc pentru întreg grupul; sau

(b) pentru a funcționa într-un stat membru.

(4) Statele membre elimină din dreptul intern orice obstacole de natură juridică din calea tranzacțiilor de sprijin financiar intragrup desfășurate în conformitate cu prezentul capitol, cu condiția ca nicio dispoziție din prezentul capitol să nu împiedice statele membre să impună limite tranzacțiilor intragrup în temeiul dreptului intern de punere în aplicare a opțiunilor prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau de transpunere a Directivei 2013/36/UE, sau care impune separarea, din motive de stabilitate financiară, a unor părți dintr-un grup sau a activităților desfășurate în cadrul unui grup.

(5) Acordul de sprijin financiar intragrup poate:

(a) să acopere una sau mai multe filiale ale grupului și poate prevedea sprijin financiar din partea întreprinderii-mamă către filiale, din partea filialelor către întreprinderea-mamă, între filialele din grup care sunt parte la acord sau orice combinație a acestor entități;

(b) să prevadă sprijin financiar sub forma unui împrumut, a acordării de garanții, a furnizării de active pentru a fi utilizate drept garanție reală sau a oricărei combinații între aceste forme de sprijin financiar, în cadrul uneia sau mai multor tranzacții, inclusiv între beneficiarul sprijinului și o terță parte.

(6) În cazul în care, în conformitate cu termenii acordului de sprijin financiar intragrup, o entitate din grup se angajează să acorde sprijin financiar unei alte entități din grup, acest acord poate include un altul, reciproc, prin care entitatea din grup care primește sprijinul se angajează, să acorde sprijin financiar entității din grup care acordă sprijinul.

(7) Acordul de sprijin financiar intragrup specifică principiile pentru calcularea contraprestației datorată pentru orice tranzacție efectuată în temeiul acordului. Aceste principii includ cerința de a stabili contraprestația în momentul furnizării sprijinului financiar. Acordul, inclusiv principiile pentru calcularea contraprestației aferente furnizării sprijinului financiar, precum și ceilalți termeni ai acordului, respectă următoarele principii:

- (a) fiecare parte trebuie să decidă în mod liber cu privire la încheierea acordului;
 - (b) la încheierea acordului și la calcularea contraprestației aferente furnizării sprijinului financiar, fiecare parte trebuie să acționeze potrivit propriilor interese, care pot ține seama de eventualele beneficii directe sau indirecte pe care le poate obține partea în urma furnizării sprijinului financiar;
 - (c) fiecare parte care acordă sprijin financiar trebuie să primească toate informațiile relevante de la părțile care primesc sprijin financiar, înainte de stabilirea contraprestației aferente furnizării acestuia și înainte de luarea oricărei decizii privind furnizarea acestuia;
 - (d) contraprestația aferentă furnizării sprijinului financiar poate ține seama de informațiile pe care partea furnizoare de sprijin financiar le deține în virtutea faptului că aparține aceluiași grup ca și partea beneficiară a sprijinului financiar și care nu sunt disponibile pentru piață; și
 - (e) în ceea ce privește principiile de calcul al contraprestației aferente furnizării sprijinului financiar, nu există obligația de a se ține seama de eventualele efecte temporare anticipate asupra prețurilor de pe piață ca urmare a unor evenimente externe grupului.
- (8) Acordul de sprijin financiar intragrup poate fi încheiat numai dacă, la momentul elaborării proiectului de acord, autoritățile lor competente respective estimează că niciuna dintre părți nu îndeplinește condițiile de intervenție timpurie.
- (9) Statele membre se asigură că toate drepturile, creanțele sau acțiunile decurgând din acordul de sprijin financiar intragrup pot fi exercitate numai de către părțile la acord, cu excluderea părților terțe.

Articolul 20

Examinarea de către autoritățile competente a proiectului de acord și medierea

- (1) Instituția-mamă din Uniune depune pe lângă supraveghetorul consolidant o cerere de autorizare pentru orice proiect de acord de sprijin financiar intragrup propus în temeiul articolului 19. Cererea trebuie să conțină textul proiectului de acord și să indice entitățile din grup care intenționează să fie parte la acord.
- (2) Supraveghetorul consolidant transmite fără întârziere cererea autorităților competente ale fiecărei filiale care intenționează să fie parte la acord, pentru a se ajunge la o decizie comună.
- (3) În conformitate cu procedura prevăzută la alineatele (5) și (6) din prezentul articol, supraveghetorul consolidant acordă autorizația în cazul în care termenii acordului propus respectă condițiile de acordare a sprijinului financiar prevăzute la articolul 23.
- (4) Supraveghetorul consolidant poate, în conformitate cu procedura prevăzută la alineatele (5) și (6) din prezentul articol, să interzică încheierea acordului propus în cazul în care se consideră că acesta nu respectă condițiile de acordare a sprijinului financiar prevăzute la articolul 23.
- (5) Autoritățile competente trebuie să facă tot posibilul pentru ca, în termen de patru luni de la data primirii cererii de către supraveghetorul consolidant, să ajungă la o decizie comună, luând în considerare impactul potențial, inclusiv orice consecințe de ordin fiscal, al executării acordului în toate statele membre în care funcționează grupul, cu privire la măsura în care termenii acordului propus respectă condițiile de acordare a sprijinului financiar prevăzute la articolul 23. Decizia comună se redactează într-un document conținând decizia motivată temeinic, care va fi transmis solicitantului de către supraveghetorul consolidant.

ABE poate acorda asistență autorităților competente, la cererea uneia dintre acestea, pentru a ajunge la un acord în conformitate cu articolul 31 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(6) În cazul în care autoritățile competente nu ajung la o decizie comună în termen de patru luni, supraveghetorul consolidant adoptă propria decizie în legătură cu cererea respectivă. Decizia este prezentată într-un document conținând decizia temeinic motivată și ține seama de avizele și rezervele celorlalte autorități competente, exprimate pe parcursul perioadei de patru luni. Supraveghetorul consolidant notifică decizia sa solicitantului și celorlalte autorități competente.

(7) Dacă până la finalul perioadei de patru luni, oricare dintre autoritățile competente implicate aduce problema în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, supraveghetorul consolidant își amână decizia și așteaptă decizia luată de ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând ulterior propria decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada de patru luni se consideră a fi perioada de conciliere în înțelesul regulamentului menționat. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

Articolul 21

Aprobarea de către acționari a proiectului de acord

(1) Statele membre solicită ca orice proiect de acord care a fost autorizat de autoritățile competente să fie prezentat pentru aprobare acționarilor fiecărei entități din grup care intenționează să fie parte la acord. În acest caz, acordul nu este valabil decât pentru acele părți ai căror acționari au aprobat acordul în conformitate cu alineatul (2).

(2) Un acord de sprijin financiar la nivelul grupului este valabil pentru o entitate din grup numai dacă acționarii acesteia au aprobat organul de conducere al respectivei entități din grup să ia o decizie stipulând faptul că entitatea din grup acordă sau primește sprijin financiar în conformitate cu termenii acordului și cu condițiile stabilite în prezentul capitol și numai dacă această autorizare din partea acționarilor nu a fost revocată.

(3) Organul de conducere al fiecărei entități parte la un acord prezintă acționarilor în fiecare an un raport privind executarea acordului și punerea în aplicare a oricărei decizii luate în temeiul acestuia.

Articolul 22

Transmiterea acordurilor de sprijin financiar la nivel de grup către autoritățile de rezoluție

Autoritățile competente transmit autorităților de rezoluție relevante acordurile de sprijin financiar la nivel de grup pe care le-au autorizat și orice modificări la acestea.

Articolul 23

Condiții de acordare a sprijinului financiar la nivel de grup

(1) Sprijinul financiar poate fi acordat de o entitate din grup în conformitate cu articolul 19 doar dacă sunt îndeplinite toate următoarele condiții:

- (a) există o perspectivă rezonabilă conform căreia sprijinul acordat va contribui în mod semnificativ la soluționarea dificultăților financiare ale entității din grup beneficiare;
- (b) furnizarea de sprijin financiar are ca obiectiv menținerea sau refacerea stabilității financiare a grupului în ansamblul său sau a oricărei entități din grup și este în interesul entității din grup care furnizează sprijinul;
- (c) sprijinul financiar este oferit în termenii prevăzuți la articolul 19 alineatul (7), inclusiv în ceea ce privește contra-prestația;

- (d) pe baza informațiilor aflate la dispoziția organului de conducere al entității din grup furnizoare de sprijin financiar la momentul luării deciziei de acordare a sprijinului financiar, există o perspectivă rezonabilă ca entitatea din grup beneficiară să achite contraprestația sprijinului acordat, iar dacă sprijinul este acordat sub formă de împrumut, ca entitatea din grup beneficiară să îl ramburseze. Dacă sprijinul este acordat sub forma unei garanții sau a unui titlu de valoare de orice fel, se aplică aceeași condiție datoriei rezultate pentru beneficiar în cazul executării garanției sau titlului de valoare respective;
 - (e) furnizarea sprijinului financiar nu ar compromite lichiditatea sau solvabilitatea entității din grup care furnizează sprijinul;
 - (f) furnizarea sprijinului financiar nu ar reprezenta o amenințare la adresa stabilității financiare în statul membru al entității din grup care furnizează sprijinul;
 - (g) entitatea din grup care furnizează sprijinul se conformează la momentul acordării cerințelor Directivei 2013/36/UE referitoare la capital sau la lichidități, precum și oricăror cerințe impuse în temeiul articolului 104 alineatul (2) din Directiva 2013/36/UE, iar furnizarea sprijinului financiar nu cauzează încălcarea de către entitate a acestor cerințe, cu excepția cazului în care este autorizată de autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea la nivel individual a entității care furnizează sprijinul;
 - (h) entitatea din grup care furnizează sprijinul se conformează la momentul acordării acestuia cerințelor Directivei 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 575/2013 referitoare la expunerile mari, inclusiv legislația națională privind exercitarea opțiunilor prevăzute în aceasta, iar acordarea sprijinului financiar nu cauzează încălcarea, de către entitatea din grup, a acestor cerințe, cu excepția cazului în care este autorizată de autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea la nivel individual a entității din grup care acordă sprijinul;
 - (i) furnizarea sprijinului financiar nu ar submina posibilitățile de soluționare a entității din grup care furnizează sprijinul.
- (2) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare, precizând condițiile prevăzute la alineatul (1) literele (a), (c), (e) și (i).

ABE înaintează aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare Comisiei până la 3 iulie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(3) Până la 3 ianuarie 2016, ABE emite orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, care să promoveze convergența diferitelor practici și să specifice condițiile prevăzute la alineatul (1) literele (b), (d), (f), (g) și (h) din prezentul articol.

Articolul 24

Decizia de a furniza sprijin financiar

Decizia de a furniza sprijin financiar intragrup în conformitate cu acordul este luată de organul de conducere al entității din grup care furnizează sprijinul financiar. Această decizie trebuie să fie motivată și să indice scopul sprijinului financiar propus. Mai exact, decizia precizează modul în care furnizarea sprijinului financiar este conformă cu condițiile prevăzute la articolul 23 alineatul (1). Decizia de a accepta sprijinul financiar la nivel de grup în conformitate cu acordul este luată de organul de conducere al entității din grup care primește sprijin financiar.

Articolul 25

Dreptul de opoziție al autorităților competente

(1) Înainte de a acorda sprijin conform unui acord de sprijin financiar intragrup, organul de conducere al unei entități din grup care intenționează să acorde sprijinul financiar trebuie să notifice:

- (a) propria autoritate competentă;

- (b) dacă este vorba de o autoritate distinctă de autoritățile menționate la literele (a) și (c), după caz, supraveghetorul consolidant;
- (c) dacă este vorba de o autoritate distinctă de autoritățile menționate la literele (a) și (b), autoritatea competentă a entității din grup care primește sprijinul financiar; și
- (d) ABE.

Notificarea trebuie să conțină decizia motivată a organului de conducere, în conformitate cu articolul 24, precum și detalii cu privire la sprijinul financiar propus, inclusiv o copie a acordului de sprijin financiar la nivel de grup.

(2) În termen de cinci zile lucrătoare de la data primirii unei notificări complete, autoritatea competentă a entității din grup care furnizează sprijin financiar poate aproba acordarea de sprijin financiar, poate interzice sau limita acest lucru în cazul în care evaluează că nu au fost îndeplinite condițiile pentru acordarea de sprijin financiar intragrup prevăzute la articolul 23. Orice decizie a autorității competente privind interzicerea sau limitarea sprijinului financiar trebuie să fie motivată.

(3) Decizia autorității competente privind aprobarea, interzicerea sau limitarea sprijinului financiar este notificată imediat către:

- (a) supraveghetorul consolidant;
- (b) autoritatea competentă a entității din grup care primește sprijinul financiar; și
- (c) ABE.

Supraveghetorul consolidant informează imediat pe ceilalți membri ai colegiului de supraveghere și pe membrii colegiului de rezoluție.

(4) Dacă supraveghetorul consolidant sau autoritatea competentă care răspunde de entitatea din grup beneficiară a sprijinului au obiecții privind decizia de interzicere sau de limitare a sprijinului financiar, ele pot sesiza ABE în termen de două zile și pot solicita asistența acesteia în conformitate cu articolul 31 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(5) În cazul în care autoritatea competentă nu interzice sau nu limitează sprijinul financiar în termenul prevăzut la alineatul (2), sau a fost de acord cu acel sprijin înainte de sfârșitul acelei perioade, acesta poate fi acordat în conformitate cu condițiile prezentate autorității competente.

(6) Decizia organului de conducere al instituției de a furniza sprijin financiar se transmite către:

- (a) autoritatea competentă;
- (b) dacă este vorba de o autoritate distinctă de autoritățile menționate la literele (a) și (c), după caz, supraveghetorul consolidant;
- (c) dacă este vorba de o autoritate distinctă de autoritățile menționate la literele (a) și (b), autoritatea competentă a entității din grup care primește sprijinul financiar; și
- (d) ABE.

Supraveghetorul consolidant informează imediat pe ceilalți membri ai colegiului de supraveghere și pe membrii colegiului de rezoluție.

(7) Dacă autoritatea competentă limitează sau interzice sprijinul financiar la nivel de grup în temeiul alineatului (2) din prezentul articol și dacă planul de redresare la nivel de grup în conformitate cu articolul 7 alineatul (5) face referire la sprijinul financiar intragrup, autoritatea competentă a entității din grup pentru care sprijinul este refuzat sau interzis poate solicita supraveghetorului consolidant să lanseze o reevaluare a planului de redresare la nivel de grup în temeiul articolului 8 sau, dacă planul de redresare este întocmit cu titlu individual, să solicite entității din grup să prezinte un plan de redresare revizuit.

*Articolul 26***Prezentarea informațiilor**

(1) Statele membre se asigură că entitățile din grup fac public faptul că au încheiat sau nu un acord de sprijin financiar intragrup în conformitate cu articolul 19 și publică o descriere a condițiilor generale ale acordului și denumirile entităților din grup care sunt parte la acesta și actualizează aceste informații cel puțin o dată pe an.

Se aplică articolele 431-434 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(2) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica forma și conținutul descrierii menționate la alineatul (1).

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare până la 3 iulie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

TITLUL III

INTERVENȚIE TIMPURIE*Articolul 27***Măsuri de intervenție timpurie**

(1) În cazul în care o instituție încalcă sau, datorită, printre altele, unei stări de deteriorare rapidă a situației financiare ce include o situație de deteriorare rapidă a lichidităților, de creștere rapidă a nivelului de îndatorare, a creditelor neperformante sau a concentrării expunerilor, evaluată pe baza unui serii de indicatori de declanșare, care poate include cerință de fonduri proprii a instituției plus 1,5 puncte procentuale, sau este susceptibilă de a încălca, în viitorul apropiat, cerințele pentru autorizare prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013, în Directiva 2013/36/UE, în titlul II din Directiva 2014/65/UE sau în oricare dintre articolele 3-7, articolele 14-17, articolul 24, articolul 25 și articolul 26 din Regulamentul (UE) nr. 600/2014, statele membre se asigură că, fără a aduce atingere măsurilor menționate la articolul 104 din Directiva 2013/36/UE, autoritățile competente au la dispoziție, după caz, cel puțin următoarele măsuri:

- (a) să solicite organului de conducere al instituției punerea în aplicare a unuia sau a mai multora dintre acordurile sau măsurile stabilite în planul de redresare sau în conformitate cu articolul 5 alineatul (2) să actualizeze acest plan de redresare atunci când circumstanțele care au condus la intervenția timpurie diferă de prezumțiile prevăzute în planul inițial de redresare și să pună în aplicare unul sau mai multe dintre acordurile sau măsurile stabilite în planul actualizat într-un anumit interval de timp, pentru a garanta faptul că condițiile menționate în fraza introductivă nu se mai aplică;
- (b) să solicite organului de conducere al instituției examinarea situației, identificarea de măsuri vizând depășirea oricăror probleme constatate, precum și întocmirea unui program de acțiune pentru depășirea aceste probleme și a unui calendar de punere în aplicare a acestuia;
- (c) să solicite organului de conducere al instituției convocarea unei adunări a acționarilor instituției sau, în cazul în care organul de conducere nu respectă această cerință, să convoace adunarea respectivă în mod direct, și în ambele cazuri să stabilească ordinea de zi și să solicite ca acționarii să analizeze posibilitatea adoptării anumitor decizii;
- (d) să solicite destituirea sau înlocuirea unuia sau a mai multor membri ai organului de conducere sau ai conducerii superioare, în cazul în care aceste persoane se dovedesc necorespunzătoare pentru exercitarea atribuțiilor lor în sensul articolului 13 din Directiva 2013/36/UE sau articolului 9 din Directiva 2014/65/UE;
- (e) să solicite organului de conducere ale instituției elaborarea unui plan de negociere a restructurării datoriilor cu o parte sau cu totalitatea creditorilor instituției, în conformitate cu planul de redresare, după caz;

- (f) să solicite efectuarea de modificări în strategia de afaceri a instituției;
- (g) să solicite efectuarea de modificări în structurile juridice sau operaționale ale instituției; și
- (h) să dobândească, inclusiv prin inspecții la fața locului, și să prezinte autorității de rezoluție, toate informațiile necesare pentru actualizarea planului de rezoluție și pentru a pregăti rezoluția eventuală a instituției, precum și pentru a efectua o evaluare a activelor și pasivelor instituției în conformitate cu articolul 36;
- (2) Statele membre se asigură că autoritățile competente notifică autoritățile de rezoluție, fără întârziere, cu privire la îndeplinirea condițiilor prevăzute la alineatul (1) în legătură cu o instituție și că printre competențele autorităților de rezoluție se numără și competența de a solicita instituției să contacteze cumpărători potențiali pentru a pregăti rezoluția instituției, sub rezerva condițiilor prevăzute la articolul 39 alineatul (2) și a dispozițiilor privind confidențialitatea prevăzute la articolul 84;
- (3) Pentru fiecare din măsurile menționate la alineatul (1), autoritățile competente stabilesc un termen adecvat pentru finalizare pentru a permite autorității competente să evalueze eficacitatea măsurii;
- (4) Până la 3 iulie 2015, ABE elaborează orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, pentru promovarea unei aplicări consecvente a factorului declanșator al utilizării măsurilor menționate la alineatul (1) din prezentul articol;
- (5) Luând în considerare, după caz, experiența dobândită în aplicarea orientărilor menționate la alineatul (4), ABE poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili un set minim de factori declanșatori pentru utilizarea măsurilor menționate la alineatul (1).

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 28

Demiterea conducerii superioare și a organului de conducere

În cazul în care situația financiară a unei instituții se deteriorează în mod semnificativ sau atunci când se produc încălcări grave ale legislației, reglementărilor sau statutelor instituției, ori grave nereguli administrative și când alte măsuri luate în conformitate cu articolul 27 nu sunt suficiente pentru a pune capăt acestei deteriorări, statele membre se asigură că autoritățile competente pot solicita demiterea conducerii superioare sau a organului de conducere a instituției, în ansamblul său, sau cu privire la persoanele componente. Numirea noii conduceri superioare sau a noului organ de conducere se efectuează în conformitate cu dreptul intern și dreptul Uniunii și face obiectul aprobării din partea autorității competente.

Articolul 29

Administratorul temporar

(1) În cazul în care înlocuirea conducerii superioare sau a organului de conducere astfel cum se menționează la articolul 28 este considerată, de către autoritatea competentă, ca fiind insuficientă pentru remedierea situației, statele membre se asigură că autoritățile competente sunt abilitate să numească unul sau mai mulți administratori temporari ai instituției. În funcție de ceea ce este proporțional în situația dată, autoritățile competente pot numi orice administrator temporar, fie pentru a înlocui temporar organul de conducere a instituției, fie pentru a colabora temporar cu organul de conducere a instituției, iar acest lucru este precizat de autoritatea competentă în momentul numirii. În cazul în care numește un administrator temporar pentru a colabora cu organul de conducere a instituției, autoritatea competentă precizează de asemenea, în momentul numirii, rolul, sarcinile și competențele administratorului temporar, precum și eventualele cerințe pentru organul de conducere a instituției, și anume de a se consulta cu administratorul temporar sau de a obține aprobarea acestuia înainte de a lua anumite decizii sau măsuri. Autorității competente i se solicită să facă publică numirea oricărui administrator temporar, cu excepția cazului în care administratorul temporar nu deține competența de a reprezenta instituția. În plus, statele membre trebuie să se asigure că orice administrator temporar deține calificările, cunoștințele și capacitatea necesare pentru îndeplinirea funcțiilor sale și nu este implicat în niciun conflict de interese.

(2) În funcție de ceea ce este proporțional în situația dată, autoritatea competentă precizează competențele administratorului temporar în momentul numirii acestuia. Printre aceste competențe se pot număra toate sau unele dintre competențele deținute de organul de conducere ale instituției în conformitate cu statutul instituției și cu dreptul intern, inclusiv competența de a exercita toate sau o parte din funcțiile administrative ale organului de conducere a instituției. Competențele administratorului temporar în raport cu instituția sunt în conformitate cu dreptul societăților aplicabil.

(3) Rolul și funcțiile administratorului temporar sunt precizate de autoritatea competentă în momentul numirii acestuia și pot include estimarea poziției financiare a instituției, gestionarea activității sau a unei părți a activității instituției în vederea menținerii sau restabilirii poziției financiare a instituției și adoptarea de măsuri în vederea restabilirii gestionării corecte și prudente a activității instituției. Autoritatea competentă precizează, în momentul numirii administratorului temporar, eventualele limite ale rolului și funcțiilor acestuia.

(4) Statele membre se asigură că autoritățile competente dețin competența exclusivă de a numi și de a destitui orice administrator temporar. Autoritatea competentă poate destitui un administrator temporar în orice moment și din orice motiv. Autoritatea competentă poate modifica în orice moment mandatul administratorului temporar, sub rezerva prezentului articol.

(5) Autoritatea competentă poate solicita ca anumite acte ale unui administrator temporar să facă obiectul aprobării prealabile a autorității competente. Autoritatea competentă precizează orice astfel de cerințe în momentul numirii unui administrator temporar sau în momentul oricărei modificări a condițiilor mandatului administratorului temporar.

În orice caz, administratorul temporar poate exercita competența de a convoca adunarea generală a acționarilor instituției și de a stabili ordinea de zi a acestei adunări numai cu aprobarea prealabilă a autorității competente.

(6) Autoritatea competentă poate solicita administratorului temporar să întocmească rapoarte privind poziția financiară a instituției și măsurile întreprinse pe parcursul mandatului său, la intervale stabilite de autoritatea competentă, precum și la sfârșitul mandatului său.

(7) Numirea unui administrator temporar nu trebuie să depășească un an. Această perioadă poate fi reînnoită în mod excepțional în cazul în care condițiile de numire a unui administrator temporar continuă să fie îndeplinite. Autoritatea competentă are responsabilitatea de a decide în ce măsură condițiile sunt adecvate pentru menținerea unui administrator temporar și de a justifica o astfel de decizie în fața acționarilor.

(8) Sub rezerva prezentului articol, numirea unui administrator temporar nu aduce atingere drepturilor acționarilor în conformitate cu dreptul Uniunii sau dreptul comercial național.

(9) În conformitate cu dreptul intern, statele membre pot limita răspunderea oricărui administrator temporar în ceea ce privește actele și omisiunile survenite în exercitarea atribuțiilor acestuia în calitate de administrator temporar în conformitate cu alineatul (3).

(10) Un administrator temporar numit în temeiul prezentului articol nu este considerat ca membru din umbră sau de facto al organului de conducere în temeiul dreptului intern.

Articolul 30

Coordonarea măsurilor de intervenție timpurie și numirea administratorului temporar în cazul grupurilor

(1) Atunci când condițiile de impunere a cerințelor prevăzute la articolul 27 sau de numire a unui administrator temporar în conformitate cu articolul 29 sunt îndeplinite în legătură cu o întreprindere-mamă din Uniune, supraveghetorul consolidant notifică ABE și se consultă cu celelalte autorități competente din cadrul colegiului de supraveghere.

(2) În urma acestei notificări și consultări, supraveghetorul consolidant decide dacă să aplice vreuna dintre măsurile prevăzute la articolul 27 sau să numească un administrator temporar în conformitate cu articolul 29 în raport cu întreprinderea-mamă relevantă din Uniune, ținând seama de impactul acestor măsuri asupra entităților din grup situate în alte state membre. Supraveghetorul consolidant notifică această decizie celorlalte autorități competente din cadrul colegiului de supraveghere și ABE.

(3) Atunci când condițiile de impunere a cerințelor prevăzute la articolul 27 sau de numire a unui administrator temporar în conformitate cu articolul 29 sunt îndeplinite în legătură cu o filială a unei întreprinderi-mamă din Uniune, autoritatea competentă responsabilă cu supravegherea la nivel individual care intenționează să ia o măsură în conformitate cu articolele respective notifică ABE și se consultă cu supraveghetorul consolidant.

La primirea notificării, supraveghetorul consolidant poate evalua impactul probabil al impunerii cerințelor prevăzute la articolul 27 sau al numirii unui administrator temporar în conformitate cu articolul 29 asupra instituției în cauză, asupra grupului sau asupra entităților din grup situate în alte state membre. Această autoritate comunică evaluarea respectivă autorității competente în termen de trei zile.

În urma acestei notificări și consultări, autoritatea competentă decide dacă să aplice vreuna dintre măsurile prevăzute la articolul 27 sau să numească un administrator temporar în conformitate cu articolul 29. La luarea acestei decizii se ține seama în mod corespunzător de orice evaluare realizată de supraveghetorul consolidant. Autoritatea competentă notifică decizia supraveghetorului consolidant și celorlalte autorități competente din cadrul colegiului de supraveghere, precum și ABE.

(4) În cazul în care mai multe autorități competente intenționează să numească un administrator temporar sau să aplice oricare din măsurile de la articolul 27 mai multor instituții din cadrul aceluiași grup, supraveghetorul consolidant și celelalte autorități competente relevante evaluează în ce măsură numirea aceluiași administrator temporar pentru toate entitățile în cauză sau coordonarea aplicării oricăroră din măsurile menționate la articolul 27 mai multor instituții ar fi mai adecvată pentru a facilita găsirea unor soluții pentru restabilirea poziției financiare a instituției în cauză. Această evaluare ia forma unei decizii comune a supraveghetorului consolidant și a celorlalte autorități competente relevante. Decizia comună se ia în termen de cinci zile de la data notificării menționate la alineatul (1). Decizia comună trebuie să fie motivată și trebuie prezentată sub forma unui document transmis întreprinderii-mamă din Uniune de către supraveghetorul consolidant.

ABE poate acorda asistență autorităților competente, la cererea uneia dintre acestea, pentru a ajunge la un acord în conformitate cu articolul 31 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

În absența unei decizii comune în termen de cinci zile, supraveghetorul consolidant și autoritățile competente ale filialelor pot lua decizii individuale privind numirea unui administrator temporar în instituțiile față de care sunt responsabile și privind aplicarea oricăreia din măsurile menționate la articolul 27.

(5) În cazul în care o autoritate competentă implicată nu este de acord cu decizia notificată în conformitate cu alineatul (1) sau cu alineatul (3), sau în absența unei decizii comune în conformitate cu alineatul (4), autoritatea competentă poate sesiza ABE în conformitate cu alineatul (6).

(6) La solicitarea oricărei autorități competente, ABE poate să acorde asistență autorităților competente care intenționează să aplice una sau mai multe dintre măsurile menționate la articolul 27 alineatul (1) litera (a) din prezenta directivă în ceea ce privește punctele 4, 10, 11 și 19 din secțiunea A din anexa la prezenta directivă, la articolul 27 alineatul (1) litera (e) din prezenta directivă sau la articolul 27 alineatul (1) litera (g) din prezenta directivă pentru ajungerea la un acord în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(7) Decizia fiecărei autorități competente trebuie să fie motivată. Această decizie ține seama de opiniile și rezervele exprimate de celelalte autorități competente pe parcursul perioadei de consultare menționate la alineatul (1) sau la alineatul (3) sau pe parcursul perioadei de 5 zile menționate la alineatul (4) precum și de impactul potențial al deciziei asupra stabilității financiare din statele membre vizate. Deciziile sunt transmise întreprinderii-mamă din Uniune de către supraveghetorul consolidant și filialelor de către autoritățile competente respective.

În situațiile menționate la alineatul (6) din prezentul articol, în care înainte de sfârșitul perioadei de consultare menționate la alineatele (1) și (3) din prezentul articol sau până la finalul perioadei de cinci zile menționate la alineatul (4) din prezentul articol, oricare dintre autoritățile competente implicate a adus problema în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, supraveghetorul consolidant și celelalte autorități competente își amână deciziile și așteaptă decizia pe care ABE o poate lua în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând apoi propriile lor decizii în conformitate cu decizia ABE. Perioada de cinci zile se consideră a fi perioadă de conciliere în înțelesul regulamentului menționat. ABE adoptă propria sa decizie în termen de trei zile. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de cinci zile sau după ce s-a ajuns la o decizie comună.

(8) În absența unei decizii din partea ABE în termen de trei zile, se aplică deciziile individuale luate în conformitate cu alineatele (1) sau (3), sau cu alineatul (4) al treilea paragraf.

TITLUL IV

REZOLUȚIA

CAPITOLUL I

Obiective, condiții și principii generale

Articolul 31

Obiectivele rezoluției

(1) Atunci când aplică instrumente și exercită competențe de rezoluție, autoritățile de rezoluție trebuie să țină cont de obiectivele rezoluției și să aleagă acele instrumente și competențe care permit realizarea în cel mai înalt grad a obiectivelor relevante pentru fiecare situație în parte.

(2) Obiectivele rezoluției menționate la alineatul (1) din prezentul articol sunt:

(a) asigurarea continuității funcțiilor critice;

(b) evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare, în special prin prevenirea contagiunii, inclusiv asupra infrastructurilor pieței și prin menținerea disciplinei pe piață;

(c) protejarea fondurilor publice prin reducerea la minimum a sprijinului financiar public extraordinar;

(d) protecția deponenților care intră sub incidența Directivei 2014/49/UE și a investitorilor aflați sub incidența Directivei 97/9/CE;

(e) protejarea fondurilor și a activelor clienților.

Atunci când urmărește obiectivele de mai sus, autoritatea de rezoluție încearcă să reducă la minimum costul rezoluției și să evite distrugerea valorii, cu excepția cazului în care aceasta este necesară pentru a realiza obiectivele rezoluției.

(3) Sub rezerva unei serii de dispoziții din prezenta directivă, obiectivele rezoluției au o importanță egală, iar autoritățile de rezoluție trebuie să le aplice în mod echilibrat, în funcție de natura și de circumstanțele proprii fiecărui caz.

Articolul 32

Condiții pentru declanșarea procedurii de rezoluție

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție iau o măsură de rezoluție cu privire la una dintre instituțiile menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (a) numai dacă autoritatea de rezoluție consideră că sunt îndeplinite toate condițiile următoare:

- (a) stabilirea faptului că instituția este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate se face de către autoritatea competentă, după consultarea autorității de rezoluție sau, sub rezerva condițiilor prevăzute în alineatul (2), de către autoritatea de rezoluție după consultarea autorității competente;
- (b) având în vedere calendarul și alte circumstanțe relevante, nu există nicio perspectivă rezonabilă potrivit căreia intrarea în dificultate a unei instituții ar putea fi împiedicat, într-o perioadă rezonabilă, prin măsuri alternative ale sectorului privat, inclusiv măsuri luate de către un SIP, sau prin măsuri de supraveghere, inclusiv măsuri de intervenție timpurie sau măsuri de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital relevante, în conformitate cu articolul 59 alineatul (2) luate în legătură cu instituția în cauză;
- (c) măsura de rezoluție este necesară în interesul public în sensul alineatului (5).

(2) Statele membre pot să prevadă faptul că, pe lângă autoritatea competentă, stabilirea faptului că instituția este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate conform alineatului (1) litera (a) poate fi făcută și de autoritatea de rezoluție, în urma consultării autorității competente, în cazul în care autoritățile de rezoluție în temeiul dreptului intern dispun de instrumentele necesare pentru a stabili acest lucru, în special de acces adecvat la informațiile relevante. Autoritatea competentă prezintă autorității de rezoluție orice informații relevante pe care aceasta din urmă le solicită pentru a-și putea realiza evaluarea fără întârziere.

(3) Adoptarea prealabilă a unei măsuri de intervenție timpurie în conformitate cu articolul 27 nu constituie o condiție pentru adoptarea unei măsuri de rezoluție.

(4) În sensul alineatului (1) litera (a), se consideră că o instituție este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, dacă este îndeplinită cel puțin una dintre condițiile următoare:

- (a) instituția încalcă cerințele deținerii în continuare a autorizației sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că instituția le va încălca în viitorul apropiat, într-o măsură suficientă pentru a justifica retragerea autorizației de către autoritatea competentă, inclusiv cazul în care instituția a suportat sau este susceptibilă de a suporta pierderi care îi vor epuiza toate sau o parte semnificativă din fondurile proprii, dar fără a se limita la acesta;
- (b) activul instituției este inferior pasivului sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat;
- (c) instituția se află în imposibilitatea de a-și achita datoriile sau alte pasive la scadență sau, potrivit unor elemente obiective, se poate conchide că acest lucru se va petrece în viitorul apropiat;
- (d) este necesar un sprijin financiar public extraordinar, cu excepția cazului în care, pentru evita sau a remedia o perturbare gravă a economiei unui stat membru și a menține stabilitatea financiară, sprijinul financiar public extraordinar îmbracă oricare dintre formele următoare:
 - (i) o garanție de stat în sprijinul facilităților de lichiditate oferite de băncile centrale în conformitate cu condițiile băncilor centrale;

- (ii) o garanție de stat pentru pasivele nou-emise; sau
- (iii) o injecție de fonduri proprii sau achiziționarea de instrumente de capital la prețuri și în condiții care nu conferă un avantaj instituției, în cazul în care, la momentul acordării sprijinului public, nu există nici circumstanțele menționate la literele (a), (b) sau (c) din prezentul alineat, nici circumstanțele menționate la articolul 59 alineatul (3).

În fiecare din cazurile menționate la litera (d) punctele (i), (ii) și (iii) din primul paragraf, măsurile de garantare sau măsurile echivalente acestora menționate la aceste puncte se limitează la instituțiile solvabile și sunt condiționate de aprobarea finală în temeiul cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat. Măsurile respective au caracter temporar și preventiv și sunt proporționale în raport cu remedierea consecințelor pe care le are perturbarea gravă și nu sunt utilizate pentru a compensa pierderile pe care instituția le-a suportat sau este susceptibilă să le suporte în viitorul apropiat.

Măsurile de sprijin menționate la litera (d) punctul (iii) se limitează la injecțiile necesare pentru a soluționa deficitul de capital a cărui existență a fost stabilită în cadrul simulării situațiilor de criză la nivel național, la nivelul Uniunii sau la nivelul MUS, la evaluări ale calității activelor sau la exerciții echivalente desfășurate de către Banca Centrală Europeană, ABE sau de către autoritățile naționale, după caz, confirmate de către autoritatea competentă.

Până la 3 ianuarie 2015, ABE emite orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 privind tipul de simulări, evaluări sau exerciții menționate anterior care pot duce la un asemenea sprijin.

Până la 31 decembrie 2015, Comisia examinează dacă există în continuare nevoia de a permite măsurile de sprijin menționate la litera (d) punctul (iii) din primul paragraf și condițiile ce trebuie îndeplinite în cazul continuării și informează în acest sens Parlamentul European și Consiliul. După caz, raportul respectiv este însoțit de o propunere legislativă.

(5) În sensul alineatului (1) litera (c) din prezentul articol, o măsură de rezoluție este considerată de interes public dacă este necesară pentru a realiza și este proporțională cu cel puțin unul dintre obiectivele rezoluției menționate la articolul 31, iar lichidarea instituției conform procedurii obișnuite de insolvență nu ar permite atingerea obiectivelor rezoluției în aceeași măsură.

(6) Până la 3 iulie 2015, ABE emite orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 pentru a promova convergența practicilor de supraveghere și de rezoluție în ceea ce privește interpretarea diferitelor circumstanțe în care se consideră că o instituție este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate.

Articolul 33

Condiții de declanșare a procedurii de rezoluție în cazul instituțiilor financiare și al societăților financiare holding

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot lua măsuri de rezoluție în legătură cu o instituție financiară menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b) atunci când condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1) sunt îndeplinite atât în ceea ce privește instituția financiară, cât și în ceea ce privește întreprinderea-mamă care face obiectul supravegherii consolidate.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot lua măsuri de rezoluție în legătură cu o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (c) sau (d) atunci când condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1) sunt îndeplinite atât în ceea ce privește entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (c) sau (d), cât și în ceea ce privește una sau mai multe filiale ale acesteia care sunt instituții sau, în cazul în care filiala nu este stabilită în Uniune, autoritatea din țara terță care a stabilit că aceasta îndeplinește condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție în conformitate cu legislația țării terțe respective.

(3) În cazul în care instituțiile-filiale ale unei societăți holding cu activitate mixtă sunt deținute, direct sau indirect, de către o societate financiară holding intermediară, statele membre se asigură că măsurile de rezoluție vizând rezoluția grupului sunt luate în raport cu societatea financiară holding intermediară și nu iau măsuri de rezoluție vizând rezoluția grupului în raport cu societatea holding cu activitate mixtă.

(4) Sub rezerva dispozițiilor alineatului (3) din prezentul articol, în pofida faptului că o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (c) sau (d) nu îndeplinește condițiile stabilite la articolul 32 alineatul (1), autoritățile de rezoluție pot lua măsuri de rezoluție cu privire la o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (c) sau (d) atunci când una sau mai multe dintre instituțiile-filiale îndeplinesc condițiile stabilite la articolul 32 alineatele (1), (4) și (5), și activele și pasivele acestora sunt de așa natură încât intrarea lor în dificultate amenință o instituție sau grupul în ansamblul său, sau legislația în materie de insolvență a statului membru impune ca grupurile să fie tratate în ansamblu iar măsurile de rezoluție luate cu privire la entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (c) sau (d) sunt necesare pentru rezoluția unor asemenea instituții-filiale, sau pentru rezoluția grupului în ansamblul său.

În sensul alineatului (2) și al primului paragraf din prezentul alineat, atunci când se evaluează dacă condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (1) sunt îndeplinite în ce privește una sau mai multe instituții-filiale, autoritatea de rezoluție a instituției și autoritatea de rezoluție a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (c) sau (d), printr-un acord comun, pot să nu ia în considerație niciun transfer intragrup de capital sau pierderi între entitățile, inclusiv exercitarea competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie.

Articole 34

Principii generale care reglementează rezoluția

(1) Statele membre se asigură că, atunci când autoritățile de rezoluție aplică instrumente și exercită competențe de rezoluție, ele iau toate măsurile necesare pentru a garanta că măsurile de rezoluție sunt luate în conformitate cu următoarele principii:

- (a) acționarii instituției aflate în rezoluție sunt primii care suportă pierderi;
- (b) creditorii instituției aflate în rezoluție suportă pierderi ulterior acționarilor, în conformitate cu ordinea priorității creanțelor acestora din cadrul procedurii obișnuite de insolvență, cu excepția cazului în care în prezenta directivă se prevede în mod expres altceva;
- (c) organul de conducere și conducerea superioară ale instituției aflate în rezoluție sunt înlocuite, cu excepția cazurilor în care păstrarea integrală sau parțială a organului de conducere sau a conducerii superioare, în funcție de circumstanțe, este considerată necesară pentru realizarea obiectivelor rezoluției;
- (d) organul de conducere și conducerea superioară a instituției aflată în rezoluție oferă întreaga asistență necesară pentru realizarea obiectivelor rezoluției;
- (e) persoanele fizice și juridice sunt trase la răspundere, în temeiul legislației statului membru, în conformitate cu dreptul civil sau penal, pentru responsabilitatea lor legată de intrarea în dificultate a instituției;
- (f) cu excepția unor dispoziții contrare din prezenta directivă, creditorii din aceeași categorie sunt tratați în mod egal;
- (g) niciun creditor nu suportă pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi suportat în cazul în care instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) ar fi fost lichidată prin intermediul procedurii obișnuite de insolvență conform mecanismelor de siguranță de la articolele 73-75;
- (h) depozitele acoperite sunt protejate în întregime; și
- (i) măsurile de rezoluție se iau conform mecanismelor de siguranță din prezenta directivă.

(2) În cazul în care o instituție este o entitate din grup, autoritățile de rezoluție, fără a aduce atingere articolului 31, aplică instrumente și exercită competențe de rezoluție într-un mod care reduce la minimum impactul asupra altor entități din grup și asupra grupului în ansamblu, precum și efectele negative asupra stabilității financiare în Uniunea Europeană și în statele sale membre, în special în țările în care grupul își desfășoară activitatea.

(3) Când aplică instrumente și exercită competențe de rezoluție, statele membre se asigură că respectă, după caz, cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat.

(4) În cazul în care unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) i se aplică un instrument de vânzare a activității, un instrument al instituției-punte sau un instrument de separare a activelor, se consideră că instituția sau entitatea face obiectul procedurii de insolvență sau al unei proceduri asemănătoare de insolvență în sensul articolului 5 alineatul (1) din Directiva 2001/23/CE a Consiliului ⁽¹⁾.

(5) Atunci când aplică instrumente de rezoluție și exercită competențe în materie de rezoluție, autoritățile de rezoluție informează și se consultă cu reprezentanții angajaților, dacă este cazul.

(6) Autoritățile de rezoluție aplică instrumente de rezoluție și exercită competențe de rezoluție fără a aduce atingere dispozițiilor privind reprezentarea angajaților în organele de conducere ale întreprinderilor, conform dreptului intern sau practicii naționale.

CAPITOLUL II

Administratorul special

Articolul 35

Administratorul special

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot desemna un administrator special care să înlocuiască organul de conducere al instituției aflate în procedură de rezoluție. Autoritățile de rezoluție fac publică numirea administratorului special. În plus, statele membre se asigură că administratorul special deține calificările, cunoștințele și capacitatea necesare îndeplinirii funcțiilor sale.

(2) Administratorul special dispune de toate competențele acționarilor și ale organului de conducere al instituției. Cu toate acestea, administratorul special nu poate exercita aceste competențe decât sub controlul autorității de rezoluție.

(3) Administratorul special are obligația statutară de a lua toate măsurile necesare pentru a promova obiectivele rezoluției menționate la articolul 31 și pentru a pune în aplicare măsurile de rezoluție în conformitate cu decizia autorității de rezoluție. După caz, această obligație are prioritate față de orice altă obligație de conducere rezultând din statutul instituției sau din dreptul intern, dacă acestea sunt incompatibile. Măsurile în cauză pot include o majorare a capitalului, reorganizarea structurii de proprietate a instituției sau preluarea controlului de către instituții solide din punct de vedere financiar și organizațional, în conformitate cu instrumentele de rezoluție menționate la capitolul IV.

(4) Autoritățile de rezoluție pot stabili limite ale acțiunilor administratorului special sau pot solicita ca anumite acte ale administratorului special să facă obiectul aprobării prealabile a autorității de rezoluție. Autoritățile de rezoluție pot destitui administratorul special în orice moment.

(5) Statele membre solicită administratorului special să întocmească și să prezinte autorității de rezoluție responsabile cu numirea sa, la intervale regulate stabilite de aceasta, precum și la începutul și la sfârșitul mandatului său, rapoarte privind situația economică și financiară a instituției și măsurile întreprinse cu ocazia exercitării atribuțiilor sale.

(6) Mandatul unui administrator special nu poate depăși un an. Mandatul poate fi reînnoit, în cazuri excepționale, dacă autoritatea de rezoluție consideră că sunt în continuare îndeplinite condițiile de numire a unui administrator special.

(7) În cazul în care mai multe autorități de rezoluție intenționează să numească un administrator special pentru o entitate afiliată la un grup, ele evaluează în ce măsură numirea aceluiași administrator special pentru toate entitățile în cauză ar fi mai oportună pentru a facilita găsirea unor soluții de restabilire a solidității financiare ale entităților în cauză.

⁽¹⁾ Directiva 2001/23/CE a Consiliului din 12 martie 2001 privind apropierea legislației statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități (JO L 82 22.3.2001, p. 16).

(8) În caz de insolvență, dacă dreptul intern prevede numirea unui administrator de insolvență, acesta poate fi considerat administrator special în sensul prezentului articol.

CAPITOLUL III

Evaluare

Articolul 36

Evaluare în scopul rezoluției

(1) Înainte de a lua vreo măsură de rezoluție sau de a exercita competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital relevante, autoritățile de rezoluție se asigură că o persoană independentă de orice autoritate publică, inclusiv de autoritatea de rezoluție și de instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), efectuează o evaluare corectă, prudentă și realistă a activelor și pasivelor instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d). Sub rezerva alineatului (13) din prezentul articol și a articolului 85, în cazul în care sunt respectate toate cerințele enunțate la prezentul articol, evaluarea se consideră a fi definitivă.

(2) Dacă o evaluare independentă în conformitate cu alineatul (1) nu este posibilă, autoritățile de rezoluție pot efectua o evaluare provizorie a activelor și pasivelor instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), în conformitate cu alineatul (9) din prezentul articol.

(3) Obiectivul evaluării este acela de a evalua valoarea activelor și pasivelor instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție menționate la articolele 32 și 33.

(4) Scopurile evaluării sunt:

- (a) să fundamenteze stabilirea faptului că s-au îndeplinit condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție sau condițiile de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital;
- (b) în cazul în care sunt îndeplinite condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, să fundamenteze decizia privind măsura de rezoluție corespunzătoare care trebuie luată în legătură cu instituția sau cu entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);
- (c) în cazul în care este exercitată competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital relevante, să fundamenteze decizia privind amploarea anulării sau diluării acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate, precum și amploarea reducerii valorii contabile sau a conversiei instrumentelor de capital relevante;
- (d) în cazul în care se aplică instrumentul de recapitalizare internă, să fundamenteze decizia privind amploarea reducerii valorii contabile sau a conversiei pasivelor eligibile;
- (e) în cazul în care se aplică instrumentul instituției-punte sau instrumentul de separare a activelor, să fundamenteze decizia privind activele, drepturile, pasivele sau acțiunile sau alte instrumente de proprietate care urmează să fie transferate și decizia privind valoarea eventualelor contraprestații ce trebuie plătite instituției aflate în rezoluție sau, după caz, deținătorilor acțiunilor sau ai altor instrumente de proprietate;
- (f) în cazul în care se aplică instrumentul de vânzare a activității, să fundamenteze decizia privind activele, drepturile, pasivele sau acțiunile sau alte instrumente de proprietate care urmează să fie transferate și să fundamenteze interpretarea pe care autoritatea de rezoluție o dă condițiilor comerciale în sensul articolului 38;
- (g) în toate situațiile, să asigure că eventualele pierderi privind activele instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sunt recunoscute în întregime în momentul aplicării instrumentelor de rezoluție sau al exercitării competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital relevante.

(5) Fără a aduce atingere, după caz, cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat, evaluarea se bazează pe estimări prudente, inclusiv în ceea ce privește ratele de default și gravitatea pierderilor. Evaluarea nu se bazează pe nicio potențială furnizare viitoare de sprijin financiar public extraordinar sau de asistență privind lichiditatea în situații de urgență din partea băncii centrale sau orice asistență sub formă de lichidități din partea băncii centrale acordată cu garanții, dobânzi sau durate non-standard instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din momentul în care se ia măsura de rezoluție sau în care se exercită competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital relevante. În plus, evaluarea ține seama de faptul că, în cazul în care se aplică unul dintre instrumentele de rezoluție:

(a) autoritatea de rezoluție și orice mecanisme de finanțare care acționează în temeiul articolului 101 poate recupera eventualele cheltuieli rezonabile suportate în mod corespunzător de la instituția aflată în rezoluție, în conformitate cu articolul 37 alineatul (7);

(b) mecanismul de finanțare a rezoluției poate percepe dobânzi sau taxe în legătură cu eventualele împrumuturi sau garanții furnizate instituției aflate în rezoluție, în conformitate cu articolul 101.

(6) Evaluarea trebuie să fie însoțită de următoarele informații, care trebuie să figureze în registrele și evidențele contabile ale instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d):

(a) un bilanț actualizat și un raport privind poziția financiară a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);

(b) o analiză și o estimare a valorii contabile a activelor;

(c) o listă a soldului din bilanț și din afara bilanțului a datoriilor care figurează în registrele și evidențele contabile ale instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), cu indicarea creditelor relevante și a rangurilor de prioritate ale acestora, conform legislației aplicabile privind insolvența;

(7) După caz, în vederea fundamentării deciziilor menționate la alineatul (4) literele (e) și (f), informațiile de la alineatul (6) litera (b) pot fi însoțite de o analiză și de o estimare a valorii activelor și pasivelor instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) pe baza valorii de piață.

(8) Evaluarea indică repartizarea creditorilor pe categorii în funcție de rangurile de prioritate conform legislației aplicabile privind insolvența și furnizează o estimare a tratamentului de care ar fi putut beneficia fiecare dintre categoriile de acționari și de creditori dacă instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) ar fi fost lichidată conform procedurilor obișnuite de insolvență.

Această estimare nu afectează aplicarea principiului „nici un creditor nu trebuie să fie dezavantajat” în conformitate cu articolul 74.

(9) În cazul în care, din cauza caracterului urgent al situației, nu este posibilă respectarea cerințelor prevăzute la alineatele (6) și (8) sau se aplică alineatul (2), trebuie efectuată o evaluare provizorie. Evaluarea provizorie respectă cerințele prevăzute la alineatul (3) și, pe cât este posibil în mod rezonabil având în vedere situația dată, cu cerințele de la alineatele (1), (6) și (8).

Evaluarea provizorie menționată la prezentul alineat cuprinde o rezervă pentru pierderi suplimentare, cu justificarea adecvată.

(10) O evaluare care nu respectă toate cerințele prevăzute în prezentul articol este considerată provizorie până la momentul în care o persoană independentă efectuează o evaluare care respectă pe deplin toate cerințele prevăzute la prezentul articol. Această evaluare definitivă *ex post* se efectuează cât mai curând posibil. Ea poate fi efectuată fie separat de evaluarea menționată la articolul 74, fie simultan cu cea efectuată de aceeași persoană independentă, însă este distinctă de aceasta.

Evaluarea definitivă *ex post* se realizează în următoarele scopuri:

(a) să asigure că eventualele pierderi privind activele instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sunt recunoscute în întregime în registrele contabile ale instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);

(b) să fundamenteze o decizie de a reajusta creanțele creditorilor sau să majoreze valoarea contraprestațiilor plătite, în conformitate cu alineatul (11).

(11) În situația în care evaluarea definitivă *ex post* estimează că valoarea activului net al instituției sau al entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) este mai mare decât valoarea activului net al instituției sau al entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) estimată de evaluarea provizorie, autoritatea de rezoluție are posibilitatea:

(a) să-și exercite competența de a majora valoarea creanțelor creditorilor sau a proprietarilor de instrumente de capital relevante care au fost reduse în cadrul instrumentului de recapitalizare internă;

(b) să împuternicească o instituție-punte sau un vehicul de gestionare a activelor să efectueze o plată suplimentară de contraprestații aferente activelor, drepturilor sau datoriilor față de instituția aflată în rezoluție sau, după caz, aferente acțiunilor sau instrumentelor de proprietate către deținătorii acțiunilor sau altor instrumente de proprietate.

(12) Fără a aduce atingere alineatului (1), evaluarea provizorie efectuată în conformitate cu alineatele (9) și (10) este un temei valabil pentru ca autoritățile de rezoluție să ia măsuri de rezoluție, inclusiv să preia controlul unei instituții sau entități în curs de a intra în dificultate menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d), sau să își exercite competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital.

(13) Evaluarea face parte integrantă din decizia de aplicare a unui instrument sau de exercitare a unei competențe de rezoluție sau din decizia de exercitare a competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital. Evaluarea în sine nu face obiectul unei căi de atac separate, dar poate fi supusă unei căi de atac împreună cu decizia luată în conformitate cu articolul 85.

(14) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza circumstanțele în care o persoană este independentă de autoritatea de rezoluție și de instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în sensul aplicării alineatului (1) din prezentul articol și a articolului 74.

(15) ABE poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza criteriile de mai jos, în sensul aplicării alineatelor (1), (3) și (9) din prezentul articol și a articolului 74:

(a) metodologia utilizată pentru evaluarea valorii activelor și pasivelor instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);

(b) separarea evaluărilor în temeiul articolelor 36 și 74;

(c) metodologia utilizată pentru calcularea și includerea unei rezerve pentru pierderi suplimentare în evaluarea provizorie.

(16) ABE înaintează proiectele de standarde tehnice menționate la alineatul (14) Comisiei până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la alineatele (14) și (15), în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

CAPITOLUL IV

Instrumente de rezoluție

Secțiunea 1

Principii generale

Articolul 37

Principii generale ale instrumentelor de rezoluție

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dețin competențele necesare pentru a aplica instrumentele de rezoluție instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care îndeplinesc condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție.

(2) În cazul în care autoritatea de rezoluție decide să aplice un instrument de rezoluție unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), iar măsura de rezoluție respectivă ar duce la suportarea unor pierderi de către creditorii sau la conversia creanțelor acestora, autoritatea de rezoluție își exercită competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital în conformitate cu articolul 59 imediat înainte sau odată cu aplicarea instrumentului de rezoluție.

(3) Instrumentele de rezoluție menționate la alineatul (1) sunt următoarele:

(a) instrumentul de vânzare a activității;

(b) instrumentul instituției-punte;

(c) instrumentul de separare a activelor;

(d) instrumentul de recapitalizare internă.

(4) Sub rezerva alineatului (5), autoritățile de rezoluție pot aplica instrumentele de rezoluție fie individual, fie într-o combinație oarecare.

(5) Autoritățile de rezoluție pot aplica instrumentul de separare a activelor numai împreună cu un alt instrument de rezoluție.

(6) În cazul în care doar instrumentele de rezoluție menționate la alineatul (3) litera (a) sau (b) din prezentul articol sunt utilizate pentru a transfera doar parțial active, drepturi sau pasive ale unei instituții aflate în rezoluție, instituția sau entitatea reziduală menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) de la care au fost transferate activele, drepturile sau pasivele este lichidată în baza procedurii obișnuite de insolvență. Acest lucru se realizează într-un termen rezonabil, având în vedere orice eventuală situație în care instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) trebuie să furnizeze servicii sau sprijin în conformitate cu articolul 65, pentru a permite beneficiarului să-și desfășoare activitățile sau serviciile achiziționate în temeiul transferului, precum și orice alt motiv care face continuarea părții reziduale a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) necesară pentru atingerea obiectivelor rezoluției sau respectarea principiilor prevăzute la articolul 34.

(7) Autoritatea de rezoluție și orice mecanism de finanțare ce acționează în temeiul articolului 101 poate recupera orice eventuale cheltuieli rezonabile suportate în mod corespunzător în legătură cu utilizarea instrumentelor de rezoluție, cu exercitarea competențelor de rezoluție sau cu utilizarea instrumentelor guvernamentale de stabilizare financiară, într-una sau mai multe dintre modalitățile următoare:

(a) ca deducere din orice contraprestații plătite de beneficiar instituției aflate în rezoluție sau, după caz, deținătorilor acțiunilor sau ai altor instrumente de proprietate;

- (b) de la instituția aflată în rezoluție, în calitate de creditor preferențial; or
- (c) din eventualele încasări ca urmare a încetării funcționării instituției-punte sau a vehiculului de gestionare a activelor, în calitate de creditor preferențial.
- (8) Statele membre se asigură că normele legislației naționale în materie de insolvență referitoare la anularea sau inopozabilitatea actelor prejudiciabile masei creditorilor nu se aplică transferurilor de active, drepturi sau pasive de la o instituție aflată în rezoluție către o altă entitate în virtutea aplicării unui instrument de rezoluție, a exercitării unei competențe de rezoluție sau a utilizării unui instrument guvernamental de stabilizare financiară.
- (9) Statele membre pot să confere autorităților de rezoluție instrumente și competențe suplimentare care să poată fi exercitate în cazul în care o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, dacă:
- (a) atunci când sunt aplicate unui grup transfrontalier, aceste competențe suplimentare nu ridică obstacole în calea unei rezoluții eficiente a grupului; și
- (b) ele respectă obiectivele rezoluției și principiile generale care reglementează rezoluția, menționate la articolele 31 și 34.
- (10) În situația extraordinară a unei crize sistemice, autoritatea de rezoluție poate căuta finanțare din surse de finanțare alternative prin utilizarea instrumentelor de stabilizare guvernamentale prevăzute la articolele 56-58 atunci când sunt îndeplinite următoarele condiții:
- (a) acționarii și deținătorii de alte instrumente de proprietate, precum și deținătorii de instrumente de capital relevante și de alte pasive eligibile au adus o contribuție, prin reducerea valorii contabile, prin conversie sau prin alte modalități, în vederea absorbției pierderilor și a recapitalizării instituției aflate în rezoluție, în valoare de cel puțin 8 % din totalul pasivelor, incluzând fondurile proprii ale instituției respective, cuantificată la momentul luării măsurii de rezoluție în conformitate cu evaluarea prevăzută la articolul 36;
- (b) aceasta va fi condiționată de aprobarea prealabilă și finală în conformitate cu cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat.

Secțiunea 2

Instrumentul de vânzare a activității

Articolul 38

Instrumentul de vânzare a activității

- (1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a transfera către un cumpărător care nu este o instituție-punte:
- (a) acțiuni sau alte instrumente de proprietate emise de o instituție aflată în rezoluție;
- (b) orice categorii de active, drepturi sau pasive ale unei instituții aflate în rezoluție sau totalitatea acestora.

Sub rezerva alineatelor (8) și (9) din prezentul articol și a articolului 85, transferul menționat la primul paragraf are loc fără n a obține acordul acționarilor instituției aflate în rezoluție sau al oricărei părți terțe, alta decât cumpărătorul și fără a se conforma vreunei cerințe procedurale prevăzute de dreptul comercial sau de cel al titlurilor de valoare, altele decât cele incluse la articolul 39.

(2) Un transfer efectuat în conformitate cu alineatul (1) se efectuează în condiții comerciale, având în vedere circumstanțele și în conformitate cu cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat.

(3) În conformitate cu alineatul (2) din prezentul articol, autoritățile de rezoluție iau toate măsurile rezonabile pentru a obține un transfer în condiții comerciale care sunt conforme evaluării efectuate în conformitate cu articolul 36, având în vedere circumstanțele cazului.

(4) Sub rezerva articolului 37 alineatul (7), orice contraprestație plătită de cumpărător se face în favoarea:

(a) proprietarilor acțiunilor sau instrumentelor de proprietate, în cazul în care vânzarea activității s-a efectuat prin transferarea acțiunilor sau instrumentelor de proprietate emise de instituția aflată în rezoluție de la deținătorii respectivelor acțiuni sau instrumente la cumpărător;

(b) instituției aflate în rezoluție, în cazul în care vânzarea activității s-a efectuat prin transferarea unora sau a tuturor activelor sau pasivelor instituției aflate în rezoluție la cumpărător.

(5) Atunci când aplică instrumentul de vânzare a activității, autoritatea de rezoluție poate exercita competența de transfer în mod repetat, pentru a efectua transferuri suplimentare de acțiuni ori de alte instrumente de proprietate emise de o instituție aflată în rezoluție sau, după caz, de active, drepturi sau pasive ale instituției aflate în rezoluție.

(6) După aplicarea instrumentului de vânzare a activității și cu aprobarea cumpărătorului, autoritățile de rezoluție pot exercita competențele de transfer în ceea ce privește activele, drepturile ori pasivele transferate cumpărătorului, în vederea transferului activelor, drepturilor sau pasivelor înapoi la instituția aflată în rezoluție, ori al acțiunilor sau al altor instrumente de proprietate înapoi la proprietarii lor inițiali, iar instituția aflată în rezoluție sau proprietarii inițiali au obligația de a accepta orice astfel de active, drepturi sau pasive, acțiuni sau alte instrumente de proprietate.

(7) Cumpărătorul are autorizația corespunzătoare de desfășurare a activităților pe care le dobândește atunci când transferul este efectuat în conformitate cu alineatul (1). Statele membre se asigură că cererea de autorizare, coroborată cu transferul, este luată în considerare în timp util.

(8) Prin derogare de la articolele 22-25 din Directiva 2013/36/UE de la obligația de a informa autoritățile competente de la articolul 26 din Directiva 2013/36/UE, articolul 10 alineatul (3), articolul 11 alineatele (1) și (2) și articolele 12 și 13 din Directiva 2014/65/UE și de la obligația de notificare menționată la articolul 11 alineatul (3) din respectiva directivă, în cazul în care o vânzare de acțiuni sau alte instrumente de proprietate în virtutea aplicării instrumentului de vânzare a activității ar duce la achiziționarea sau majorarea unei participații calificate într-o instituție de tipul celor menționate la articolul 22 alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE sau la articolul 11 alineatul (1) din Directiva 2014/65/UE, autoritatea competentă a acelei instituții efectuează evaluarea necesară în temeiul acelor articole în timp util, astfel încât să nu întârzie aplicarea instrumentului de vânzare a activității și să împiedice măsura de rezoluție să își atingă obiectivele relevante ale rezoluției.

(9) Statele membre se asigură că, în cazul în care autoritatea competentă a respectivei instituții nu a finalizat evaluarea menționată la alineatul (8) de la data transferului de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate în cursul aplicării instrumentului de vânzare a activității de către autoritatea de rezoluție, se aplică următoarele dispoziții:

(a) respectivul transfer de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate către cumpărător are efect juridic imediat;

(b) în cursul perioadei de evaluare și în cursul eventualelor perioade de dezinvestire prevăzute la litera (f), dreptul cumpărătorului de vot aferent respectivelor acțiuni sau altor instrumente de proprietate este suspendat și îi revine doar autorității de rezoluție, care nu are nicio obligație de a exercita vreun astfel de drept de vot și care nu are nici o răspundere pentru exercitarea sau neexercitarea respectivelor drepturi de vot;

- (c) în cursul perioadei de evaluare și în cursul oricărei perioade de dezinvestire prevăzute la litera (f), sancțiunile și celelalte măsuri aplicate încălcării condițiilor pentru achiziții sau cedări ale participațiilor calificate avute în vedere la articolele 66, 67 și 68 din Directiva 2013/36/UE nu se aplică respectivelor transferuri de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate;
- (d) autoritatea competentă, imediat după finalizarea evaluării, notifică în scris autorității de rezoluție și cumpărătorului decizia autorității competente de a aproba sau, în conformitate cu articolul 22 alineatul (5) din Directiva 2013/36/UE, de a se opune respectivului transfer de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate către cumpărător;
- (e) în cazul în care autoritatea competentă aprobă un astfel de transfer de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate către cumpărător, dreptul de vot aferent respectivelor acțiuni sau altor instrumente de proprietate se consideră acordat în întregime cumpărătorului, imediat după primirea de către autoritatea de rezoluție și de către cumpărător a respectivei notificări de aprobare din partea autorității competente;
- (f) dacă autoritatea competentă se opune respectivului transfer de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate către cumpărător, atunci:
- (i) dreptul de vot aferent respectivelor acțiuni sau altor instrumente de proprietate prevăzut la punctul (b) rămâne în vigoare în întregime;
 - (ii) autoritatea de rezoluție poate cere cumpărătorului să cedeze respectivele acțiuni sau alte instrumente de proprietate într-un termen de dezinvestire determinat de autoritatea de rezoluție după ce a luat în considerare condițiile de piață prevalente; și
 - (iii) în cazul în care cumpărătorul nu finalizează respectiva dezinvestire în termenul de dezinvestire stabilit de autoritatea de rezoluție, atunci autoritatea competentă, cu aprobarea autorității de rezoluție, poate impune cumpărătorului sancțiuni și alte măsuri pentru încălcarea cerințelor de achiziție sau de cedare a participațiilor calificate menționate la articolele 66, 67 și 68 din Directiva 2013/36/UE.
- (10) Transferurile efectuate în virtutea aplicării instrumentului de vânzare a activității fac obiectul mecanismelor de siguranță menționate în capitolul VII din titlul IV.
- (11) În sensul exercitării libertăților de a presta servicii sau de a se stabili într-un alt stat membru în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau cu Directiva 2014/65/UE, cumpărătorul este considerat a fi o continuare a instituției aflate în rezoluție și poate continua să exercite toate drepturile exercitate de instituția aflată în rezoluție aferente activelor, drepturilor sau pasivelor transferate.
- (12) Statele membre se asigură că cumpărătorul menționat la alineatul (1) poate continua să exercite drepturile conferite de calitatea de membru și drepturile de acces la sistemele de plată, compensare și decontare, la bursele de valori, la schemele de compensare pentru investitori și la schemele de garantare a depozitelor ale instituției aflate în rezoluție, cu condiția ca aceasta să îndeplinească criteriile legate de calitatea de membru și criteriile de participare pentru lua parte la astfel de sisteme.
- Fără a aduce atingere primului paragraf, statele membre se asigură că:
- (a) accesul nu este refuzat pentru motivul că cumpărătorul nu dispune de un rating din partea unei agenții de rating de credit sau că ratingul respectiv nu este proporțional cu nivelurile de rating impuse pentru a beneficia de accesul la sistemele menționate în primul paragraf;
 - (b) în cazul în care cumpărătorul nu îndeplinește criteriile legate de calitatea de membru sau criteriile de participare la un sistem relevant de plată, compensare sau decontare, la bursa de valori, la o schemă de compensații pentru investitori sau la o schemă de garantare a depozitelor, drepturile menționate la primul paragraf se exercită pentru o perioadă de timp care poate fi precizată de autoritatea de rezoluție, demaxim 24 de luni, care poate fi prelungită la cererea cumpărătorului adresată autorității de rezoluție.

(13) Fără a aduce atingere titlului IV capitolul VII, acționarii sau creditorii instituției aflate în rezoluție și alte părți terțe ale căror active, drepturi sau pasive nu sunt transferate nu au niciun fel de drepturi asupra activelor, drepturilor sau pasivelor transferate, ori în legătură cu acestea.

Articolul 39

Instrumentul de vânzare a activității: cerințe procedurale

(1) Sub rezerva alineatului (3) din prezentul articol, atunci când aplică unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) instrumentul de vânzare a activității, autoritatea de rezoluție scoate pe piață sau ia măsuri în vederea scoaterii pe piață a activelor, drepturilor, pasivelor, acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate a acelei instituții pe care autoritatea intenționează să le transfere. Grupuri de drepturi, active și pasive pot fi scoase pe piață separat.

(2) Fără a aduce atingere, după caz, cadrului Uniunii pentru ajutoarele de stat, scoaterea pe piață menționată la alineatul (1) se efectuează în conformitate cu următoarele criterii:

- (a) ea trebuie să fie cât se poate de transparentă și nu trebuie să prezinte în mod semnificativ incorect activele, drepturile, pasivele, acțiunile sau alte instrumente de proprietate a acelei instituții pe care autoritatea intenționează să le transfere, având în vedere circumstanțele și în special necesitatea de a menține stabilitatea financiară;
- (b) ea nu trebuie să favorizeze sau să discrimineze în mod necuvenit anumiți cumpărători potențiali;
- (c) ea trebuie să fie liberă de orice conflict de interese;
- (d) ea nu trebuie să confere niciun avantaj necuvenit vreunui cumpărător potențial;
- (e) ea trebuie să țină seama de nevoia ca acțiunea de rezoluție să se desfășoare cu rapiditate;
- (f) scopul său trebuie să fie maximizarea, pe cât posibil, a prețului de vânzare al acțiunilor sau altor instrumente de proprietate, al activelor, drepturilor sau pasivelor în cauză.

Sub rezerva prezentului alineat litera (b), principiile menționate în prezentul alineat nu trebuie să împiedice solicitarea anumitor cumpărători potențiali de către autoritatea de rezoluție.

Orice publicare a scoaterii pe piață a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă, în mod normal necesară în conformitate cu articolul 17 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 596/2014, poate fi amânată în conformitate cu articolul 17 alineatul (4) sau (5) din respectivul regulament.

(3) Autoritatea de rezoluție poate aplica instrumentul de vânzare a activității fără respectarea cerinței privind scoaterea pe piață prevăzută la alineatul (1), în cazul în care stabilește faptul că respectarea acestor cerințe ar putea submina unul sau mai multe dintre obiectivele rezoluției și mai ales dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) acesta consideră că intrarea în dificultate sau susceptibilitatea intrare în dificultate a instituției aflate în rezoluție ar crea sau ar înrăutăți o amenințare deja gravă la adresa stabilității financiare; și
- (b) acesta consideră că respectarea cerințelor sus-menționate ar putea submina eficacitatea instrumentului de vânzare a activității în ceea ce privește eliminarea respectivei amenințări sau atingerea obiectivelor rezoluției menționate la articolul 31 alineatul (2) litera (b).

(4) Până la 3 iulie 2015, ABE elaborează orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 prin care specifică circumstanțele de facto care constituie o amenințare gravă și elementele legate de eficacitatea instrumentului de vânzare a activității menționate la alineatul (3) literele (a) și (b).

Secțiunea 3

Instrumentul instituției-punte

Articolul 40

Instrumentul instituției-punte

(1) Pentru ca instrumentul instituției-punte să fie eficace și pentru a ține seama de necesitatea de a păstra funcțiile critice ale instituției-punte, statele membre trebuie să se asigure că autoritățile de rezoluție dețin competența de a transfera către o instituție-punte:

- (a) acțiuni sau alte instrumente de proprietate emise de una sau de mai multe instituții aflate în rezoluție;
- (b) oricare dintre activele, drepturile sau pasivele uneia sau ale mai multor instituții aflate în rezoluție sau totalitatea acestora.

Sub rezerva articolului 85, transferul menționat la primul paragraf poate avea loc fără a obține aprobarea acționarilor instituțiilor aflate în rezoluție sau a oricărei părți terțe, alta decât instituția-punte și fără respectarea niciunei cerințe procedurale prevăzute de dreptul comercial sau de cel al titlurilor de valoare.

(2) Instituția-punte este o persoană juridică care îndeplinește toate cerințele următoare:

- (a) ea se află total sau parțial în proprietatea uneia sau mai multor autorități publice printre care se pot număra autoritatea de rezoluție sau mecanismul de finanțare a rezoluției și este controlată de autoritatea de rezoluție;
- (b) este creată în scopul de a primi și a deține unele sau toate acțiunile sau alte instrumente de proprietate emise de o instituție aflată în rezoluție ori unele sau toate activele, drepturile și pasivele uneia sau mai multor instituții aflate în rezoluție în vederea păstrării accesului la funcțiile critice și a vânzării instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

Aplicarea instrumentului de recapitalizare internă în scopul menționat la articolul 43 alineatul (2) litera (b) nu trebuie să aducă atingere capacității autorității de rezoluție de a exercita un control asupra instituției-punte.

(3) Atunci când aplică instrumentul instituției-punte, autoritatea de rezoluție se asigură că valoarea totală a pasivelor transferate instituției-punte nu depășește valoarea totală a drepturilor și activelor transferate de la instituția aflată în rezoluție sau furnizate din alte surse.

(4) Sub rezerva articolului 37 alineatul (7), orice contraprestație plătită de instituția-punte se face în favoarea:

- (a) proprietarilor acțiunilor sau instrumentelor de proprietate, în cazul în care transferul către instituția-punte s-a efectuat prin transferarea acțiunilor sau instrumentelor de proprietate emise de instituția aflată în rezoluție de la deținătorii respectivelor acțiuni sau instrumente la instituția-punte;
- (b) instituției aflate în rezoluție, în cazul în care transferul către instituția-punte s-a efectuat prin transferarea unora sau a tuturor activelor sau pasivelor instituției aflate în rezoluție la instituția-punte.

(5) Atunci când aplică instrumentul instituției-punte, autoritatea de rezoluție poate exercita competența de transfer în mod repetat, pentru a efectua transferuri suplimentare de acțiuni sau de alte instrumente de proprietate emise de o instituție aflată în rezoluție sau, după caz, de active, drepturi sau pasive ale instituției aflate în rezoluție.

(6) În urma aplicării instrumentului instituției-punte, autoritatea de rezoluție poate:

(a) transfera înapoi drepturile, activele sau pasivele de la instituția-punte la instituția aflată în rezoluție, sau acțiunile sau alte instrumente de proprietate înapoi la proprietarii lor inițiali, iar instituția aflată în rezoluție sau proprietarii inițiali au obligația de a reprimi toate aceste active, drepturi sau pasive, sau acțiuni sau alte instrumente de proprietate, dacă și numai dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (7);

(b) transfera acțiuni sau alte instrumente de proprietate, sau active, drepturi sau pasive de la instituția-punte către o terță parte.

(7) Autoritățile de rezoluție pot transfera înapoi acțiuni sau alte instrumente de proprietate sau active, drepturi sau pasive de la instituția-punte într-una dintre următoarele situații:

(a) atunci când posibilitatea ca anumite acțiuni sau alte instrumente de proprietate, active, drepturi sau pasive specifice să fie transferate înapoi este precizată în mod expres în cadrul instrumentului prin care este efectuat transferul;

(b) atunci când aceste acțiuni sau alte instrumente de proprietate, active, drepturi sau pasive specifice nu îndeplinesc condițiile de transfer sau nu se încadrează în categoria acțiunilor sau altor instrumente de proprietate, activelor, drepturilor sau pasivelor specificate în cadrul instrumentului prin care este efectuat transferul.

Un astfel de transfer înapoi se poate efectua în orice moment dat și în conformitate cu orice alte condiții stipulate în cadrul instrumentului respectiv pentru scopul în cauză.

(8) Transferurile între instituția aflată în rezoluție sau proprietarii inițiali ai acțiunilor sau ai altor instrumente de proprietate pe de o parte și instituția-punte pe de altă parte fac obiectul mecanismelor de siguranță prevăzute în titlul IV capitolul VII.

(9) În sensul exercitării libertăților de a presta servicii sau de a se stabili într-un alt stat membru în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau cu Directiva 2014/65/UE, instituția-punte este considerată a fi o continuare a instituției aflate în rezoluție și poate continua să exercite toate drepturile exercitate de instituția aflată în rezoluție aferente activelor, drepturilor sau pasivelor transferate.

În alte scopuri, autoritățile de rezoluție pot solicita ca o instituție-punte să fie considerată drept o continuare a instituției aflate în rezoluție și să poată continua să exercite toate drepturile exercitate de instituția aflată în rezoluție aferente activelor, drepturilor sau pasivelor transferate.

(10) Statele membre se asigură că instituția-punte poate continua să exercite drepturile conferite de calitatea de membru și drepturile de acces la sistemele de plată, compensare și decontare, la bursele de valori, la schemele de compensare pentru investitori și la schemele de garantare a depozitelor ale instituției aflate în rezoluție, cu condiția ca aceasta să îndeplinească criteriile legate de calitatea de membru și criteriile de participare pentru lua parte la astfel de sisteme.

Fără a aduce atingere primului paragraf, statele membre se asigură că:

(a) accesul nu este refuzat pentru motivul că instituția-punte nu dispune de un rating din partea unei agenții de rating de credit sau că ratingul respectiv nu este proporțional cu nivelurile de rating impuse pentru a beneficia de accesul la sistemele menționate la primul paragraf;

(b) În cazul în care instituția-punte nu întrunește criteriile legate de calitatea de membru sau criteriile de participare la un sistem relevant de plată, compensare sau decontare, la bursa de valori, la o schemă de compensare pentru investitori sau la un sistem de garantare a depozitelor, drepturile menționate la primul paragraf se exercită pentru o perioadă de timp care poate fi precizată de autoritatea de rezoluție, de maximum 24 de luni, care poate fi prelungită la cererea instituției-punte adresată autorității de rezoluție.

(11) Fără a aduce atingere titlului IV capitolul VII, acționarii sau creditorii instituției aflate în rezoluție și alte părți terțe ale căror active, drepturi sau pasive nu sunt transferate instituției-punte nu au niciun fel de drepturi asupra activelor, drepturilor sau pasivelor transferate instituției-punte, organului de conducere sau conducerii superioare ori în legătură cu acestea.

(12) Obiectivele instituției-punte nu implică nicio îndatorire sau responsabilitate față de acționarii sau creditorii instituției aflate în rezoluție, iar organul de conducere sau conducerea superioară nu are nicio răspundere față de acționarii sau creditorii respectivi pentru actele și omisiunile săvârșite în îndeplinirea atribuțiilor lor, cu excepția cazului în care actul sau omisiunea în cauză implică o neglijență sau o abatere gravă în conformitate cu dreptul intern, care afectează în mod direct drepturile acționarilor sau creditorilor.

În conformitate cu dreptul intern, statele membre pot limita mai mult răspunderea instituțiilor-punte și a organului de conducere sau a conducerii superioare a acestora în ceea ce privește actele și omisiunile săvârșite în îndeplinirea atribuțiilor lor.

Articolul 41

Funcționarea unei instituții-punte

(1) Statele membre se asigură că funcționarea unei instituții-punte respectă următoarele cerințe:

(a) conținutul documentelor constitutive ale instituției-punte este aprobat de autoritatea de rezoluție;

(b) sub rezerva structurii de proprietate a instituției-punte, autoritatea de rezoluție numește sau aprobă organul de conducere al instituției-punte;

(c) autoritatea de rezoluție aprobă remunerațiile membrilor organului de conducere și stabilește responsabilitățile lor corespunzătoare;

(d) autoritatea de rezoluție aprobă strategia și profilul de risc ale instituției-punte;

(e) instituția-punte este autorizată în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau, după caz, cu Directiva 2014/65/UE, și deține autorizațiile necesare, în temeiul dreptului intern aplicabile, pentru desfășurarea activităților sau furnizarea serviciilor pe care le achiziționează în urma unui transfer efectuat conform articolului 63 din prezenta Directivă;

(f) instituția-punte respectă, după caz, dispozițiile Regulamentului (UE) 575/2013 și ale Directivelor 2013/36/UE și 2014/65/UE, și face obiectul unei supravegheri în conformitate cu respectivele dispoziții.

(g) instituția-punte funcționează în conformitate cu cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat, iar autoritatea de rezoluție poate prevedea restricții asupra activității sale în consecință.

Fără a aduce atingere dispozițiilor menționate la literele (e) și (f) din primul paragraf și în cazul în care este necesar pentru a îndeplini obiectivele rezoluției, instituția-punte poate fi instituită și autorizată fără respectarea Directivei 2013/36/UE sau Directivei 2014/65/UE, pentru o perioadă scurtă de timp, la începutul funcționării sale. În acest scop, autoritatea de rezoluție înaintează autorității competente o cerere în acest sens. Dacă decide să acorde o astfel de autorizație, autoritatea competentă indică intervalul în care instituția-punte este scutită de respectarea cerințelor respectivei directive.

(2) Sub rezerva eventualelor restricții aplicate în conformitate cu normele Uniunii sau cele naționale în materie de concurență, conducerea instituției-punte gestionează instituția-punte în vederea păstrării accesului la funcțiile critice și a vânzării instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), a activelor, drepturilor sau pasivelor sale către unul sau mai mulți cumpărători din sectorul privat, atunci când condițiile sunt prielnice și în termenul specificat la alineatul (4) din prezentul articol sau la alineatul (6) din prezentul articol, după caz.

(3) Autoritatea de rezoluție decide că o instituție-punte nu mai reprezintă o instituție-punte în conformitate cu articolul 40 alineatul (2) în momentul apariției oricăreia dintre următoarele situații:

- (a) fuzionarea instituției-punte cu o altă entitate;
- (b) instituția-punte nu mai respectă cerințele articolului 40 alineatul (2);
- (c) vânzarea tuturor sau aproape a tuturor activelor, drepturilor sau pasivelor instituției-punte către o terță parte;
- (d) expirarea perioadei specificate la alineatul (5) sau, după caz, la alineatul (6);
- (e) activele instituției-punte sunt complet lichidate, iar pasivele sale sunt achitate integral.

(4) Atunci când autoritatea de rezoluție încearcă să vândă instituția-punte sau activele, drepturile ori pasivele acesteia, statele membre se asigură că instituția-punte sau activele ori pasivele relevante sunt puse în vânzare în mod deschis și că vânzarea nu le denaturează în mod semnificativ, nu favorizează sau discriminează în mod necuvenit anumiți cumpărători potențiali.

Toate aceste vânzări trebuie efectuate în condiții comerciale, având în vedere circumstanțele și în conformitate cu cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat.

(5) În cazul în care nu se aplică niciuna dintre situațiile menționate la alineatul (3) literele (a), (b), (c) și (e), autoritatea de rezoluție pune capăt funcționării instituției-punte cât mai curând posibil, și în orice caz, după o perioadă de doi ani de la data efectuării ultimului transfer, în temeiul instrumentului instituției-punte, de la o instituție aflată în rezoluție.

(6) Autoritatea de rezoluție poate prelungi perioada menționată la alineatul (5) cu una sau mai multe perioade suplimentare de un an, atunci când o astfel de prelungire:

- (a) vine în sprijinul realizării uneia dintre situațiile menționate la alineatul (3) litera (a), (b), (c) sau (e); sau
- (b) este necesară pentru a asigura continuitatea unor servicii bancare și financiare esențiale.

(7) Toate deciziile autorității de rezoluție de a prelungi perioada menționată la alineatul (5) se motivează și cuprind o evaluare detaliată a situației care justifică prelungirea, inclusiv a condițiilor și perspectivelor pieței.

(8) În cazul în care funcționarea unei instituții-punte încetează în situațiile menționate la alineatul (3) litera (c) sau (d), instituția-punte este lichidată în conformitate cu procedura obișnuită de insolvență.

Sub rezerva articolului 37 alineatul (7), toate încasărilor ca urmare a încetării funcționării instituției-punte revin acționarilor instituției-punte.

(9) În cazul în care o instituție-punte este utilizată cu scopul de a transfera activele și pasivele aparținând mai multor instituții aflate în rezoluție, obligația prevăzută la alineatul (8) se referă la activele și pasivele transferate de la fiecare dintre aceste instituții aflate în rezoluție și nu la instituția-punte în sine.

Secțiunea 4

Instrumentul de separare a activelor

Articolul 42

Instrumentul de separare a activelor

(1) Pentru ca instrumentul de separare a activelor să fie eficace, statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dețin competența de a transfera activele, drepturile sau pasivele unei instituții aflate în rezoluție sau ale unei instituții-punte către unul sau mai multe vehicule de gestionare a activelor.

Sub rezerva articolului 85, transferul menționat la primul paragraf poate avea loc fără a obține acordul acționarilor instituțiilor aflate în rezoluție sau al oricărei părți terțe, alta decât instituția-punte și fără a se conforma vreunei cerințe procedurale prevăzute de dreptul comercial sau de dreptul titlurilor de valoare.

(2) În sensul instrumentului de separare a activelor, un vehicul de gestionare a activelor este o persoană juridică ce îndeplinește toate cerințele de mai jos:

(a) este total sau parțial în proprietatea uneia sau mai multor autorități publice printre care se pot număra autoritatea de rezoluție sau mecanismul de finanțare a rezoluției și este controlată de autoritatea de rezoluție;

(b) a fost creată în scopul de a primi, parțial sau integral, activele, drepturile și pasivele uneia sau ale mai multor instituții aflate în rezoluție sau ale unei instituții-punte.

(3) Vehiculul de gestionare a activelor gestionează activele care îi sunt transferate cu scopul de a optimiza valoarea acestora prin intermediul unei eventuale vânzări sau prin lichidarea lor ordonată.

(4) Statele membre se asigură că funcționarea unui vehicul de gestionare a activelor respectă următoarele dispoziții:

(a) conținutul documentelor constitutive ale vehiculului de gestionare a activelor este aprobat de autoritatea de rezoluție;

(b) sub rezerva structurii de proprietate a vehiculului de gestionare a activelor, autoritatea de rezoluție numește sau aprobă organul de conducere al vehiculului de gestionare a activelor;

(c) autoritatea de rezoluție aprobă remunerațiile membrilor organului de conducere și stabilește responsabilitățile lor corespunzătoare;

(d) autoritatea de rezoluție aprobă strategia și profilul de risc ale vehiculului de gestionare a activelor;

(5) Autoritățile de rezoluție pot exercita competența menționată la alineatul (1) pentru a transfera active, drepturi sau pasive numai în cazul în care:

(a) situația de pe piața specifică a acelor active este de așa natură încât lichidarea lor în cadrul procedurii obișnuite de insolvență ar putea avea un efect negativ asupra uneia sau mai multor piețe financiare;

(b) un astfel de transfer este necesar pentru a asigura buna funcționare a instituției aflate în rezoluție sau a instituției-punte; sau

(c) un astfel de transfer este necesar pentru a maximiza încasările rezultate din lichidare.

(6) Atunci când aplică instrumentul de separare a activelor, autoritățile de rezoluție stabilesc contraprestația în schimbul căreia sunt transferate activele, drepturile și pasivele către vehiculul de gestionare a activelor în conformitate cu principiile stabilite la articolul 36 și în conformitate cu cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat. Prezentul alineat nu împiedică contraprestația să aibă o valoare nominală sau negativă.

(7) Sub rezerva articolului 37 alineatul (7), orice contraprestație plătită de vehiculul de gestionare a activelor aferente activelor, drepturilor sau pasivelor dobândite în mod direct de la instituția aflată în rezoluție se fac în favoarea instituției aflate în rezoluție. Contraprestația poate fi plătită sub forma unei datorii emise de vehiculul de gestionare a activelor.

(8) În cazul în care s-a aplicat instrumentul instituției punte, un vehicul de gestionare a activelor poate, după aplicarea instrumentului instituției-punte, să dobândească active, drepturi sau pasive de la instituția-punte.

(9) Autoritățile de rezoluție pot transfera active, drepturi sau pasive de la instituția aflată în rezoluție la unul sau mai multe vehicule de gestionare a activelor în mai multe rânduri și pot transfera înapoi active, drepturi sau pasive de la unul sau mai multe vehicule de gestionare a activelor la instituția aflată în rezoluție, dacă și numai dacă sunt îndeplinite condițiile menționate la alineatul (10).

Instituția aflată în rezoluție are obligația de a reprimi orice active, drepturi sau pasive de acest fel.

(10) Autoritățile de rezoluție pot transfera înapoi drepturi, active sau pasive, de la vehiculul de gestionare a activelor la instituția aflată în rezoluție, într-una dintre următoarele situații:

- (a) atunci când posibilitatea ca anumite drepturi, active sau pasive specifice să fie transferate înapoi este precizată în mod expres în cadrul instrumentului prin care este efectuat transferul;
- (b) atunci când aceste drepturi, active sau pasive specifice nu îndeplinesc condițiile de transfer sau nu se încadrează în categoria drepturilor, activelor sau pasivelor specificate în cadrul instrumentului prin care este efectuat transferul.

În oricare dintre cazurile prevăzute la literele (a) și (b), transferul înapoi se poate efectua în orice moment și respectă orice alte condiții stipulate în cadrul instrumentului respectiv pentru scopul în cauză.

(11) Transferurile între instituția aflată în rezoluție și vehiculul de gestionare a activelor trebuie să facă obiectul mecanismelor de siguranță privind transferurile parțiale de proprietate specificate în titlul IV capitolul VII.

(12) Fără a aduce atingere titlului IV capitolul VII, acționarii sau creditorii instituției aflate în rezoluție și alte părți terțe ale căror active, drepturi sau pasive nu sunt transferate vehiculului de gestionare a activelor nu au niciun fel de drepturi asupra activelor, drepturilor sau pasivelor transferate vehiculului de gestionare a activelor sau organului de conducere sau conducerii superioare ale acestuia, ori în legătură cu acestea.

(13) Obiectivele vehiculului de gestionare a activelor nu implică nicio îndatorire sau responsabilitate față de acționarii sau creditorii instituției aflate în rezoluție, iar organul de conducere sau conducerea superioară nu are nicio răspundere față de acționarii sau creditorii respectivi pentru actele sau omisiunile săvârșite în îndeplinirea atribuțiilor lor, cu excepția cazului în care actul sau omisiunea în cauză implică o neglijență sau o abatere gravă în conformitate cu dreptul intern, care afectează în mod direct drepturile acționarilor sau creditorilor.

În conformitate cu dreptul intern, statele membre pot limita mai mult răspunderea vehiculelor de gestionare a activelor și a organului de conducere sau a conducerii superioare a acestora în ceea ce privește actele și omisiunile săvârșite în îndeplinirea atribuțiilor lor.

(14) Până la 3 iulie 2015, ABE emite orientări, în conformitate articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 pentru a promova convergența procedurilor de supraveghere și de rezoluție în ceea ce privește stabilirea situațiilor în care, în conformitate cu alineatul (5) din prezentul articol, lichidarea activelor sau a pasivelor în cadrul procedurii obișnuite de insolvență ar putea avea un efect negativ pe una sau mai multe piețe financiare.

Secțiunea 5

Instrumentul de recapitalizare internă

Subsecțiunea 1

Obiectivul și domeniul de aplicare al instrumentului de recapitalizare internă

Articolul 43

Instrumentul de recapitalizare internă

(1) Pentru ca instrumentul de recapitalizare internă să fie eficace, statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dețin competențele de rezoluție menționate la articolul 63 alineatul (1).

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot aplica instrumentul de recapitalizare internă în vederea îndeplinirii obiectivelor rezoluției specificate la articolul 31, în conformitate cu principiile rezoluției specificate la articolul 34 pentru oricare din următoarele scopuri:

- (a) recapitalizarea unei instituții sau a unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă care îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție într-o măsură suficientă pentru a restabili capacitatea acesteia de a se conforma condițiilor de autorizare (în măsura în care respectivele condiții se aplică entității) și de a continua să-și desfășoare activitățile pentru care este autorizată în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau cu Directiva 2014/65/UE, în cazul în care entitatea este autorizată în conformitate cu respectivele directive și pentru a menține un nivel suficient de încredere a pieței în instituție sau entitate;
- (b) conversia în titluri de capital sau reducerea valorii principalului creanțelor sau al instrumentelor de datorie care sunt transferate:
 - (i) către o instituție-punte, în vederea unui aport de capital către respectiva instituție-punte; sau
 - (ii) în cadrul instrumentului de vânzare a activității sau al instrumentului de separare a activelor.

(3) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot aplica instrumentul de recapitalizare internă în scopul menționat la alineatul (2) litera (a) din prezentul articol, numai în cazul în care există o perspectivă rezonabilă potrivit căreia aplicarea acestui instrument, împreună cu alte măsuri relevante, inclusiv măsuri puse în aplicare în conformitate cu planul de reorganizare a activității menționat la articolul 52 va avea drept rezultat nu doar realizarea obiectivelor relevante ale rezoluției, ci și restabilirea viabilității pe termen lung și a solidității financiare a instituției sau a entității în cauză menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot aplica oricare dintre instrumentele de rezoluție prevăzute la articolul 37 alineatul (3) literele (a), (b) și (c) și instrumentul de recapitalizare internă menționat la alineatul (2) litera (b) din prezentul articol, în cazul în care condițiile prevăzute la primul paragraf nu sunt îndeplinite.

(4) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot aplica instrumentul de recapitalizare internă tuturor instituțiilor sau entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) respectând, în fiecare caz, forma juridică a instituției sau a entității în cauză, sau că pot schimba forma juridică.

Articolul 44

Domeniul de aplicare al instrumentului de recapitalizare internă

(1) Statele membre se asigură că instrumentul de recapitalizare internă poate fi aplicat tuturor pasivelor unei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), care nu sunt excluse din domeniul de aplicare al acestui instrument în conformitate cu alineatul (2) sau (3) din prezentul articol.

(2) Autoritățile de rezoluție nu exercită competențele de reducere a valorii contabile sau de conversie în cazul următoarelor pasive fie că sunt reglementate de dreptul unui stat membru, fie de dreptul unui stat terț:

- (a) depozitele acoperite;
- (b) obligațiile garantate inclusiv obligațiunile garantate și pasivele sub forma unor instrumente financiare utilizate în scopul acoperirii riscurilor, care constituie o parte integrantă a portofoliului de acoperire și care, în temeiul dreptului intern, sunt garantate în mod asemănător cu obligațiunile garantate;
- (c) orice datorie care rezultă în virtutea deținerii de către instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă a unor active sau lichidități aparținând clienților, inclusiv active sau lichidități aparținând clienților deținute în numele unui OPCVM, în conformitate cu definiția de la articolul 1 alineatul (2) din Directiva 2009/65/CE, sau de un FIA, în conformitate cu definiția de la articolul 4 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾, cu condiția ca respectivul client să fie protejat în baza legislației aplicabile privind insolvența;
- (d) orice datorie care rezultă în virtutea existenței unei relații fiduciare între instituție sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) (în calitate de fiduciar) și o altă persoană (în calitate de beneficiar), cu condiția ca respectivul beneficiar să fie protejat în baza legislației aplicabile privind insolvența sau în baza dreptului civil;
- (e) datorii față de instituții, excluzând entitățile care fac parte din același grup, cu o scadență inițială de sub șapte zile;
- (f) datorii cu o scadență reziduală de sub șapte zile față de sisteme sau operatorii de sisteme desemnați în conformitate cu Directiva 98/26/CE, sau participanții la astfel de sisteme și care rezultă din participarea la un astfel de sistem;
- (g) o datorie față de oricare dintre următoarele persoane:
 - (i) un angajat, în ceea ce privește salariile, beneficiile de tipul pensiilor sau alte forme de remunerație fixă acumulate, cu excepția componentei variabile a remunerației care nu este reglementată printr-un contract colectiv de muncă;
 - (ii) un creditor comercial, în ceea ce privește furnizarea către instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) de mărfuri sau servicii care sunt cruciale pentru desfășurarea zilnică a activităților sale, inclusiv servicii informatice, servicii de utilități, precum și închirierea, întreținerea și reparațiile spațiilor de lucru;
 - (iii) autorități fiscale și de asigurări sociale, cu condiția ca datoriile respective să fie considerate creanțe privilegiate în baza legii aplicabile;
 - (iv) scheme de garantare a depozitelor care decurg din contribuțiile datorate în conformitate cu Directiva 2014/49/UE.

Litera (g) punctul (i) din primul paragraf nu se aplică componentei variabile a remunerației personalului cu competențe pentru asumarea de riscuri semnificative astfel cum este identificat la articolul 92 alineatul (2) din Directiva 2013/36/UE.

Statele membre se asigură că toate activele garantate asociate unui portofoliu de acoperire a obligațiunilor garantate rămân neafectate, segregate și cu fonduri suficiente. Nici respectiva dispoziție și nici primul paragraf litera (b) nu împiedică autoritățile de rezoluție să-și exercite, după caz, respectivele competențe în legătură cu orice parte a unei obligații garantate sau a unei datorii pentru care s-a depus o garanție reală care depășește valoarea activelor, gajului, a dreptului de retenție sau a garanției reale care o acoperă.

⁽¹⁾ Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 privind administratorii fondurilor de investiții alternative și de modificare a Directivelor 2003/41/CE și 2009/65/CE și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 1095/2010 (JO L 174, 1.7.2011, p. 1).

Primul paragraf litera (a) nu împiedică autoritățile de rezoluție să-și exercite, după caz, respectivele competențe în legătură cu orice parte a unui depozit care depășește nivelul de acoperire prevăzut la articolul 6 din Directiva 2014/49/UE.

Fără a aduce atingere normelor privind expunerile mari din cadrul Regulamentului (UE) nr. 575/2013 și Directivei 2013/36/UE, statele membre se asigură că, pentru a garanta posibilități de soluționare a instituțiilor și grupurilor, autoritățile de rezoluție limitează, în conformitate cu articolul 17 alineatul (5) litera (b) din prezenta directivă, măsura în care alte instituții dețin pasive eligibile pentru un instrument de recapitalizare internă, cu excepția pasivelor care sunt deținute de entități care fac parte din același grup.

(3) În situații excepționale, atunci când se aplică instrumentul de recapitalizare internă, autoritatea de rezoluție poate exclude, integral sau parțial, anumite pasive de la aplicarea competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie, în cazurile în care:

- (a) recapitalizarea pasivului respectiv nu este posibilă într-un termen rezonabil, în pofida eforturilor depuse cu bună credință de către autoritatea de rezoluție;
- (b) excluderea este strict necesară și este proporțională pentru a obține continuitatea funcțiilor critice și a liniilor de activitate esențiale într-un mod care să mențină capacitatea instituției aflate în rezoluție de a continua operațiunile, serviciile și tranzacțiile-cheie;
- (c) excluderea este strict necesară și proporțională pentru evitarea declanșării unei contaminări la scară largă, în special în ceea ce privește depozitele eligibile deținute de persoane fizice și de microîntreprinderi, întreprinderi mici și mijlocii, care ar perturba grav funcționarea piețelor financiare, inclusiv a infrastructurilor pieței financiare, într-un mod care ar putea determina o perturbare gravă a economiei unui stat membru sau a Uniunii; sau
- (d) aplicarea instrumentului de recapitalizare internă respectivelor pasive ar provoca o distrugere a valorii care ar face ca pierderile suportate de alți creditori să fie mai mari decât în cazul în care respectivele pasive ar fi fost excluse de la recapitalizarea internă.

În cazul în care o autoritate de rezoluție decide să excludă, integral sau parțial, un pasiv eligibil sau o categorie de pasive eligibile în temeiul prezentului alineat, nivelul reducerii valorii contabile sau al conversiei aplicate altor pasive eligibile poate fi crescut pentru a ține seama de excluderile respective, cu condiția ca nivelul reducerii valorii contabile sau al conversiei aplicate altor pasive eligibile să respecte principiul prevăzut la articolul 34 alineatul (1) litera (g).

(4) În cazul în care o autoritate de rezoluție decide să excludă, integral sau parțial, un pasiv eligibil sau o categorie de pasive eligibile în temeiul prezentului articol, iar pierderile care ar fi fost suportate de pasivele respective nu au fost transferate complet altor creditori, mecanismul de finanțare a rezoluției poate face o contribuție în beneficiul instituției aflate în rezoluție în unul sau mai multe din următoarele scopuri:

- (a) de a acoperi orice pierderi care nu au fost absorbite de pasive eligibile și de a restabili la zero valoarea activului net al instituției aflate în rezoluție în conformitate cu articolul 46 alineatul (1) litera (a);
- (b) de a achiziționa acțiuni sau alte instrumente de proprietate sau de capital în instituția aflată în rezoluție, pentru a recapitaliza instituția în conformitate cu articolul 46 alineatul (1) litera (b).

(5) Mecanismul de finanțare a rezoluției poate face o contribuție menționată la alineatul (4) numai în cazul în care:

- (a) acționarii și deținătorii de alte instrumente de proprietate, precum și deținătorii de instrumente de capital relevante și de alte pasive eligibile au adus o contribuție, prin reducerea valorii contabile, prin conversie sau prin alte modalități, în vederea absorbției pierderilor și a recapitalizării instituției aflate în rezoluție, în valoare de cel puțin 8 % din totalul pasivelor, incluzând fondurile proprii ale instituției respective, cuantificată la momentul luării măsurii de rezoluție în conformitate cu evaluarea prevăzută la articolul 36; și

(b) contribuția mecanismului de finanțare a rezoluției nu depășește 5 % din totalul pasivelor, incluzând fondurile proprii ale instituției aflate în rezoluție, cuantificată la momentul luării măsurii de rezoluție în conformitate cu evaluarea prevăzută la articolul 36.

(6) Contribuția mecanismului de finanțare a rezoluției menționat la alineatul (4) poate fi finanțată prin:

(a) suma aflată la dispoziția mecanismului de finanțare care a fost obținută prin contribuții de la instituții și sucursale din Uniune în conformitate cu articolul 100 alineatul (6) și articolul 103;

(b) suma care poate fi obținută prin contribuții *ex post* în conformitate cu articolul 104 în termen de trei ani; și

(c) în cazul în care sumele menționate la literele (a) și (b) din acest alineat sunt insuficiente, sume obținute din surse de finanțare alternative în conformitate cu articolul 105.

(7) În circumstanțe extraordinare, autoritatea de rezoluție poate urmări să obțină finanțare suplimentară din surse de finanțare alternative după ce:

(a) a fost atinsă limita de 5 % menționată la alineatul (5) litera (b); și

(b) toate pasivele negarantate și neprivilegiate, altele decât depozitele eligibile, au fost reduse sau convertite integral.

Ca alternativă sau în mod suplimentar, atunci când sunt îndeplinite condițiile stabilite la primul paragraf, mecanismul de finanțare a rezoluției poate face o contribuție din resursele care au fost percepute prin contribuții *ex ante* în conformitate cu articolul 100 alineatul (6) și articolul 103 și care nu au fost încă utilizate.

(8) Prin derogare de la alineatul (5) litera (a), mecanismul de finanțare a rezoluției poate, de asemenea, să facă o contribuție, astfel cum se menționează la alineatul (4), numai dacă:

(a) contribuția la absorbția pierderilor și recapitalizare menționată la alineatul (5) punctul (i) are o valoare de cel puțin 20 % din activele ponderate în funcție de risc ale instituției în cauză;

(b) mecanismul de finanțare a rezoluției al statului membru în cauză are la dispoziție, prin intermediul contribuțiilor *ex ante* (excluzând contribuțiile către o schemă de garantare a depozitelor) percepute în conformitate cu articolul 100 alineatul (6) și articolul 103, o sumă cel puțin egală cu 3 % din depozitele acoperite ale tuturor instituțiilor de credit autorizate pe teritoriul statului membru respectiv; și

(c) instituția în cauză deține active în valoare mai mică de 900 de miliarde EUR pe bază consolidată.

(9) Atunci când își exercită competențele discreționare menționate la alineatul (3), autoritățile de rezoluție acordă atenția cuvenită:

(a) principiului conform căruia pierderile ar trebui să fie suportate în primul rând de acționari și, în al doilea rând, în general, de către creditorii instituției aflate în rezoluție, în ordinea de preferință;

(b) nivelului capacității de absorbție a pierderilor de care ar mai dispune instituția aflată în rezoluție în cazul excluderii pasivului sau a categoriei de pasive; și

(c) necesității de a păstra resurse corespunzătoare pentru finanțarea rezoluției.

(10) Excluderile prevăzute la alineatul (3) pot fi aplicate fie pentru a exclude complet un pasiv de la reducerea valorii contabile, fie pentru a limita amplitudinea reducerii valorii contabile aplicate respectivului pasiv.

(11) Se conferă Comisiei competența de a adopta acte delegate în conformitate cu articolul 115 pentru a specifica în detaliu situațiile în care excluderea este necesară pentru atingerea obiectivelor menționate la alineatul (3) din prezentul articol.

(12) Înainte de a exercita competența discreționară de a exclude un pasiv în temeiul alineatului (3), autoritatea de rezoluție notifică Comisia. În cazul în care excluderea ar necesita o contribuție din mecanismul de finanțare a rezoluției sau dintr-o sursă de finanțare alternativă în temeiul alineatelor (4)-(8), Comisia poate, în termen de 24 de ore de la primirea unei astfel de notificări sau într-un termen mai lung, cu acordul autorității de rezoluție, să interzică sau să solicite modificări la excluderea propusă, dacă nu sunt îndeplinite cerințele din prezentul articol și din actele delegate, cu scopul de a proteja integritatea pieței interne. Aceasta nu aduce atingere aplicării de către Comisie a cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat.

Subsecțiunea 2

Cerință minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile

Articolul 45

Aplicarea cerinței minime

(1) Statele membre se asigură că instituțiile îndeplinesc, în permanență, o cerință minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile. Cerința minimă se calculează ca suma fondurilor proprii și a pasivelor eligibile, exprimată ca procentaj din totalul pasivelor și al fondurilor proprii ale instituției.

În sensul primului paragraf, datoriile care provin din instrumente financiare derivate sunt incluse în pasivele totale pe baza faptului că drepturile la compensare ale contrapărții sunt recunoscute pe deplin.

(2) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care specifică în detaliu criteriile de evaluare menționate la alineatul (6) literele (a)-(f) pe baza cărora urmează să se stabilească, pentru fiecare instituție în parte, o cerință minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile, inclusiv datoriile subordonate și datoriile cu rang prioritar negarantate cu o scadență de cel puțin 12 luni, care fac obiectul competenței de recapitalizare internă și care se încadrează în categoria fondurilor proprii.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate în primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Statele membre pot să prevadă criterii suplimentare pe baza cărora se stabilește cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile.

(3) Fără a aduce atingere alineatului (1), autoritățile de rezoluție exceptează instituțiile de credit ipotecar finanțate prin obligațiuni garantate care, conform dreptului intern, nu pot primi depozite, de obligația de a îndeplini, în orice moment, o cerință minimă de fonduri proprii și de pasive eligibile, deoarece:

- (a) aceste instituții vor lichidate prin aplicarea procedurilor naționale de insolvență sau prin alte tipuri de proceduri puse în aplicare în conformitate cu articolele 38, 40 sau 42 din prezenta directivă, prevăzute pentru aceste instituții; și
- (b) procedurile naționale de insolvență respective, sau celelalte tipuri de proceduri, vor garanta faptul că creditorii acestor instituții, inclusiv deținătorii de obligațiuni garantate, după caz, vor suporta pierderile într-un mod care să permită atingerea obiectivelor rezoluției.

(4) Pasivele eligibile sunt incluse în suma fondurilor proprii și a pasivelor eligibile menționată la alineatul (1) numai în cazul în care îndeplinesc următoarele condiții:

- (a) instrumentul este emis și achitat integral;
- (b) pasivul nu este datorat instituției înseși și nu face obiectul unei garanții acordate de aceasta;
- (c) achiziționarea instrumentului nu a fost finanțată, direct sau indirect, de instituție;
- (d) pasivul are o scadență reziduală de cel puțin un an;
- (e) pasivul nu provine dintr-un instrument financiar derivat;
- (f) pasivul nu provine dintr-un depozit care beneficiază de preferință în ierarhia națională a creanțelor, în conformitate cu articolul 108.

În sensul literei (d), atunci când un pasiv conferă proprietarului său un drept de rambursare anticipată, scadența pasivului respectiv este prima dată la care se naște acest drept.

(5) Atunci când un pasiv este reglementat de dreptul unei țări terțe, autoritățile de rezoluție pot solicita instituției să demonstreze că orice decizie a unei autorități de rezoluție de a reduce valoarea contabilă a pasivului respectiv sau de a-l converti ar fi eficientă în contextul dreptului țării terțe respective, ținând seama de termenii contractului care reglementează pasivul, de acordurile internaționale privind recunoașterea procedurilor de rezoluție și de alte chestiuni relevante. În cazul în care autoritatea de rezoluție nu consideră că o decizie este eficientă în contextul dreptului țării terțe respective, pasivul nu este inclus în calculul cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile.

(6) Cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile ale fiecărei instituții în conformitate cu alineatul (1) este determinată de către autoritatea de rezoluție, în urma consultării cu autoritatea competentă, cel puțin pe baza următoarelor criterii:

- (a) necesitatea de a garanta faptul că instituția poate face obiectul procedurii de rezoluție prin aplicarea instrumentelor de rezoluție, inclusiv, după caz, a instrumentului de recapitalizare internă, într-un mod care să permită atingerea obiectivelor rezoluției;
- (b) necesitatea de a garanta, după caz, că instituția deține o cantitate suficientă de pasive eligibile pentru a garanta că, în cazul aplicării instrumentului de recapitalizare internă pierderile pot fi absorbite, iar ponderea fondurilor proprii de nivel 1 de bază ale instituției poate fi redusă la un nivel care să-i permită să respecte în continuare condițiile de autorizare și să-și desfășoare în continuare activitățile pentru care a fost autorizată în temeiul Directivei 2013/36/UE sau Directivei 2014/65/UE, precum și să mențină în continuare un grad suficient de încredere a pieței în respectiva instituție sau entitate;
- (c) necesitatea de a garanta că, dacă planul de rezoluție anticipează că anumite clase de pasive eligibile ar putea fi excluse din recapitalizarea internă în temeiul articolului 44 alineatul (3) sau că anumite clase de pasive eligibile ar putea fi transferate integral unui destinatar în cadrul unui transfer parțial, instituția deține suficiente alte pasive eligibile pentru a garanta că pierderile ar putea fi absorbite și că ponderea fondurilor proprii de nivel 1 de bază ale instituției ar putea fi redusă la un nivel necesar pentru a-i permite să respecte în continuare condițiile de autorizare și să-și desfășoare în continuare activitățile pentru care a fost autorizată în temeiul Directivei 2013/36/UE sau al Directivei 2014/65/UE;
- (d) dimensiunea, modelul economic, modelul de finanțare și profilul de risc ale instituției;
- (e) măsura în care schema de garantare a depozitelor ar putea contribui la finanțarea rezoluției în conformitate cu articolul 109;

(f) măsura în care intrarea în dificultate a instituției ar avea efecte negative asupra stabilității financiare, mai exact din cauza contagiunii rezultate de pe urma interconectării sale cu alte instituții sau cu restul sistemului financiar,

(7) Instituțiile respectă cerințele minime stabilite în prezentul articol în mod individual.

O autoritate de rezoluție poate, în urma consultării cu o autoritate competentă, să decidă să aplice cerința minimă stabilită în prezentul articol în cazul unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

(8) Pe lângă alineatul (7), întreprinderile-mamă din Uniune respectă cerințele minime stabilite în prezentul articol pe bază consolidată.

Cerința minimă pentru fondurile proprii și pasivele eligibile la nivelul consolidat al unei întreprinderi-mamă din Uniune este determinată de autoritatea de rezoluție a grupului, în urma consultării supraveghetorului consolidant, în conformitate cu alineatul (9), cel puțin pe baza criteriilor prevăzute la alineatul (6) și dacă filialele grupului din țările terțe trebuie să facă obiectul unei proceduri de rezoluție în mod separat în temeiul planului de rezoluție.

(9) Autoritatea de rezoluție a grupului și autoritățile de rezoluție responsabile pentru filiale la nivel individual fac tot posibilul pentru a ajunge la o decizie comună privind nivelul cerinței minime aplicate la nivel consolidat.

Decizia comună este pe deplin motivată și este pusă la dispoziția întreprinderii-mamă din Uniune de către autoritatea de rezoluție a grupului.

În absența unei decizii comune în termen de patru luni, autoritatea de rezoluție a grupului ia o decizie privind cerința minimă consolidată după examinarea atentă a evaluării filialelor, efectuată de autoritățile de rezoluție competente. Dacă până la finalul perioadei de patru luni, oricare dintre autoritățile de rezoluție relevante aduce problema în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritatea de rezoluție a grupului își amână decizia și așteaptă orice decizie care poate fi luată de ABE în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând propria sa decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada de patru luni se consideră a fi perioada de conciliere în înțelesul regulamentul menționat. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. În absența unei decizii a ABE în termen de o lună, se aplică decizia autorității de rezoluție a grupului.

Decizia comună și decizia autorității de rezoluție a grupului luate în absența unei decizii comune au caracter obligatoriu pentru autoritățile de rezoluție din statele membre vizate.

Decizia comună și orice decizie luată în absența unei decizii comune sunt revizuite și, după caz, actualizate periodic.

(10) Autoritățile de rezoluție stabilesc cerința minimă care urmează să fie aplicată filialelor grupului, la nivel individual. Cerințele minime respective se stabilesc la un nivel corespunzător pentru filială, ținând seama de următoarele:

(a) criteriile menționate la alineatul (6), în special dimensiunea, modelul economic și profilul de risc ale filialei, inclusiv fondurile sale proprii; și

(b) cerința consolidată care a fost stabilită pentru grup în conformitate cu alineatul (9).

Autoritatea de rezoluție a grupului și autoritățile de rezoluție responsabile pentru filiale la nivel individual fac tot posibilul pentru a ajunge la o decizie comună privind nivelul cerinței minime care urmează să fie aplicată fiecărei filiale vizate la nivel individual.

Decizia comună este pe deplin motivată și este pusă la dispoziția filialelor și a instituției-mamă din Uniune de către autoritatea de rezoluție a filialelor și, respectiv, de către autoritatea de rezoluție a grupului.

În absența unei astfel de decizii comune a autorităților de rezoluție în termen de patru luni, decizia este luată de către autoritățile de rezoluție respective ale filialelor, ținând seama în mod corespunzător de avizele și rezervele exprimate de autoritatea de rezoluție a grupului.

Dacă până la finalul perioadei de patru luni, autoritatea de rezoluție a grupului aduce problema în atenția ABE în conformitate cu articolul 19 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, autoritățile de rezoluție responsabile pentru filiale la nivel individual își amână deciziile și așteaptă orice decizie pe care ABE o poate lua în conformitate cu articolul 19 alineatul (3) din regulamentul menționat, adoptând propria lor decizie în conformitate cu decizia ABE. Perioada de patru luni se consideră a reprezenta etapa de conciliere în sensul regulamentulului menționat. ABE adoptă propria decizie în termen de o lună. Problema nu poate fi adusă în atenția ABE după expirarea perioadei de patru luni sau după ce s-a ajuns la o decizie comună. Autoritatea de rezoluție a grupului nu sesizează ABE respectiva chestiune în vederea medierii cu caracter obligatoriu în cazul în care nivelul stabilit de autoritatea de rezoluție a filialei se încadrează în limita unui punct procentual față de nivelul consolidat stabilit în conformitate cu alineatul (9) din prezentul articol.

În absența unei decizii a ABE în termen de o lună, se aplică deciziile autorităților de rezoluție ale filialelor.

Decizia comună și orice decizii luate de autoritățile de rezoluție ale filialelor în absența unei decizii comune au caracter obligatoriu pentru autoritățile de rezoluție vizate.

Decizia comună și orice decizie luată în absența unei decizii comune sunt revizuite și, după caz, actualizate periodic.

(11) Autoritatea de rezoluție a grupului poate acorda unei instituții-mamă din Uniune o derogare deplină de la aplicarea cerinței minime individuale, în cazul în care:

- (a) instituția-mamă din Uniune respectă, pe bază consolidată, cerința minimă stabilită la alineatul (8); și
- (b) autoritatea competentă a instituției-mamă din Uniune a acordat instituției o derogare deplină de la aplicarea cerințelor individuale de capital, în conformitate cu articolul 7 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(12) Autoritatea de rezoluție a unei filiale poate acorda respectivei filiale o derogare deplină de la aplicarea alineatului (7), în cazul în care:

- (a) atât filiala, cât și întreprinderea-mamă a acesteia fac obiectul autorizării și supravegherii de către același stat membru;
- (b) filiala este inclusă în supravegherea pe bază consolidată a instituției care este întreprinderea-mamă;
- (c) instituția situată la cel mai înalt nivel în cadrul grupului din statul membru al filialei, în cazul în care este diferită de instituția-mamă din Uniune, respectă, pe bază subconsolidată, cerința minimă stabilită în conformitate cu alineatul (7);

- (d) nu există niciun impediment practic sau legal semnificativ, actual sau potențial, în calea transferului prompt de fonduri proprii sau a rambursării rapide a pasivelor către filială de către întreprinderea sa mamă;
 - (e) fie întreprinderea-mamă îndeplinește cerințele autorității competente privind gestionarea prudentă a filialei și a declarat, cu consimțământul autorității competente, că garantează angajamentele asumate de filială, fie riscurile filialei sunt nesemnificative;
 - (f) procedurile de evaluare, măsurare și control al riscului aplicate de întreprinderea-mamă includ filiala;
 - (g) întreprinderea-mamă deține mai mult de 50 % din drepturile de vot aferente acțiunilor din capitalul filialei sau are dreptul de a numi sau de a revoca majoritatea membrilor organului de conducere al filialei; și
 - (h) autoritatea competentă a filialei a acordat filialei o derogare deplină de la aplicarea cerințelor individuale de capital, în conformitate cu articolul 7 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.
- (13) Deciziile luate în conformitate cu prezentul articol pot prevedea ca cerința minimă pentru fondurile proprii și pasivele eligibile să fie respectată parțial la nivel consolidat sau individual, prin instrumente contractuale de recapitalizare internă.
- (14) Pentru a se califica drept instrument contractual de recapitalizare internă în temeiul alineatului (13), autoritatea de rezoluție consideră oportun ca instrumentul:
- (a) să conțină o clauză contractuală care prevede faptul că, în cazul în care autoritatea de rezoluție decide să aplice instituției respective instrumentul de recapitalizare internă, acesta este redus sau convertit în măsura necesară, înainte ca alte pasive eligibile să fie reduse sau convertite; și
 - (b) să facă obiectul unui acord, al unui angajament sau al unei dispoziții de subordonare cu caracter obligatoriu potrivit căroră, în eventualitatea unor proceduri obișnuite de insolvență, instrumentul este de rang inferior altor pasive eligibile să fie reduse în temeiul articolului 43 alineatul (1) litera (d) și nu poate fi rambursat decât după lichidarea altor pasive eligibile datorate la momentul respectiv.
- (15) Autoritățile de rezoluție, în colaborare cu autoritățile competente, solicită și verifică respectarea de către instituții a cerințelor minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile stabilite la alineatul (1) și, după caz, a cerințelor stabilite la alineatul (13), și iau toate deciziile în conformitate cu prezentul articol, în paralel cu elaborarea și actualizarea planurilor de rezoluție.
- (16) Autoritățile de rezoluție, în colaborare cu autoritățile competente, informează ABE cu privire la cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile și, după caz, cu privire la cerința stabilită la alineatul (13), stabilite pentru fiecare instituție aflată sub jurisdicția lor.
- (17) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de punere în aplicare pentru a specifica formate, modele și definiții uniforme pentru identificarea și transmiterea către ABE a informațiilor de către autoritățile de rezoluție, în colaborare cu autoritățile competente, în sensul alineatului (16).

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de punere în aplicare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolul 15 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(18) Pe baza rezultatelor raportului menționat la alineatul (19), până la 31 decembrie 2016 Comisia înaintează, după caz, Parlamentului European și Consiliului o propunere legislativă privind aplicarea armonizată a cerinței minime privind fondurile proprii și pasivele eligibile. Propunerea respectivă include, după caz, propuneri de introducere a unui număr adecvat de niveluri minime ale cerinței minime, ținând seama de diferitele modele de afaceri ale instituțiilor și grupurilor. Propunerea include orice ajustări adecvate ale parametrilor cerinței minime și, dacă este necesar, modificări corespunzătoare referitoare la aplicarea cerinței minime în cazul grupurilor.

(19) ABE transmite un raport Comisiei, până la 31 octombrie 2016, cu privire la cel puțin următoarele aspecte:

- (a) modul în care a fost implementată la nivel național cerința minimă privind fondurile proprii și pasivele eligibile și, în special, dacă au existat divergențe referitoare la nivelurile stabilite pentru instituții comparabile între statele membre;
- (b) modul în care a fost aplicată în statele membre competența de a impune instituțiilor să respecte cerința minimă prin instrumente contractuale de recapitalizare internă și dacă au existat divergențe în respectivele abordări;
- (c) identificarea modelelor de afaceri care reflectă profilurile de risc globale ale instituției;
- (d) nivelul adecvat al cerinței minime pentru fiecare dintre modelele de afaceri identificate la litera (c);
- (e) dacă ar trebui stabilită o sferă de aplicare pentru cerința minimă aferentă fiecărui model de afaceri;
- (f) perioada de tranziție adecvată pentru ca instituțiile să realizeze respectarea eventualelor niveluri minime armonizate prevăzute;
- (g) dacă cerințele prevăzute la articolul 45 sunt suficiente pentru a garanta că fiecare instituție dispune de o capacitate de absorbție a pierderilor adecvată și, în caz contrar, ce îmbunătățiri suplimentare sunt necesare pentru a asigura realizarea acestui obiectiv;
- (h) dacă sunt necesare modificări ale metodologiei de calcul prevăzute la prezentul articol pentru a garanta că cerința minimă poate fi utilizată drept indicator adecvat al capacității unei instituții de absorbție a pierderilor;
- (i) dacă este oportun ca cerința să se bazeze pe totalul pasivelor și fondurile proprii și, în special, dacă este mai oportun să se utilizeze ca numitor pentru cerință activele ponderate în funcție de risc ale instituției;
- (j) dacă abordarea prezentului articol privind aplicarea cerinței minime în cazul grupurilor este oportună și, în special, dacă ea asigură în mod adecvat faptul că capacitatea de absorbție a pierderilor în cadrul grupului este situată în entitățile în care ar putea apărea pierderi sau este accesibilă acestora;
- (k) dacă condițiile pentru derogări de la cerința minimă sunt adecvate și, în special, dacă astfel de derogări ar trebui să fie disponibile pentru filiale la nivel transfrontalier;
- (l) dacă este oportun ca autoritățile de rezoluție să poată solicita ca cerința minimă să fie respectată prin instrumente contractuale de recapitalizare internă și dacă este oportună o armonizare suplimentară a abordării privind instrumentele contractuale de recapitalizare internă;
- (m) dacă cerințele instrumentelor contractuale de recapitalizare internă prevăzute la alineatul (14) sunt adecvate; și
- (n) dacă este oportun ca instituțiilor și grupurilor să li se impună să facă publică cerința lor minimă de fonduri proprii și pasive eligibile sau nivelul lor de fonduri proprii și pasive eligibile și, dacă acesta este cazul, cu ce frecvență și în ce format se fac publice aceste informații.

(20) Raportul menționat la alineatul (19) acoperă cel puțin perioada cuprinsă între 2 iulie 2014 și 30 iunie 2016 și ia în considerare cel puțin următoarele aspecte:

- (a) impactul cerinței minime și al oricăror propuneri de niveluri armonizate ale cerinței minime asupra:
 - (i) piețelor financiare în general și piețelor de datorii negarantate și instrumente financiare derivate în special;
 - (ii) modelelor de afaceri și structurilor bilanțurilor instituțiilor, în special profilul de finanțare și strategia de finanțare a instituțiilor, precum și asupra structurii juridice și operaționale a grupurilor;
 - (iii) rentabilității instituțiilor, în special asupra costului de finanțare al acestora;
 - (iv) migrării expunerilor către entități care nu fac obiectul supravegherii prudențiale;
 - (v) inovației financiare;
 - (vi) prevalenței instrumentelor contractuale de recapitalizare internă, precum și asupra naturii și capacității de comercializare a acestor instrumente;
 - (vii) comportamentului instituțiilor în ceea ce privește asumarea de riscuri;
 - (viii) nivelului grevării cu sarcini a activelor instituțiilor;
 - (ix) acțiunilor întreprinse de instituții pentru a respecta cerințele minime, în special măsura în care cerințele minime au fost respectate prin reducerea efectului de levier aferent activelor, emisiunea de titluri de datorie pe termen lung și mobilizarea de capital; și
 - (x) nivelului de creditare al instituțiilor de credit, cu un accent special pe acordarea de credite microîntreprinderilor, întreprinderilor mici și mijlocii, autorităților locale, administrațiilor regionale și entităților din sectorul public și pe finanțarea comerțului, inclusiv împrumuturi acoperite de sistemele oficiale de asigurare a creditelor de export;
- (b) interacțiunea dintre cerințele minime și cerințele de fonduri proprii, efectul de levier și cerințele de lichiditate stabilite în Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în Directiva 2013/36/UE.
- (c) capacitatea instituțiilor de a mobiliza în mod independent capital sau finanțare de pe piețe pentru a respecta eventualele cerințe minime armonizate propuse.
- (d) coerența cu cerințele minime legate de eventualele standarde internaționale elaborate de forurile internaționale.

Subsecțiunea 3

Punerea în aplicare a instrumentului de recapitalizare internă

Articolul 46

Stabilirea valorii recapitalizării interne

(1) Statele membre se asigură că, la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă, autoritățile de rezoluție stabilesc, pe baza unei evaluări care respectă articolul 36:

- (a) după caz, cuantumul cu care trebuie reduse pasivele eligibile pentru a garanta faptul că valoarea activului net al instituției aflate în rezoluție este egală cu zero; și

(b) după caz, cuantumul cu care pasivele eligibile trebuie convertite în acțiuni sau în alte tipuri de instrumente de capital pentru a restabili ponderea fondurilor proprii de nivel 1 de bază, fie a:

(i) instituției aflate în rezoluție; sau

(ii) instituției-punte.

(2) Evaluarea menționată la alineatul (1) al prezentului articol stabilește valoarea cu care trebuie reduse sau convertite pasivele eligibile pentru a restabili ponderea fondurilor proprii de nivel 1 de bază ale instituției aflate în rezoluție sau, după caz, stabilește ponderea instituției-punte, ținând seama de orice contribuție la capital din partea mecanismului de finanțare a rezoluției în temeiul articolului 101 alineatul (1) litera (d) din prezenta directivă și pentru a menține o încredere suficientă a pieței în instituția aflată în rezoluție sau în instituția-punte și pentru a-i permite acesteia, pe o perioadă de cel puțin un an, să respecte condițiile de autorizare și să-și desfășoare în continuare activitățile pentru care a fost autorizată în conformitate cu Directiva 2013/36/UE sau Directiva 2014/65/UE.

Atunci când autoritățile de rezoluție intenționează să folosească instrumentul de separare a activelor menționat la articolul 42, valoarea cu care trebuie reduse pasivele eligibile va ține seama de o estimare prudentă a necesităților de fonduri proprii ale vehiculului de gestionare a activelor, după caz.

(3) Atunci când capitalul a fost redus în conformitate cu articolele 59-62 și recapitalizarea internă a fost aplicată în temeiul articolului 43 alineatul (2) și se constată că nivelul reducerii valorii contabile pe baza evaluării preliminare menționate la articolul 36 depășește cerințele atunci când este evaluat definitiv în conformitate cu articolul 36 alineatul (10), ar trebui să se aplice un mecanism de majorare a valorii contabile pentru a rambursa creditorii și apoi acționarii, atât cât este necesar.

(4) Autoritățile de rezoluție instituie și mențin mecanisme care să garanteze faptul că procesul de verificare și evaluare se bazează pe informații cât mai actualizate și mai exhaustive posibil referitoare la activele și pasivele instituției aflate în rezoluție.

Articolul 47

Tratamentul acționarilor în cadrul recapitalizării interne sau al reducerii valorii contabile sau al conversiei instrumentelor de capital

(1) Statele membre se asigură că, la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă de la articolul 43 alineatul (2) sau la reducerea valorii contabile sau la conversia instrumentelor de capital de la articolul 59, autoritățile de rezoluție iau, în ceea ce-i privește pe acționari și pe deținătorii altor instrumente de proprietate, cel puțin una dintre următoarele măsuri:

(a) anulează acțiunile sau alte instrumente de proprietate existente sau le transferă creditorilor care fac obiectul unei recapitalizări interne;

(b) cu condiția ca, în conformitate cu evaluarea efectuată în temeiul articolului 36, instituția aflată în rezoluție să aibă o valoare netă pozitivă, diluează acționarii existenți și deținătorii altor instrumente de proprietate ca urmare a conversiei în acțiuni și alte instrumente de proprietate a:

(i) instrumentelor de capital relevante, emise de instituție în temeiul competenței menționate la articolul 59 alineatul (2); sau

(ii) pasivelor eligibile emise de instituția aflată în rezoluție în temeiul competenței menționate la articolul 63 alineatul (1) litera (f).

În ceea ce privește litera (b) al primului paragraf, conversia este efectuată la o rată de conversie care diluează semnificativ deținerile existente de acțiuni și alte instrumente de proprietate.

(2) Măsurile menționate la alineatul (1) se aplică referitor la acționarii și deținătorii altor instrumente de proprietate ale căror acțiuni sau alte instrumente de proprietate au fost emise sau acordate în următoarele circumstanțe:

- (a) ca urmare a conversiei unor instrumente de datorie în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate în conformitate cu clauzele contractuale ale instrumentelor inițiale de datorie, efectuată cu ocazia producerii unui eveniment care a precedat sau care a avut loc în același timp cu evaluarea autorității de rezoluție potrivit căreia instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) îndeplinea condițiile de declanșare a unei proceduri de rezoluție;
- (b) ca urmare a conversiei instrumentelor de capital relevante în instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază, în conformitate cu articolul 60.

(3) Atunci când examinează măsurile de luat în conformitate cu alineatul (1), autoritățile de rezoluție au în vedere:

- (a) evaluarea efectuată în conformitate cu articolul 36;
- (b) cuantumul cu care autoritatea de rezoluție a evaluat că instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază trebuie să fie reduse și instrumentele de capital relevante trebuie reduse sau convertite în temeiul articolului 60 alineatul (1); și
- (c) cuantumul agregat evaluat de autoritatea de rezoluție în temeiul articolului 46.

(4) Prin derogare de la articolele 22-25 din Directiva 2013/36/UE, de la obligația de comunicare menționată la articolul 26 din Directiva 2013/36/UE, articolul 10 alineatul (3), articolul 11 alineatele (1) și (2) și articolele 12 și 13 din Directiva 2014/65/UE și de la obligația de notificare menționată la articolul 11 alineatul (3) din Directiva 2014/65/UE, în cazul în care aplicarea instrumentului de recapitalizare internă sau a conversiei instrumentelor de capital ar duce la achiziționarea sau sporirea unei participații calificate într-o instituție de tipul celor menționate la articolul 22 alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE sau la articolul 11 alineatul (1) din Directiva 2014/65/UE, autoritățile competente efectuează evaluarea necesară în temeiul articolelor respective în timp util, astfel încât să nu întârzie aplicarea instrumentului de recapitalizare internă sau a conversiei instrumentelor de capital sau să nu împiedice acțiunea de rezoluție să își atingă obiectivele relevante ale rezoluției.

(5) În cazul în care autoritatea competentă a instituției respective nu a finalizat evaluarea necesară în temeiul alineatului (4) la data aplicării instrumentului de recapitalizare internă sau a conversiei instrumentelor de capital, dispozițiile stabilite la articolul 38 alineatul (9) se aplică oricărei achiziții sau sporiri a participației calificate de către un achizitor, rezultată în urma aplicării instrumentului de recapitalizare internă sau a conversiei instrumentelor de capital.

(6) Până la 3 iulie 2016, ABE emite orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, privind circumstanțele adecvate aplicării fiecăreia dintre măsurile menționate la alineatul (1) din prezentul articol, ținând cont de factorii enumerați la alineatul (3) din prezentul articol.

Articolul 48

Ordinea reducerii valorii contabile și a conversiei

(1) Statele membre se asigură că, la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă, autoritățile de rezoluție exercită competențele de reducere a valorii contabile și de conversie, sub rezerva oricăror excluderi menționate la articolul 44 alineatele (2) și (3), cu respectarea următoarelor cerințe:

- (a) instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază sunt reduse în conformitate cu articolul 60 alineatul (1) litera (a);
- (b) dacă și numai dacă reducerea totală în temeiul literei (a) este inferioară sumei cuantumurilor menționate la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (c), autoritățile reduc valoarea contabilă a principalului acelor instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar, în măsura în care este necesar și în limitele capacității acestora;

- (c) dacă și numai dacă reducerea totală în temeiul literelor (a) și (b) este inferioară sumei cuantumurilor menționate la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (c), autoritățile reduc valoarea contabilă a principalului acelor instrumente de fonduri proprii de nivel 2, în măsura în care este necesar și în limitele capacității acestora;
- (d) dacă și numai dacă deprecierea totală a acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate și a instrumentelor de capital relevante în temeiul literelor (a), (b) și (c) este inferioară sumei cuantumurilor menționate la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (c), autoritățile reduc, în măsura în care este necesar, principalul datoriilor subordonate care nu reprezintă instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau de nivel 2, în conformitate cu ierarhia creanțelor din procedura obișnuită de insolvență, coroborat cu reducerea valorii contabile prevăzută la literele (a), (b) și (c), pentru a obține cuantumul agregat menționat la la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (c);
- (e) dacă și numai dacă deprecierea totală a acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate și a instrumentelor de capital relevante, precum și a pasivelor eligibile în temeiul literelor (a)-(d) din prezentul alineat este inferioară sumei cuantumurilor menționate la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (d), autoritățile reduc în măsura în care este necesar, conform articolului 44, valoarea principalului sau a sumei de plată restante aferente acelor pasive eligibile rămase în conformitate cu ierarhia creanțelor în procedurile obișnuite de insolvență, inclusiv a ierarhiei depozitelor menționate la articolul 108, coroborat cu reducerea valorii contabile prevăzută la literele (a), (b), (c) și (d) din prezentul alineat, pentru a obține cuantumul agregat menționat la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (c).

(2) La aplicarea competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie, autoritățile de rezoluție alocă pierderile reprezentate de suma cuantumurilor menționate la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (c) în mod egal între acțiuni sau alte instrumente de proprietate și pasive eligibile de același rang, prin reducerea în mod egal a principalului sau a sumei de plată restante aferente acțiunilor sau altor instrumente de proprietate și pasivelor eligibile respective, proporțional cu valoarea acestora, cu excepția cazului în care se permite o repartitie diferită a pierderilor între pasivele de același rang în situațiile menționate la articolul 44 alineatul (3).

Prezentul alineat nu împiedică acordarea unui tratament mai favorabil pasivelor care au fost excluse de la recapitalizarea internă în conformitate cu articolul 44 alineatele (2) și (3), în comparație cu pasivele eligibile de același nivel ierarhic, în cadrul unei proceduri de insolvență obișnuite.

(3) Înainte de a aplica reducerea valorii contabile sau conversia menționată la alineatul (1) litera (e), autoritățile de rezoluție convertesc sau reduc valoarea contabilă a principalului instrumentelor menționate la alineatul (1) literele (b), (c) și (d), atunci când aceste instrumente conțin următoarele clauze și nu au fost deja convertite:

- (a) reducerea valorii principalului instrumentului, în caz de producere a unui eveniment care afectează situația financiară, solvabilitatea sau fondurile proprii ale instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);
- (b) conversia instrumentelor în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate, în caz de producere a unui astfel de eveniment.

(4) În cazul în care valoarea contabilă a principalului unui instrument a fost redusă, dar nu la zero, în conformitate cu clauzele menționate la alineatul (3) litera (a) înainte de aplicarea recapitalizării interne în conformitate cu alineatul (1), autoritățile de rezoluție exercită competențele de reducere a valorii contabile și de conversie în ceea ce privește valoarea reziduală a principalului în cauză, în conformitate cu alineatul (1).

(5) Atunci când decide dacă pasivele trebuie reduse sau convertite în titluri de capital, autoritățile de rezoluție nu convertesc o categorie de pasive în timp ce o altă categorie de pasive, care este subordonată primei, rămâne în esență neconvertită în titluri de capital sau fără reducerea valorii, cu excepția unor dispoziții contrare în temeiul articolului 44 alineatele (2) și (3).

(6) În sensul prezentului articol, până la 3 ianuarie 2016, ABE emite orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 pentru orice interpretare referitoare la interacțiunile dintre dispozițiile prezentei directive și cele ale Regulamentului (UE) nr. 575/2013 și Directivei 2013/36/UE.

Articolul 49

Instrumente financiare derivate

(1) Statele membre garantează că prezentul articol este respectat în momentul aplicării de către autoritățile de rezoluție a competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie datoriei care provin din instrumente financiare derivate.

(2) Autoritățile de rezoluție își exercită competențele de reducere a valorii contabile și de conversie în raport cu o datorie care provine dintr-un instrument financiar derivat numai în momentul închiderii sau după închiderea instrumentelor financiare derivate. La intrarea în procedura de rezoluție, autoritățile de rezoluție sunt împuternicite să pună capăt și să închidă orice contract derivat în acest scop.

În cazul în care o datorie derivată a fost exclusă de la aplicarea instrumentului de recapitalizare internă în temeiul articolului 44 alineatul (3), autoritățile de rezoluție nu sunt obligate să pună capăt contractului derivat sau să îl închidă.

(3) În cazul în care tranzacțiile derivate fac obiectul unui acord de compensare, autoritatea de rezoluție sau un evaluator independent stabilește, ca parte a evaluării desfășurate în conformitate cu articolul 36, pasivul ce rezultă din respectivele tranzacții pe o bază netă, în conformitate cu dispozițiile acordului în cauză.

(4) Autoritățile de rezoluție stabilesc quantumul datoriei ce provin din instrumente financiare derivate pe baza:

- (a) unor metode adecvate pentru determinarea valorii categoriilor de instrumente financiare derivate, inclusiv a tranzacțiilor care fac obiectul unor acorduri de compensare;
- (b) unor principii de stabilire a momentului exact la care trebuie determinată valoarea unei poziții pe instrumente financiare derivate; și
- (c) unor metodologii adecvate pentru compararea distrugerii valorii care ar rezulta din închiderea și recapitalizarea internă a instrumentelor financiare derivate cu valoarea pierderilor care ar fi suportate de instrumentele financiare derivate într-o recapitalizare internă.

(5) ABE, după consultarea Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Europeană pentru Valori Mobiliare și Piețe) (AEVMP), instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1095/2010, elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru precizarea metodologiilor și a principiilor menționate la alineatul (4) literele (a), (b) și (c) privind evaluarea pasivelor ce rezultă din instrumente financiare derivate:

În ceea ce privește tranzacțiile cu instrumente financiare derivate care fac obiectul unui acord de compensare, ABE ia în considerare metodologia pentru închidere stabilită în acordul de compensare. ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 ianuarie 2016.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

*Articolul 50***Rata de conversie a datoriilor în titluri de capital**

(1) Statele membre se asigură că, atunci când își exercită competențele prevăzute la articolul 59 alineatul (3) și la articolul 63 alineatul (1) litera (f), autoritățile de rezoluție pot aplica rate de conversie diferite pentru categorii de instrumente de capital și pasive diferite, în conformitate cu cel puțin unul dintre principiile menționate la alineatele (2) și (3) din prezentul articol.

(2) Rata de conversie trebuie să reprezinte, pentru creditorul afectat, o despăgubire adecvată pentru pierderile suportate ca urmare a exercitării competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie.

(3) Atunci când sunt aplicate rate de conversie diferite în conformitate cu alineatul (1), rata de conversie aplicabilă pasivelor considerate cu rang prioritar în temeiul legii aplicabile privind insolvența este mai mare decât cea aplicată pasivelor subordonate.

(4) Până la 3 ianuarie 2016, ABE elaborează orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, referitoare la stabilirea ratelor de conversie.

Orientările indică în special modul în care creditorii afectați pot fi compensați în mod corespunzător prin intermediul ratei de conversie și ratele de conversie relative care ar putea reflecta în mod adecvat prioritatea datoriilor cu rang prioritar în temeiul legii aplicabile privind insolvența.

*Articolul 51***Măsurile de redresare și de reorganizare care trebuie să însoțească recapitalizarea internă**

(1) Statele membre se asigură că, în cazul în care autoritățile de rezoluție aplică instrumentul de recapitalizare internă pentru a recapitaliza o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în conformitate cu articolul 43 alineatul (2) litera (a), se adoptă dispoziții pentru a garanta elaborarea și punerea în aplicare a unui plan de reorganizare a activității pentru instituția sau entitatea, în conformitate cu articolul 52.

(2) Dispozițiile menționate la alineatul (1) din prezentul articol pot include numirea de către autoritatea de rezoluție a uneia sau mai multor persoane numite în conformitate cu articolul 72 alineatul (1) cu obiectivul de a elabora și pune în aplicare planul de reorganizare a activității prevăzut la articolul 52.

*Articolul 52***Planul de reorganizare a activității**

(1) Statele membre solicită organului de conducere sau persoanei sau persoanelor desemnate în temeiul articolului 72 alineatul (1), în termen de o lună de la aplicarea în conformitate cu articolul 43 alineatul (2) litera (a) a instrumentului de recapitalizare internă în legătură cu o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), să elaboreze și să prezinte autorităților de rezoluție un plan de reorganizare a activității care satisface cerințele stipulate la alineatele (4) și (5) din prezentul articol. În cazul în care este aplicabil cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat, statele membre se asigură că acest plan este compatibil cu planul de restructurare pe care instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) este obligată să-l prezinte Comisiei în temeiul respectivului cadru.

(2) Atunci când instrumentul de recapitalizare internă menționat la articolul 43 alineatul (2) litera (a) este aplicat pentru două sau mai multe entități din grup, planul de reorganizare a activității este elaborat de instituția-mamă din Uniune și acoperă toate instituțiile din cadrul grupului, în conformitate cu procedura specificată la articolele 7 și 8 și este prezentat autorității de rezoluție a grupului. Autoritatea de rezoluție a grupului comunică planul celorlalte autorități de rezoluție implicate și ABE.

(3) În situații excepționale și dacă acest lucru este necesar pentru realizarea obiectivelor rezoluției, autoritatea de rezoluție poate prelungi perioada menționată la alineatul (1) cu o perioadă de maximum două luni începând cu data aplicării instrumentului de recapitalizare internă.

Atunci când planul de reorganizare a activității trebuie notificat conform cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat, autoritatea de rezoluție poate prelungi perioada menționată la alineatul (1) fie cu maximum două luni începând cu data aplicării instrumentului de recapitalizare internă, fie până la data limită stabilită de cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat, indiferent care dintre situații intervine mai întâi.

(4) Planul de reorganizare a activității definește măsuri care vizează restabilirea viabilității pe termen lung a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau a unor părți ale activității acestora, într-un termen rezonabil. Aceste măsuri se bazează pe ipoteze realiste cu privire la condițiile economice și financiare de pe piață, în care va funcționa instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

Planul de reorganizare a activității ia în considerare, printre altele, situația actuală și perspectivele de viitor ale piețelor financiare, reflectând atât ipotezele cele mai optimiste, cât și pe cele mai pesimiste, inclusiv o combinație de evenimente care să permită identificarea principalelor puncte vulnerabile ale instituției. Ipotezele trebuie să fie comparate cu indicatori de sector adecvați.

(5) Planul de reorganizare a activității include cel puțin următoarele elemente:

(a) un diagnostic detaliat al factorilor și problemelor care au făcut ca instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să fie în curs de a intra în dificultate sau să fie susceptibilă de a intra în dificultate, și circumstanțele care au condus la dificultățile acesteia;

(b) o descriere a măsurilor care urmează să fie adoptate, vizând restabilirea viabilității pe termen lung a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);

(c) un calendar de punere în aplicare a măsurilor respective;

(6) Măsurile menite să restabilească viabilitatea pe termen lung a unei instituții sau a unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) pot include:

(a) reorganizarea activităților instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);

(b) schimbări ale sistemelor operaționale și ale infrastructurii din cadrul instituției;

(c) încetarea activităților producătoare de pierderi;

(d) restructurarea activităților existente care pot fi făcute competitive;

(e) vânzarea de active sau de linii de activitate.

(7) În termen de o lună de la data depunerii planului de reorganizare a activității, autoritatea de rezoluție relevantă evaluează probabilitatea ca planul, în cazul în care este pus în aplicare, să restabilească viabilitatea pe termen lung a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d). Evaluarea este realizată de comun acord cu autoritatea competentă relevantă.

În cazul în care autoritatea de rezoluție și autoritatea competentă estimează că planul va atinge acest obiectiv, autoritatea de rezoluție îl aprobă.

(8) În cazul în care estimează că planul nu va atinge obiectivul stabilit la alineatul (7), autoritatea de rezoluție, de comun acord cu autoritatea competentă, notifică preocupările sale organului de conducere sau persoanei sau persoanelor desemnate în temeiul articolului 72 alineatul (1) și solicită modificarea planului într-un mod care să răspundă acestor preocupări.

(9) În termen de două săptămâni de la data primirii notificării menționate la alineatul (8), organul de conducere sau persoana sau persoanele desemnate în temeiul articolului 72 alineatul (1) prezintă autorității de rezoluție un plan modificat pentru aprobare. Autoritatea de rezoluție evaluează planul modificat și comunică organului de conducere sau persoanei sau persoanelor desemnate în temeiul articolului 72 alineatul (1) în termen de o săptămână în ce măsură estimează că planul, astfel modificat, răspunde preocupărilor notificate sau sunt necesare modificări suplimentare.

(10) Organul de conducere sau persoana sau persoanele desemnate în temeiul articolului 72 alineatul (1) pun în aplicare planul de reorganizare aprobat de autoritatea de rezoluție și de autoritatea competentă și îi transmit autorității de rezoluție un raport cel puțin la fiecare șase luni în legătură cu progresele înregistrate în ceea ce privește punerea în aplicare a planului.

(11) Organul de conducere sau persoana sau persoanele desemnate în temeiul articolului 72 alineatul (1) revizuiesc planul dacă, în opinia autorității de rezoluție, de comun acord cu autoritatea competentă, acest lucru este necesar în vederea îndeplinirii obiectivului prevăzut la alineatul (4) și prezintă orice astfel de revizuire autorității de rezoluție pentru aprobare.

(12) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza:

(a) elementele minime care trebuie incluse în planul de reorganizare a activității în conformitate cu alineatul (5); și

(b) conținutul minim al rapoartelor menționate la alineatul (10).

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 ianuarie 2016.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(13) Până la 3 ianuarie 2016, ABE elaborează orientări în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 prin care specifică criteriile minime pe care trebuie să le îndeplinească un plan de reorganizare a activității în vederea aprobării de către autoritatea de rezoluție în conformitate cu alineatul (7).

(14) Luând în considerare, după caz, experiența dobândită în aplicarea orientărilor menționate la alineatul (13), ABE poate elabora proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a specifica în detaliu criteriile minime pe care trebuie să le îndeplinească un plan de reorganizare a activității în vederea aprobării de către autoritatea de rezoluție în conformitate cu alineatul (7).

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Subsecțiunea 4

Instrumentul de recapitalizare internă: dispoziții auxiliare

Articolul 53

Efectul recapitalizării interne

(1) Statele membre se asigură că în cazul în care autoritățile de rezoluție exercită una dintre competențele menționate la articolul 59 alineatul (2) și la articolul 63 alineatul (1) literele (e)-(i), reducerea valorii principalului sau a datoriei restante, conversia sau anularea produs imediat efecte și devin obligatorii atât pentru instituția aflată în rezoluție, cât și pentru creditorii și acționarii afectați.

(2) Statele membre se asigură că autoritatea de rezoluție deține competența de a îndeplini sau de a solicita îndeplinirea tuturor sarcinilor administrative și procedurale necesare pentru a da efect exercitării uneia dintre competențele menționate la articolul 59 alineatul (2) și la articolul 63 alineatul (1) literele (e)-(i), inclusiv:

- (a) modificarea tuturor registrelor relevante;
- (b) radierea sau retragerea de la tranzacționare a acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate, sau a instrumentelor de datorie;
- (c) cotarea sau admiterea la tranzacționare a noilor acțiuni sau a altor instrumente de proprietate.
- (d) cotarea din nou sau readmiterea oricăror instrumente de datorie care au fost reduse, fără a fi necesară emiterea unui prospect în conformitate cu Directiva 2003/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului (¹).

(3) În cazul în care o autoritate de rezoluție reduce la zero valoarea contabilă a principalului sau suma restantă de plată aferentă unui pasiv, prin intermediul competenței menționate la articolul 63 alineatul (1) litera (e), pasivul respectiv și orice alte obligații sau creanțe conexe care nu au ajuns la scadență la momentul exercitării competenței sunt considerate ca fiind achitate în totalitate și nu sunt opozabile nici instituției aflate în rezoluție în cadrul vreunei proceduri ulterioare, nici oricărei entități care îi succede acesteia, în cadrul vreunei proceduri ulterioare de lichidare.

(4) În cazul în care autoritățile de rezoluție reduc în parte, dar nu în totalitate, valoarea principalului sau a sumelor de plată restante aferente unui pasiv, prin intermediul competenței menționate la articolul 63 alineatul (1) litera (e):

- (a) pasivul este achitat proporțional cu valoarea redusă;
- (b) instrumentul sau acordul relevant care a dat naștere pasivului inițial continuă să se aplice în raport cu valoarea reziduală a principalului, sau cu suma de plată restantă aferentă pasivului, sub rezerva unei eventuale modificări a cuantumului dobânzii de plată pentru a ține cont de reducerea valorii principalului, precum și sub rezerva oricărei alte modificări ulterioare a clauzelor pe care autoritatea de rezoluție ar putea să o facă în virtutea competenței menționate la articolul 63 alineatul (1) litera (j).

Articolul 54

Eliminarea impedimentelor procedurale din calea recapitalizării interne

(1) Fără a aduce atingere articolului 63 alineatul (1) litera (i), statele membre solicită, după caz, instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să dețină în permanență o cantitate suficientă de capital social autorizat sau alte instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, astfel încât, în cazul în care autoritatea de rezoluție și-ar exercita competențele prevăzute la articolul 63 alineatul (1) literele (e) și (f) în legătură cu o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau oricare dintre filialele sale, instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să nu fie împiedicată să emită suficiente acțiuni sau alte instrumente de proprietate noi pentru a garanta o conversie eficace a pasivelor în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate.

(2) În contextul elaborării și actualizării planului de rezoluție al unei instituții date sau al unui grup dat, autoritățile de rezoluție evaluează oportunitatea impunerii asupra instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) a obligației prevăzute la alineatul (1), ținând cont în special de măsurile de rezoluție prevăzute în acel plan. Dacă planul de rezoluție prevede posibilitatea aplicării instrumentului de recapitalizare internă, autoritățile verifică în ce măsură capitalul social autorizat sau alte instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază sunt suficiente pentru a acoperi suma cuantumurilor menționate la articolul 47 alineatul (3) literele (b) și (c).

⁽¹⁾ Directiva 2003/71/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind prospectul care trebuie publicat în cazul unei oferte publice de valori mobiliare sau pentru admiterea valorilor mobiliare la tranzacționare și de modificare a Directivei 2001/34/CE (JO L 345, 31.12.2003, p. 64).

(3) Statele membre se asigură că propriile documentele constitutive sau propriul statut, inclusiv drepturile de preempțiune ale acționarilor sau obligația de a obține aprobarea acționarilor pentru o mărire de capital, nu dau naștere unor obstacole de natură procedurală pentru conversia pasivelor în acțiuni sau în alte instrumente de proprietate.

(4) Prezentul articol nu aduce atingere modificărilor directivelor 82/891/CEE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE și Directiva 2012/30/UE enunțate în titlul X din prezenta directivă.

Articolul 55

Recunoașterea contractuală a recapitalizării interne

(1) Statele membre solicită instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) să includă un termen contractual până la care creditorul sau partea la acordul care creează pasivul recunoaște că acesta poate face obiectul competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie și este de acord să se supună oricărei măsuri de reducere a valorii principalului sau a sumei de plată restante, de conversie sau de anulare efectuate de o autoritate de rezoluție care exercită competențele respective, cu condiția ca acest pasiv:

- (a) să nu fie excluse în temeiul articolului 44 alineatul (2);
- (b) să nu fie depozite menționate la articolul 108 litera (a);
- (c) să fie reglementate de dreptul unei țări terțe; și
- (d) să fie emise sau contractate după data la care un stat membru aplică prevederile adoptate în vederea transunerii prezentei secțiuni.

Primul paragraf nu se aplică în cazul în care autoritatea de rezoluție a unui stat membru stabilește că pasivele sau instrumentele menționate la primul paragraf pot face obiectul competențelor de reducere a valorii contabile și de conversie exercitate de către autoritatea de rezoluție dintr-un stat membru în conformitate cu dreptul țării terțe sau cu un acord cu caracter obligatoriu încheiat cu țara terță respectivă.

Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot solicita instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) să furnizeze autorităților un aviz juridic privind caracterul executoriu și eficacitatea unei asemenea clauze.

(2) Dacă o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) nu include în prevederile contractuale aplicabile pasivelor relevante o clauză de tipul celei prevăzute la alineatul (1), această neîndeplinire a obligațiilor nu împiedică autoritatea de rezoluție să-și exercite competențele de reducere a valorii contabile și de conversie în legătură cu pasivul respectiv.

(3) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a stabili în detaliu lista pasivelor care fac obiectul excluderii de la alineatul (1) și conținutul clauzelor cerute la alineatul respectiv, luând în considerare diferitele modele de afaceri ale instituțiilor.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

*Articolul 56***Instrumente publice de stabilizare financiară**

(1) Statele membre pot acorda sprijin financiar public extraordinar prin intermediul unor instrumente suplimentare de stabilizare financiară în conformitate cu alineatul (3) din prezentul articol, articolul 37 alineatul (10) și cu cadrul Uniunii privind ajutoarele de stat, pentru a participa la rezoluția unei instituții sau a unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), inclusiv intervenind direct în vederea evitării lichidării acesteia, cu scopul de a îndeplini obiectivele rezoluției menționate la articolul 31 alineatul (2) în legătură cu statul membru sau cu Uniunea în ansamblul său. O astfel de măsură se ia sub conducerea ministerului competent sau a guvernului în strânsă cooperare cu autoritatea de rezoluție.

(2) Pentru a asigura eficacitatea instrumentelor publice de stabilizare financiară, statele membre se asigură că ministerele sau guvernele lor competente dispun de competențele de rezoluție prevăzute la articolele 63-72 și se asigură că articolele 66, 68, 83 și 117 sunt aplicate.

(3) Instrumentele publice de stabilizare financiară se utilizează în ultimă instanță, în urma evaluării și valorificării la maximum a celorlalte instrumente de rezoluție, menținând, în același timp, stabilitatea financiară, așa cum a fost stabilit de ministerul sau guvernul său competent după consultarea cu autoritatea de rezoluție.

(4) Atunci când se recurge la instrumentele publice de stabilizare financiară, statele membre se asigură că ministerele sau guvernele lor competente și autoritatea de rezoluție aplică doar dacă sunt îndeplinite toate condițiile de la articolul 32 alineatul (1) precum și una dintre următoarele condiții:

- (a) ministerul competent sau guvernul și autoritatea de rezoluție, după consultarea băncii centrale și a autorității competente, stabilesc că aplicarea instrumentelor de rezoluție nu ar fi suficientă pentru evitarea efectelor negative semnificative asupra stabilității financiare;
- (b) ministerul competent sau guvernul și autoritatea de rezoluție stabilesc că aplicarea instrumentelor de rezoluție nu ar fi suficientă pentru protejarea interesului public, în cazul în care instituției i-a fost deja acordat anterior un aport extraordinar de lichiditate din partea băncii centrale;
- (c) în ceea ce privește instrumentul de trecere temporară în proprietate publică, ministerul competent sau guvernul, după consultarea autorității competente și a autorității de rezoluție, stabilește că aplicarea instrumentelor de rezoluție nu ar fi suficientă pentru protejarea interesului public, în cazul în care instituției i-a fost deja acordat anterior sprijin financiar public prin intermediul instrumentului de sprijin financiar prin aport de capital.

(5) Instrumentele de stabilizare financiară constau în:

- (a) instrumentul de sprijin financiar prin aport public de capital prevăzut la articolul 57;
- (b) instrumentul de trecerea temporară în proprietate publică prevăzut la articolul 58.

*Articolul 57***Instrumentul de sprijin financiar prin aport public de capital**

(1) Respectând legislația națională privind societățile comerciale, statele membre pot să participe la recapitalizarea unei instituții sau a unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă prin aport de capital în schimbul următoarelor instrumente, sub rezerva condițiilor prevăzute în Regulamentul (UE) nr. 575/2013:

- (a) instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază;
- (b) instrumente de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar sau de nivel 2.

(2) Statele membre se asigură, în măsura în care participarea lor într-o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) o permite, că instituțiile sau entitățile care fac obiectul instrumentului de sprijin financiar prin aport de capital public în conformitate cu prezentul articol sunt administrate în mod profesionist și comercial.

(3) În cazul în care un stat membru furnizează instrumentul de sprijin financiar prin aport public de capital în conformitate cu prezentul articol, acesta asigură transferul participării într-o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în sectorul privat imediat ce circumstanțele economice și financiare o permit.

Articolul 58

Instrumentul de trecere temporară în proprietate publică

(1) Statele membre pot trece temporar în proprietate publică o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

(2) În acest scop, un stat membru poate face unul sau mai multe ordine de transfer în care beneficiarul transferului este:

(a) o persoană desemnată de statul membru; sau

(b) o întreprindere deținută în întregime de statul membru.

(3) Statele membre se asigură că instituțiile sau entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care fac obiectul instrumentului de trecere temporară în proprietate publică în conformitate cu prezentul articol sunt administrate în mod profesionist și comercial și redevin private imediat ce circumstanțele economice și financiare o permit.

CAPITOLUL V

Reducerea valorii contabile a instrumentelor de capital

Articolul 59

Obligația de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital

(1) Competența de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital relevante poate fi exercitată fie:

(a) independent de măsura de rezoluție; sau

(b) în combinație cu o măsură de rezoluție, atunci când sunt îndeplinite condițiile pentru declanșare a procedurii de rezoluție specificate la articolele 32 și 33.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a reduce valoarea contabilă a instrumentelor de capital relevante sau de a le converti în acțiuni sau alte instrumente de proprietate ale instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d).

(3) Statele membre solicită ca autoritățile de rezoluție să-și exercite competența de reducere a valorii contabile sau de conversie în conformitate cu articolul 60 și fără întârziere în ceea ce privește instrumentele de capital relevante emise de către o instituție sau entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), atunci când este satisfăcută cel puțin una dintre următoarele condiții:

(a) dacă s-a stabilit faptul că condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție specificate la articolele 32 și 33 au fost îndeplinite înainte de luarea unei eventuale măsuri de rezoluție;

(b) autoritatea corespunzătoare stabilește că, dacă respectiva competență nu este exercitată în ceea ce privește instrumentele de capital relevante, instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) va înceta să mai fie viabilă;

- (c) în cazul instrumentelor de capital relevante emise de o filială și în cazul în care aceste instrumente de capital sunt contabilizate în scopul respectării cerințelor de fonduri proprii pe bază individuală și consolidată, autoritatea corespunzătoare a statului membru al supraveghetorului consolidant și autoritatea corespunzătoare a statului membru al filialei stabilesc împreună, sub forma unei decizii comune în conformitate cu articolul 92 alineatele (3) și (4), faptul că, în caz de neexercitare a competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie în privința acestor instrumente, grupul nu va mai fi viabil;
- (d) în cazul instrumentelor de capital relevante emise la nivelul întreprinderii-mamă și în cazul în care aceste instrumente de capital sunt contabilizate în scopul respectării cerințelor de fonduri proprii pe bază individuală la nivelul întreprinderii-mamă sau pe bază consolidată, iar autoritatea corespunzătoare a statului membru al supraveghetorului consolidant stabilește că, în caz de neexercitare a competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie în privința acestor instrumente, grupul nu va mai fi viabil;
- (e) instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) solicită sprijin financiar public extraordinar, cu excepția oricăreia dintre circumstanțele prevăzute la articolul 32 alineatul (4) litera (d) punctul (iii).
- (4) În sensul alineatului (3), se consideră că o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau un grup nu mai sunt viabile numai dacă sunt îndeplinite ambele condiții de mai jos:
- (a) instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau grupul este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibil de a intra în dificultate;
- (b) având în vedere calendarul și alte circumstanțe relevante, nu există nicio perspectivă rezonabilă potrivit căreia intrarea în dificultate a instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) ar putea fi împiedicată în timp util prin vreo măsură, fie ea o măsură alternativă a sectorului privat sau o măsură de supraveghere (inclusiv măsurile de intervenție timpurie), în afara unei măsuri de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital, individual sau în combinație cu o măsură de rezoluție.
- (5) În sensul alineatului (4) litera (a) din prezentul articol, se consideră că o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate dacă este îndeplinită una sau sunt îndeplinite mai multe dintre condițiile prevăzute la articolul 32 alineatul (4).
- (6) În sensul alineatului (4) litera (a), se consideră că un grup este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibil de a intra în dificultate dacă grupul încalcă, sau există elemente obiective care sprijină concluzia că grupul respectiv va încalca în viitorul apropiat cerințele prudențiale consolidate, într-o măsură suficientă pentru a justifica acțiunea din partea autorității competente, inclusiv, dar fără a se limita la considerentul că grupul a suportat sau este susceptibil de a suporta pierderi care îi vor epuiza toate sau o parte semnificativă a fondurilor proprii.
- (7) Un instrument de capital relevantrelevant emis de o filială nu este redus într-o măsură mai mare sau convertit în condiții mai negative în temeiul alineatului (3) litera (c) decât cele cu care au fost reduse sau convertite instrumentele de capital de nivel egal la nivelul întreprinderii-mamă.
- (8) Dacă o autoritate corespunzătoare ajunge la concluzia menționată la alineatul (3) din prezentul articol, ea informează imediat autoritatea de rezoluție responsabilă cu instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în cauză, în cazul în care cele două autorități sunt distincte.
- (9) Înainte de a ajunge la concluzia menționată la alineatul (3) litera (c) din prezentul articol în legătură cu o filială care emite instrumente de capital relevante, contabilizate în scopul îndeplinirii cerințelor de fonduri proprii, pe bază individuală și consolidată, autoritatea corespunzătoare respectă cerințele de notificare și de consultare prevăzute la articolul 62.

(10) Înainte de a-și exercita competența de a reduce valoarea contabilă a instrumentelor de capital sau de a le converti, autoritățile de rezoluție se asigură că se efectuează o evaluare a activelor și a pasivelor instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), în conformitate cu articolul 36. Această evaluare stă la baza calculării reducerii valorii contabile care urmează să fie aplicată instrumentelor de capital relevante în scopul de a absorbi pierderile și a nivelului de conversie care urmează să fie aplicat instrumentelor de capital relevante în scopul recapitalizării instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

Articolul 60

Dispoziții care reglementează reducerea valorii contabile a instrumentelor de capital sau conversia acestora

(1) Atunci când se conformează cerinței prevăzute la articolul 59, autoritățile de rezoluție exercită competența de reducere a valorii contabile sau de conversie în conformitate cu ordinea de prioritate a creanțelor în temeiul procedurii obișnuite de insolvență, în așa fel încât ea să producă următoarele rezultate:

- (a) instrumentele de fonduri proprii de nivel 1 de bază se reduc în primul rând în funcție de pierderi și în limitele capacității lor, iar autoritatea de rezoluție ia una sau ambele măsuri specificate la articolul 47 alineatul (1) cu privire la deținătorii instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 de bază;
- (b) valoarea principalului instrumentelor de fonduri proprii de nivel 1 suplimentar relevanteste redusă sau convertită în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, în proporția impusă pentru a atinge obiectivele rezoluției stabilite la articolul 31 și în limitele capacității instrumentelor de capital relevante, reținându-se valoarea cea mai mică;
- (c) valoarea principalului instrumentelor de fonduri proprii de nivel 2 este redusă sau convertită în instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază, în proporția impusă pentru a atinge obiectivele rezoluției stabilite la articolul 31 și în limitele capacității instrumentelor de capital relevante, reținându-se valoarea cea mai mică.

(2) Atunci când valoarea principalului unui instrument de capital relevant este redusă:

- (a) reducerea valorii respectivului principal este permanentă, sub rezerva oricărei majorări în conformitate cu mecanismul de rambursare din articolul 46 alineatul (3);
- (b) față de deținătorul instrumentului de capital relevant nu subzistă nicio datorie în cadrul respectivei valori a instrumentului care a fost redus sau în legătură cu aceasta, cu excepția datoriilor ajunse deja la scadență și a oricăror datorii legate de daunele care pot apărea ca rezultat al unei căi de atac formulate împotriva legalității exercitării competenței de reducere a valorii contabile;
- (c) nu se plătește nicio despăgubire deținătorilor de instrumente de capital relevante, în afara celor prevăzute la alineatul (3).

Dispozițiile prevăzute la litera (b) nu împiedică furnizarea de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază către un deținător de instrumente de capital relevante în conformitate cu alineatul (3).

(3) Pentru a efectua, în temeiul alineatului (1) litera (b) din prezentul articol, o conversie a instrumentelor de capital relevante, autoritățile de rezoluție pot solicita instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 literele (b), (c) și (d) să emită instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază pentru deținătorii instrumentelor de capital relevante. Instrumentele de capital relevante pot fi convertite numai în cazul în care sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) respectivele instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază sunt emise de către instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau de către o întreprindere-mamă a respectivei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), cu acordul autorității de rezoluție a instituției sau entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau, după caz, al autorității de rezoluție a întreprinderii-mamă;

- (b) respectivele instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază sunt emise anterior oricărei emisiuni de acțiuni sau de instrumente de proprietate efectuate de către instituția sau entitatea respectivă, menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în vederea unui aport de capital din partea statului sau a unei entități publice;
 - (c) respectivele instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază sunt atribuite și transferate fără întârziere, după exercitarea competenței de conversie;
 - (d) rata de conversie care determină numărul de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază care sunt furnizate pentru fiecare instrument de capital relevant respectă principiile stabilite la articolul 50 și toate orientările elaborate de ABE în temeiul articolului 50 alineatul (4).
- (4) În sensul furnizării de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază în conformitate cu alineatul (3), autoritățile de rezoluție pot solicita instituțiilor și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să mențină în permanență autorizația prealabilă necesară emiterii numărului relevant de instrumente de fonduri proprii de nivel 1 de bază.
- (5) În cazul în care o instituție îndeplinește condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție, iar autoritatea de rezoluție decide să aplice instituției un instrument de rezoluție, înainte de aplicarea respectivului instrument autoritatea de rezoluție trebuie să se conformeze cerințelor prevăzute la articolul 59 alineatul (3).

Articolul 61

Autoritățile responsabile cu constatarea

- (1) Statele membre se asigură că autoritățile responsabile cu efectuarea constatărilor menționate la articolul 59 alineatul (3) sunt cele stabilite la prezentul articol.
- (2) Fiecare stat membru desemnează, în conformitate cu dreptul intern, o autoritate corespunzătoare responsabilă de efectuarea constatărilor în temeiul articolului 59. Autoritatea corespunzătoare poate fi autoritatea competentă sau autoritatea de rezoluție, în conformitate cu articolul 32.
- (3) În cazul în care instrumentele de capital relevante sunt contabilizate în scopul îndeplinirii cerințelor de fonduri proprii pe bază individuală în conformitate cu articolul 92 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013, autoritatea responsabilă cu efectuarea constatărilor menționate la articolul 59 alineatul (3) din prezenta directivă este autoritatea corespunzătoare a statului membru în care a fost autorizată instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), în conformitate cu titlul III din Directiva 2013/36/UE.
- (4) În cazul în care instrumentele de capital relevante sunt emise de o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) reprezentând o filială și sunt contabilizate în vederea îndeplinirii cerințelor de fonduri proprii pe bază individuală și pe bază consolidată, autoritatea responsabilă cu efectuarea constatărilor menționate la articolul 59 alineatul (3) este următoarea:
 - (a) autoritatea corespunzătoare din statul membru în care a fost înființată instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă care a emis acele instrumente în conformitate cu titlul III din Directiva 2013/36/UE este responsabilă cu efectuarea constatărilor menționate la articolul 59 alineatul (3) litera (b) din prezenta directivă;

- (b) autoritatea corespunzătoare din statul membru al supraveghetorului consolidant și autoritatea corespunzătoare din statul membru în care a fost înființată instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) sau (d) din prezenta directivă care a emis acele instrumente în conformitate cu titlul III din Directiva 2013/36/UE sunt responsabile cu efectuarea constatării comune, sub forma unei decizii comune, menționate la articolul 59 alineatul (3) litera (c) din prezenta directivă.

Articolul 62

Aplicare consolidată: procedura de constatare

(1) Statele membre se asigură că, înainte de a face una dintre constatările menționate la articolul 59 alineatul (3) literele (b), (c), (d) sau (e) în legătură cu o filială care emite instrumente de capital relevante contabilizate în vederea îndeplinirii cerințelor de fonduri proprii pe bază individuală și pe bază consolidată, autoritățile corespunzătoare respectă următoarele cerințe:

- (a) o autoritate corespunzătoare care intenționează să efectueze una dintre constatările menționate la articolul 59 alineatul (3) litera (b), (c), (d) sau (e) notifică fără întârziere supraveghetorul consolidant și, dacă nu este una și aceeași, autoritatea corespunzătoare din statul membru în care este situat supraveghetorul consolidant;
- (b) o autoritate corespunzătoare care intenționează să efectueze una dintre constatările menționate la articolul 59 alineatul (3) litera (c) notifică fără întârziere autoritatea competentă responsabilă a fiecărei instituții sau entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care a emis instrumentele de capital relevante în raport cu care trebuie exercitată competența de reducere a valorii contabile sau de conversie, în cazul în care respectiva constatare ar fi efectuată, precum și, dacă sunt diferite, de autoritățile corespunzătoare și supraveghetorul consolidant din statele membre în care sunt situate.

(2) Atunci când se face o constatare menționată la literele (c), (d) sau (e) din articolul 59 alineatul (3) în cazul unei instituții sau unui grup cu activitate transfrontalieră, autoritățile corespunzătoare țin seama de impactul potențial al rezoluției în toate statele membre în care își desfășoară activitatea instituția sau grupul.

(3) O notificare transmisă de o autoritate corespunzătoare în conformitate cu alineatul (1) trebuie însoțită de o explicație a motivelor pentru care acesta are în vedere efectuarea constatării în cauză.

(4) În cazul transmiterii unei notificări în conformitate cu alineatul (1), autoritatea corespunzătoare, după consultarea cu autoritățile notificate, trebuie să examineze următoarele aspecte:

- (a) existența unei eventuale măsuri alternative, care ar putea înlocui exercitarea competenței de reducere a valorii contabile sau de conversie în conformitate cu articolul 59 alineatul (3);
- (b) dacă o astfel de măsură alternativă există, cât de fezabilă ar fi aplicarea sa;
- (c) dacă aplicarea unei astfel de măsuri alternative este fezabilă, care sunt perspectivele reale ca această măsură să abordeze, într-un interval de timp corespunzător, acele circumstanțe care altminteri ar necesita efectuarea uneia dintre constatările menționate la articolul 59 alineatul (3).

(5) În sensul alineatului (4) din prezentul articol, „măsuri alternative” înseamnă măsurile de intervenție timpurie menționate la articolul 27 din prezenta directivă, măsurile prevăzute la articolul 104 alineatul (1) din Directiva 2013/36/UE sau un transfer de fonduri ori de capital de la întreprinderea-mamă.

(6) În cazul în care, în conformitate cu alineatul (4), autoritatea corespunzătoare, după consultarea autorităților notificate, estimează că una sau mai multe măsuri alternative sunt disponibile, că aplicarea lor este fezabilă și că ele ar permite obținerea rezultatului menționat la litera (c) de la alineatul respectiv, autoritățile în cauză trebuie să garanteze aplicarea acestor măsuri.

(7) În cazul în care, în situația menționată la alineatul (1) litera (a) și în conformitate cu alineatul (4) din prezentul articol, autoritatea corespunzătoare, după consultarea autorităților notificate, estimează că nu există măsuri alternative care ar permite obținerea rezultatului menționat la alineatul (4) litera (c), autoritatea corespunzătoare decide în ce măsură este oportună efectuarea constatării avute în vedere, menționată la articolul 59 alineatul (3).

(8) Dacă o autoritate corespunzătoare decide să facă o constatare în temeiul articolului 59 alineatul (3) litera (c), ea trimite imediat o notificare autorităților corespunzătoare din statele membre în care sunt situate filialele în cauză, iar constatarea ia forma unei decizii comune în conformitate cu articolul 92 alineatele (3) și (4). În absența unei decizii comune, nu poate fi efectuată nicio constatare în temeiul articolului 59 alineatul (3) litera (c).

(9) Autoritățile de rezoluție ale statelor membre în care este situată fiecare dintre filialele în cauză pune cu promptitudine în aplicare decizia de reducere a valorii contabile sau de conversie a instrumentelor de capital, adoptată în conformitate cu prezentul articol, ținând cont în mod corespunzător de caracterul urgent al situației.

CAPITOLUL VI

Competențe de rezoluție

Articolul 63

Competențe generale

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dețin toate competențele necesare pentru a aplica instrumentele de rezoluție instituțiilor, precum și entităților menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) care îndeplinesc condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție. În special, autoritățile de rezoluție trebuie să dețină următoarele competențe de rezoluție, pe care le pot exercita separat sau în orice combinație:

- (a) competența de a solicita oricărei persoane să prezinte orice fel de informație solicitată autorității de rezoluție pentru luarea unei decizii privind adoptarea unei măsuri de rezoluție și pentru pregătirea respectivei măsuri, inclusiv actualizări și completări ale informațiilor furnizate în cadrul planurilor de rezoluție, precum și informații care urmează să fie furnizate prin intermediul inspecțiilor la fața locului;
- (b) competența de a prelua controlul asupra unei instituții aflate în rezoluție și de a exercita toate drepturile și competențele conferite acționarilor, altor proprietari și organului de conducere al instituției aflate în rezoluție;
- (c) competența de a transfera acțiuni și alte instrumente de proprietate emise de o instituție aflată în rezoluție;
- (d) competența de a transfera unei alte entități, cu consimțământul acesteia, anumite drepturi, active sau pasive ale unei instituții aflate în rezoluție;
- (e) competența de a reduce, inclusiv la zero, valoarea contabilă a principalului sau suma restantă datorată în temeiul pasivelor eligibile ale unei instituții aflate în rezoluție;
- (f) competența de a converti pasivele eligibile ale unei instituții aflate în rezoluție în acțiuni ordinare sau în alte instrumente de proprietate ale instituției respective sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), ale unei instituții-mamă relevante sau ale unei instituții-punte către care sunt transferate activele, drepturile sau pasivele instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);
- (g) competența de a anula instrumente de datorie emise de o instituție aflată în rezoluție, cu excepția obligațiilor garantate prin garanții mobiliare care fac obiectul articolului 44 alineatul (2);
- (h) competența de a reduce, inclusiv la zero, valoarea nominală a acțiunilor sau a altor instrumente de proprietate ale unei instituții aflate în rezoluție, precum și de a anula astfel de acțiuni sau alte instrumente de proprietate;
- (i) competența de a solicita unei instituții aflate în rezoluție sau unei instituții-mamă relevante emiterea unor noi acțiuni, a altor instrumente de proprietate sau a altor instrumente de capital, inclusiv a unor acțiuni preferențiale și a unor instrumente convertibile contingente;

- (j) competența de a modifica sau de a ajusta scadența instrumentelor de datorie și a altor pasive eligibile emise de o instituție aflată în rezoluție sau competența de a modifica suma dobânzilor de plată în cadrul instrumentelor respective și al altor pasive eligibile sau data la care dobânda devine exigibilă, inclusiv prin suspendarea temporară a plăților cu excepția obligațiilor garantate prin garanții mobiliare care fac obiectul articolului 44 alineatul (2);
 - (k) competența de a lichida și a rezilia contracte financiare sau contracte derivate în scopul aplicării articolului 49;
 - (l) competența de a demite sau de a înlocui organul de conducere și conducerea superioară ale unei instituții aflate în rezoluție;
 - (m) competența de a impune autorității competente să evalueze cumpărătorul unei participații calificate în timp util prin derogare de la termenele prevăzute la articolul 22 din Directiva 2013/36/UE și la articolul 12 din directiva 2014/65/UE.
- (2) Statele membre iau toate măsurile necesare pentru a se asigura că, atunci când aplică instrumente și exercită competențele de rezoluție, autoritățile de rezoluție nu fac obiectul nici uneia dintre următoarele cerințe care s-ar aplica în mod normal în virtutea dreptului intern, a contractelor sau a altor dispoziții:
- (a) sub rezerva articolului 3 alineatul (6) și a articolului 85 alineatul (1), obligația de a obține aprobarea sau acordul oricărei persoane, fie ea publică sau privată, inclusiv al acționarilor sau al creditorilor instituției aflate în rezoluție;
 - (b) înaintea exercitării competenței, obligația procedurală de a notifica o persoană anume, inclusiv eventuala obligație de a publica orice notificare sau prospect ori de a depune sau de a înregistra orice document la oricare altă autoritate.

În special, statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție pot exercita competențele prevăzute la prezentul articol, indiferent de restricțiile sau de cerințele referitoare la obținerea acordului care s-ar aplica în mod normal transferului respectiv de instrumente financiare, drepturi, active sau pasive.

Litera (b) din prezentul paragraf nu aduce atingere cerințelor prevăzute la articolul 81 și la articolul 83 sau oricăror alte obligații de notificare în temeiul cadrului Uniunii privind ajutoarele de stat.

(3) Statele membre se asigură că, în măsura în care niciuna dintre competențele enumerate la alineatul (1) din prezentul articol nu se aplică unei entități care face obiectul articolului 1 alineatul (1) din prezenta directivă, ca urmare a formei sale juridice specifice, autoritățile de rezoluție dețin competențe pe cât posibil similare, inclusiv în privința efectelor acestora.

(4) Statele membre se asigură că, atunci când autoritățile de rezoluție exercită competențele în temeiul alineatului (3), mecanismele de siguranță din prezenta directivă sau mecanismele de siguranță care au același efect se aplică persoanelor afectate, inclusiv acționarilor, creditorilor sau contrapărților.

Articolul 64

Competențe auxiliare

- (1) Statele membre se asigură că, atunci când exercită o competență de rezoluție, autoritățile de rezoluție au competența:
- (a) sub rezerva articolului 78, de a lua măsuri, astfel încât un transfer să poată fi efectuat în condițiile în care instrumentele financiare, drepturile, activele sau datoriile transferate sunt libere de orice obligație sau grevare cu sarcini; în acest sens, orice drept de compensare în conformitate cu prezenta directivă nu se consideră obligație sau grevare cu sarcini;

- (b) de a revoca drepturile de a achiziționa alte acțiuni sau alte instrumente de proprietate;
 - (c) de a solicita autorității relevante încetarea sau suspendarea admiterii la tranzacționare pe o piață reglementată sau a coterii oficiale a instrumentelor financiare conform Directivei 2001/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁽¹⁾;
 - (d) de a lua măsuri, astfel încât destinatarul să fie tratat în același mod în care ar fi tratată instituția aflată în rezoluție în legătură cu orice drepturi sau obligații ale instituției aflate în rezoluție, ori acțiuni întreprinse de aceasta, inclusiv, sub rezerva articolelor 38 și 40, eventuale drepturi sau obligații referitoare la participarea la infrastructura pieței;
 - (e) solicita instituției aflate în rezoluție sau destinatarului să furnizeze celelalte părți informații și asistență; și
 - (f) de a anula sau modifica clauzele unui contract la care instituția aflată în rezoluție este parte sau de a se substitui unei entități destinate în calitate de parte semnatară;
- (2) Autoritățile de rezoluție exercită competențele menționate la alineatul (1) în cazul în care autoritatea de rezoluție consideră oportun să contribuie la asigurarea faptului că măsurile de rezoluție sunt eficiente sau la atingerea unuia sau a mai multor obiective ale rezoluției.
- (3) Statele membre se asigură că, atunci când exercită o competență de rezoluție, autoritățile de rezoluție au competența de a institui acorduri de continuitate, necesare pentru a garanta atât eficiența măsurilor de rezoluție, cât și capacitatea destinatarului, după caz, de a desfășura activitatea care i-a fost transferată. Aceste acorduri de continuitate includ, în special:
- (a) continuitatea contractelor încheiate de instituția aflată în rezoluție, astfel încât destinatarul să își asume drepturile și pasivele instituției aflate în rezoluție referitoare la orice instrument financiar, drept, activ sau pasiv transferat și să se substituie instituției aflate în rezoluție, în mod explicit sau implicit, în toate documentele contractuale relevante;
 - (b) substituirea instituției aflate în rezoluție cu destinatarul, în cadrul oricărei proceduri judiciare referitoare la orice instrument financiar, drept, activ sau pasiv transferat.
- (4) Competențele menționate la alineatul (1) litera (d) și la alineatul (3) litera (b) nu aduc atingere:
- (a) dreptului de reziliere a contractului de muncă deținut de angajații instituției aflate în rezoluție;
 - (b) sub rezerva articolelor 69, 70 și 71, niciunui drept al unei părți la un contract de a-și exercita drepturile contractuale, inclusiv dreptul de reziliere, atunci când clauzele contractuale o permit, în temeiul unui act sau al unei omisiuni comise fie de către instituția aflată în rezoluție, anterior transferului în cauză, fie de către destinatar, ulterior respectivului transfer.

Articolul 65

Competența de a solicita furnizarea de servicii și facilități

- (1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a solicita unei instituții aflate în rezoluție sau oricăreia dintre entitățile din grupul său, să furnizeze orice servicii sau facilități necesare pentru a permite unui destinatar să exercite eficient activitățile care i-au fost transferate.

Primul paragraf se aplică inclusiv în cazul în care instituției aflate în rezoluție sau entității în cauză i-a fost aplicată procedura obișnuită de insolvență.

⁽¹⁾ Directiva 2001/34/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 28 mai 2001 privind admiterea valorilor mobiliare la cota oficială a unei burse de valori și informațiile care trebuie publicate cu privire la aceste valori mobiliare (JO L 184, 6.7.2001, p. 1).

(2) Statele membre se asigură că propriile autorități de rezoluție au competența de a asigura respectarea de către entitățile membre ale unui grup stabilite pe teritoriul lor a obligațiilor impuse în conformitate cu alineatul (1) de către autoritățile de rezoluție din alte state membre.

(3) Serviciile și facilitățile menționate la alineatele (1) și (2) se limitează la servicii și facilități operaționale și nu includ niciun fel de sprijin financiar.

(4) Serviciile și facilitățile menționate la alineatele (1) și (2) sunt furnizate în următoarele condiții:

(a) în aceleași condiții, în cadrul unui acord, în cazul în care serviciile și facilitățile au fost furnizate instituției aflate în rezoluție în perioada imediat anterioară luării măsurii de rezoluție și pe durata aceluia acord;

(b) în cazul în care nu există un acord sau acordul a expirat, în condiții rezonabile.

(5) Până la 3 iulie 2015, ABE elaborează orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, în vederea stabilirii listei minime de servicii sau facilități necesare pentru a permite unui destinatar să exercite în mod eficient o activitate care i-a fost transferată.

Articolul 66

Competența de a pune în aplicare măsuri de gestionare a crizelor sau măsuri de prevenire a crizelor luate de alte state membre

(1) Statele membre se asigură că, atunci când un transfer de acțiuni, de alte instrumente de proprietate sau de active, drepturi și pasive include fie active situate în alt stat membru decât statul autorității de rezoluție, fie drepturi sau obligații ce decurg în temeiul legislației unui alt stat membru decât statul autorității de rezoluție, transferul produce efecte în acest alt stat membru sau în conformitate cu legislația acestui alt stat membru.

(2) Statele membre acordă autorității de rezoluție care a efectuat sau intenționează să efectueze transferul toată asistența rezonabil necesară pentru a se asigura că acțiunile sau alte instrumente de proprietate ori activele, drepturile și pasivele sunt transferate către destinatar în conformitate cu toate dispozițiile dreptului intern aplicabile.

(3) Statele membre se asigură că acționarii, creditorii și părțile terțe afectate de transferul de acțiuni, alte instrumente de proprietate, active, drepturi sau pasive menționate la alineatul (1) nu au dreptul de a împiedica, contesta sau retrage transferul din circuit în temeiul niciunei dispoziții legislative a statului membru în care sunt situate activele sau în temeiul niciunei dispoziții legislative aplicabile acțiunilor, altor instrumente de proprietate, drepturilor sau pasivelor.

(4) Atunci când o autoritate de rezoluție a unui stat membru (denumit în continuare „statul membru A”) exercită competențele de reducere a valorii contabile și de conversie, inclusiv în ceea ce privește instrumentele de fonduri proprii, în conformitate cu articolul 59, iar pasivele eligibile sau instrumentele de fonduri proprii relevante ale instituției aflate în rezoluție includ:

(a) instrumente sau pasive reglementate de legislația unui alt stat membru decât statul autorității de rezoluție care a exercitat competențele de reducere a valorii contabile sau de conversie (denumit în continuare „statul membru B”);

(b) pasive datorate creditorilor situați în statul membru B,

Statul membru B se asigură că principalul acestor pasive sau al acestor instrumente este redus, sau că pasivele ori instrumentele sunt convertite ca urmare a exercitării competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie de către autoritatea de rezoluție din statul membru A.

(5) Statele membre se asigură că creditorii afectați de exercitare a competențelor de reducere a valorii contabile sau de conversie menționate la alineatul (4) nu au dreptul de a contesta reducerea sau, după caz, convertirea principalului instrumentului sau al pasivului în temeiul niciunei dispoziții legislative din statul membru B.

(6) Fiecare stat membru se asigură că următoarele elemente sunt determinate în conformitate cu legislația statului membru al autorității de rezoluție:

- (a) dreptul acționarilor, creditorilor și al părților terțe de a contesta printr-o cale de atac, în conformitate cu articolul 85, transferul menționat la alineatul (1) din prezentul articol al acțiunilor, altor instrumente de proprietate, activelor, drepturilor sau pasivelor;
- (b) dreptul creditorilor de a contesta printr-o cale de atac, în conformitate cu articolul 85, reducerea principalului sau conversia unui instrument ori a unui pasiv menționat la prezentul articol alineatul (4) literele (a) sau (b);
- (c) mecanismele de siguranță menționate în capitolul VII referitoare la transferurile parțiale ale activelor, drepturilor și pasivelor prevăzute la alineatul (1).

Articolul 67

Competența în ceea ce privește activele, drepturile, acțiunile și alte instrumente de proprietate situate în țări terțe

(1) Statele membre se asigură că, în cazurile în care o măsură de rezoluție implică luarea de măsuri cu privire la activele situate într-o țară terță sau cu privire la acțiuni, alte instrumente de proprietate, drepturi sau pasive reglementate de dreptul unei țări terțe, autoritățile de rezoluție pot solicita ca:

- (a) administratorul, lichidatorul sau orice altă persoană care exercită controlul asupra instituției aflate în rezoluție și destinatarul să fie obligați să ia toate măsurile necesare pentru a se asigura că transferul, reducerea valorii contabile, conversia sau măsura respectivă are loc;
- (b) administratorul, lichidatorul sau orice altă persoană care exercită controlul asupra instituției aflate în rezoluție să aibă obligația de a deține acțiunile, alte instrumente de proprietate, activele sau drepturile sau de a achita datoriile în numele destinatarului până când transferul, reducerea valorii contabile, conversia sau măsura respectivă produce efecte;
- (c) cheltuielile rezonabile ale destinatarului, efectuate corespunzător, asociate aplicării oricărei măsuri necesare în conformitate cu literele (a) și (b) din prezentul alineat, sunt acoperite prin oricare dintre metodele prevăzute la articolul 37 alineatul (7).

(2) În cazul în care autoritatea de rezoluție stabilește că, în ciuda tuturor măsurilor necesare luate de administrator, lichidator sau orice altă persoană în conformitate cu alineatul (1) litera (a), este foarte puțin probabil ca transferul, conversia sau măsura respectivă să fie pusă în practică în raport cu anumite active situate într-o țară terță sau anumite acțiuni, alte instrumente de proprietate, drepturi sau pasive reglementate de legislația unei țări terțe, autoritatea de rezoluție nu procedează la efectuarea transferului, reducerea valorii contabile, efectuarea conversiunii sau măsurii respective. În cazul în care autoritatea a ordonat transferul, reducerea valorii contabile, conversia sau măsura respectivă, ordinul este nul în cazul activelor, acțiunilor, instrumentelor de proprietate, drepturilor sau datoriilor respective.

Articolul 68

Excluderea anumitor termeni contractuali în cazul intervenției timpurii și al rezoluției

(1) O măsură de prevenire sau de gestionare a crizei, luată în cazul unei entități în conformitate cu prezenta directivă, care include producerea oricărui eveniment direct legat de aplicarea unei asemenea măsuri, nu este considerată în sine drept eveniment care determină executarea în sensul Directivei 2002/47/CE ori drept procedură de insolvență în sensul Directivei 98/26/CE, cu condiția ca obligațiile contractuale substanțiale, inclusiv plata și obligațiile de livrare, precum și furnizarea de garanții, să fie îndeplinite în continuare.

Mai mult, măsura de prevenire sau de gestionare a crizei nu este considerată în sine a fi un eveniment care determină executarea ori o procedură de insolvență în cadrul unui contract încheiat de:

- (a) o filială a instituției ale cărei obligații contractuale sunt garantate sau susținute în alt mod de întreprinderea-mamă sau de oricare altă entitate din grup; sau
- (b) orice entitate care face parte din același grup ca și instituția care include clauze de tip „cross-default” (declararea simultană a exigibilității obligațiilor ca urmare a neîndeplinirii culpabile a uneia dintre ele).

(2) În cazul în care procedurile de rezoluție din țări terțe sunt recunoscute în conformitate cu articolul 94 sau în alte cazuri în care autoritatea de rezoluție decide astfel, aceste proceduri constituie măsuri de gestionare a crizelor în sensul prezentului articol.

(3) Cu condiția ca obligațiile contractuale substanțiale, inclusiv plata și obligațiile de livrare, precum și furnizarea de garanții, să fie îndeplinite în continuare, o măsură de prevenire sau de gestionare a crizei, inclusiv producerea oricărui eveniment direct legat de aplicarea unei astfel de măsuri, nu dă în sine niciunei persoane posibilitatea:

- (a) de a exercita vreun drept de reziliere, de suspendare, modificare, de grup de compensare sau de compensare reciprocă, inclusiv legat de un contract încheiat de:

- (i) o filială, ale cărei obligații contractuale sunt garantate sau susținute în alt mod de o entitate de grup;

- (ii) oricare entitate din grup care include clauze de tip „cross-default”;

- (b) de a intra în posesia oricăror elemente de patrimoniu ale instituției sau ale entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau ale oricărei alte entități din grup în legătură cu un contract care include clauze de tip „cross-default”, de a-și exercita controlul asupra acestora sau de a executa vreo garanție în ceea ce le privește;

- (c) de a aduce atingere drepturilor contractuale ale instituției sau ale entității vizate menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau ale oricărei alte entități din grup în legătură cu un contract care include clauze de tip „cross-default”.

(4) Prezentul articol nu aduce atingere dreptului unei persoane de a întreprinde una dintre acțiunile menționate la alineatul (3), atunci când acest drept se naște în urma unei situații, alta decât măsura de prevenire sau gestionare a crizelor sau producerea vreunui eveniment legat direct de aplicarea unei astfel de măsuri.

(5) Suspendarea sau limitarea în temeiul articolului 69, 70 sau 71 nu constituie nerespectarea obligației contractuale în sensul alineatelor (1) și (2) din prezentul articol.

(6) Dispozițiile prezentului articol sunt considerate norme de aplicare imediată în sensul articolului 9 din Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului (¹).

Articolul 69

Competența de a suspenda anumite obligații

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a suspenda orice obligație de plată sau de livrare decurgând dintr-un contract la care o instituție aflată în rezoluție este parte, începând de la data publicării avizului de suspendare în conformitate cu articolul 83 alineatul (4) până la ora 24.00 a zilei lucrătoare următoare celei de publicare în statul membru în care este stabilită autoritatea de rezoluție a instituției aflate în rezoluție.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 593/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iunie 2008 privind legea aplicabilă obligațiilor contractuale (Roma I) (JO L 177, 4.7.2008, p. 6).

(2) Atunci când o obligație de plată sau de livrare ar fi devenit scadentă pe perioada suspendării, această obligație devine exigibilă imediat după expirarea perioadei de suspendare.

(3) Dacă obligațiile contractuale de plată sau de livrare ale unei instituții aflate în rezoluție sunt suspendate în temeiul alineatului (1), obligațiile de plată sau de livrare ale contrapartidelor instituției respective în temeiul aceluiași contract se suspendă în același interval de timp.

(4) Nicio decizie de suspendare luată în temeiul dispozițiilor alineatului (1) nu se aplică:

(a) depozitelor eligibile;

(b) obligațiilor de plată și de livrare datorate sistemelor sau operatorilor de sisteme numiți în sensul Directivei 98/26/CE, contrapărților centrale și băncilor centrale.

(c) creanțelor eligibile, în scopurile prevăzute în Directiva 97/9/CE.

(5) Atunci când își exercită o competență în temeiul prezentului articol, autoritățile de rezoluție țin seama de impactul pe care l-ar putea avea exercitarea respectivei competențe asupra bunei funcționări a piețelor financiare.

Articolul 70

Competența de a limita executarea garanțiilor reale

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dețin competența de a impune limitări creditorilor garantați ai unei instituții aflate în rezoluție în ceea ce privește executarea garanțiilor reale deținute în legătură cu activele respectivei instituții începând de la data publicării avizului de limitare în conformitate cu articolul 83 alineatul (4) până la ora 24.00 a zilei lucrătoare următoare celei de publicare în statul membru în care este stabilită instituția aflată în rezoluție.

(2) Autoritățile de rezoluție nu exercită competența prevăzută la alineatul (1) în legătură cu garanțiile reale deținute de sisteme sau operatori de sisteme desemnate în sensul Directivei 98/26/CE, contrapărți centrale și bănci centrale, în legătură cu activele gajate sau furnizate cu titlu de marjă sau de garanție reală de către instituția aflată în rezoluție.

(3) În cazurile în care se aplică articolul 80, autoritățile de rezoluție se asigură că toate limitările impuse în temeiul competenței menționate la alineatul (1) din prezentul articol sunt aplicate în mod coerent tuturor entităților din grup care fac obiectul unor măsuri de rezoluție.

(4) Atunci când își exercită o competență în temeiul prezentului articol, autoritățile de rezoluție țin seama de impactul pe care l-ar putea avea exercitarea respectivei competențe asupra bunei funcționări a piețelor financiare.

Articolul 71

Competența de suspendare temporară a drepturilor de reziliere

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a suspenda drepturile de reziliere ale oricărei părți care are un contract cu o instituție aflată în rezoluție, începând de la data publicării avizului în conformitate cu articolul 83 alineatul (4) până la ora 24.00 a zilei lucrătoare următoare celei de publicare în statul membru în care este stabilită autoritatea de rezoluție a instituției aflate în rezoluție, cu condiția ca plata și obligațiile de livrare, precum și furnizarea de garanții, să fie îndeplinite în continuare

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a suspenda drepturile de reziliere ale oricărei părți care are un contract cu o filială a unei instituții aflate în rezoluție atunci când:

(a) obligațiile contractuale sunt garantate sau susținute în alt mod de instituția aflată în rezoluție;

(b) drepturile contractuale de reziliere se întemeiază exclusiv pe insolvența sau pe starea financiară a instituției aflate în rezoluție; și

(c) s-a exercitat sau se poate exercita competența de transfer în cazul instituției aflate în rezoluție, fie:

(i) toate activele și pasivele filialei care fac obiectul contractului au fost sau pot fi transferate destinatarului și însușite de acesta; sau

(ii) autoritatea de rezoluție furnizează, prin orice alt mijloc, o protecție adecvată pentru respectivele obligații.

Suspendarea intră în vigoare de la data publicării avizului în temeiul articolului 83 alineatul (4) până la ora 24.00 a zilei lucrătoare următoare celei de publicare în statul membru în care este stabilită filiala instituției aflate în rezoluție.

(3) Orice suspendare în temeiul alineatului (1) sau (2) nu se aplică sistemelor sau operatorilor de sisteme desemnate în sensul Directivei 98/26/CE, contrapărților centrale sau băncilor centrale.

(4) O persoană poate exercita un drept de reziliere în temeiul unui contract înainte de expirarea perioadei menționate la alineatul (1) sau (2), în cazul în care persoana respectivă primește un aviz din partea autorității de rezoluție prin care i se aduce la cunoștință faptul că drepturile și pasivele care fac obiectul contractului nu vor fi:

(a) transferate unei alte entități; sau

(b) supuse reducerii valorii contabile sau conversiei aferente aplicării instrumentului de recapitalizare internă în conformitate cu articolul 43 alineatul (2) litera (a).

(5) În cazul în care autoritatea de rezoluție exercită competența de suspendare a drepturilor de reziliere prevăzută la alineatul (1) sau (2) din prezentul articol și în cazul în care nu s-a dat un aviz în temeiul alineatului (4) din prezentul articol, aceste drepturi pot fi exercitate la expirarea perioadei de suspendare, sub rezerva articolului 68, după cum urmează:

(a) dacă drepturile și obligațiile ce decurg în temeiul contractului au fost transferate către o altă entitate, o contraparte poate exercita drepturile de reziliere în conformitate cu clauzele contractului respectiv doar în cazul continuării sau producerii ulterioare a vreunui eveniment care determină executarea de către entitatea destinatară;

(b) dacă instituția aflată în rezoluție își păstrează drepturile și obligațiile care decurg în temeiul contractului, iar autoritatea de rezoluție nu a aplicat instituției respective instrumentul de recapitalizare internă în conformitate cu articolul 43 alineatul (2) litera (a), o contraparte poate exercita dreptul de reziliere, în conformitate cu clauzele respectivului contract la expirarea suspendării în temeiul alineatului (1).

(6) Atunci când își exercită o competență în temeiul prezentului articol, autoritățile de rezoluție țin seama de impactul pe care l-ar putea avea exercitarea respectivei competențe asupra bunei funcționări a piețelor financiare.

(7) Autoritățile competente sau autoritățile de rezoluție pot solicita unei instituții sau unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să păstreze evidențe detaliate ale contractelor financiare.

La cererea unei autorități competente sau a unei autorități de rezoluție, registrele centrale de tranzacții pun informațiile necesare la dispoziția autorităților competente sau a autorităților de rezoluție pentru a le permite să-și îndeplinească responsabilitățile și mandatele în conformitate cu articolul 81 din Regulamentul (UE) nr. 648/2012.

(8) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza următoarele elemente în sensul alineatului (7):

- (a) un set minim de informații privind contractele financiare care trebuie să figureze în registrele detaliate; și
- (b) circumstanțele în care trebuie impusă această cerință.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 72

Exercitarea competențelor de rezoluție

(1) Statele membre se asigură că, în vederea aplicării unei măsuri de rezoluție, autoritățile de rezoluție sunt în măsură să exercite un control asupra instituției aflate în rezoluție care să le permită:

- (a) să asigure funcționarea și să desfășoare activitățile și serviciile instituției aflate în rezoluție, dispunând de toate competențele acționarilor săi și ale organului său de conducere; și
- (b) să gestioneze și să dispună de activele și de patrimoniul instituției aflate în rezoluție.

Controlul menționat la primul paragraf poate fi exercitat direct de către autoritatea de rezoluție sau indirect, de către una sau mai multe persoane desemnate de autoritatea de rezoluție. Statele membre se asigură că drepturile de vot conferite de acțiuni sau de alte instrumentele de proprietate ale instituției aflate în rezoluție nu pot fi exercitate în timpul perioadei de rezoluție.

(2) Sub rezerva articolului 85 alineatul (1), statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au posibilitatea de a lua măsuri de rezoluție prin ordonanță, în conformitate cu competențele și procedurile administrative naționale, fără a exercita controlul asupra instituției aflate în rezoluție.

(3) Autoritățile de rezoluție decid, de la caz la caz, oportunitatea aplicării unei măsuri de rezoluție prin intermediul mijloacelor specificate la alineatul (1) sau (2), ținând cont de obiectivele rezoluției și de principiile generale care o reglementează, de circumstanțele specifice instituției aflate în rezoluție și de necesitatea de a facilita rezoluția eficientă a grupurilor transfrontaliere.

(4) Autoritățile de rezoluție nu sunt considerate ca membri din umbră sau de facto ai organului de conducere în temeiul dreptului intern.

CAPITOLUL VII

Mecanisme de siguranță

Articolul 73

Tratamentul acționarilor și al creditorilor în caz de transfer parțial și aplicare a instrumentului de recapitalizare internă

Statele membre se asigură că, în cazurile în care au fost aplicate unul sau mai multe instrumente de rezoluție și în special în sensul articolului 75:

- (a) cu excepția cazurilor în care se aplică litera (b), în cazul în care autoritățile de rezoluție transferă doar anumite părți din drepturile, activele și pasivele instituției aflate în rezoluție, acționarii și acei creditori ale căror creanțe nu au fost transferate primesc ca soluționare a creanțelor lor o sumă cel puțin egală cu cea pe care ar fi primit-o dacă instituția aflată în rezoluție ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență la momentul luării deciziei menționate la articolul 82;

- (b) în cazul în care autoritățile de rezoluție aplică instrumentul de recapitalizare internă, acționarii și creditorii ale căror creanțe au fost reduse sau convertite în titluri de capital nu acumulează pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi înregistrat dacă instituția aflată în rezoluție ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență imediat la momentul luării deciziei menționate la articolul 82.

Articolul 74

Evaluarea diferenței de tratament

(1) În scopul de a evalua dacă acționarii și creditorii ar fi beneficiat de un tratament mai bun în cazul în care instituția aflată în rezoluție ar fi urmat o procedură obișnuită de insolvență, inclusiv, dar fără a se limita la sensul articolului 73, statele membre se asigură de efectuarea unei evaluări de către o persoană independentă cât mai curând posibil, după ce măsura sau măsurile de rezoluție au fost luate. Această evaluare este distinctă de evaluarea efectuată în conformitate cu articolul 36.

(2) Evaluarea de la alineatul (1) identifică:

- (a) tratamentul pe care acționarii și creditorii l-ar fi primit, sau schemele de garantare a depozitelor relevante, în cazul în care instituția aflată în rezoluție, în legătură cu care o măsură sau mai multe măsuri de rezoluție au fost luate, ar fi intrat în procedura obișnuită de insolvență în momentul luării deciziei menționate la articolul 82;
- (b) tratamentul efectiv de care acționarii și creditorii au beneficiat în cadrul rezoluției instituției aflate în rezoluție; și
- (c) existența unei eventuale diferențe între tratamentul menționat la litera (a) și cel menționat la litera (b).

(3) Evaluarea:

- (a) ia în calcul ipoteza că conform căreia instituția aflată în rezoluție, în raport cu care o măsură sau mai multe măsuri de rezoluție au fost luate, ar fi intrat în procedura obișnuită de insolvență în momentul luării deciziei menționate la articolul 82;
- (b) să ia în calcul ipoteza că măsura sau măsurile de rezoluție nu ar fi fost luate;
- (c) nu țin cont de acordarea vreunui sprijin financiar public extraordinar instituției aflate în rezoluție.

(4) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare care să specifice metodologia de efectuare a evaluării conform prezentului articol, în special metodologia de evaluare a tratamentului de care ar fi beneficiat acționarii și creditorii dacă instituția aflată în rezoluție ar fi intrat în procedura obișnuită de insolvență în momentul luării deciziei menționate la articolul 82.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 75

Mecanisme de siguranță pentru acționari și creditorii

Statele membre se asigură că, în cazul în care evaluarea efectuată în conformitate cu articolul 74 stabilește că oricare dintre acționarii sau creditorii menționați la articolul 73 sau schema de garantare a depozitelor în conformitate cu articolul 109 alineatul (1) a acumulat pierderi mai mari decât cele pe care le-ar fi înregistrat dacă instituția ar fi fost lichidată prin procedura obișnuită de insolvență, acesta are dreptul la plata diferenței din partea mecanismelor de finanțare a rezoluției.

Articolul 76

Mecanisme de siguranță pentru contrapărți în caz de transfer parțial

(1) Statele membre se asigură că măsurile de protecție menționate la alineatul (2) se aplică în cazurile următoare:

(a) atunci când o autoritate de rezoluție transferă o parte, dar nu totalitatea activelor, drepturilor sau pasivelor unei instituții aflate în rezoluție către o altă entitate sau, în exercitarea instrumentului de rezoluție, de la o instituție-punte sau vehicul de gestionare a activelor către o altă persoană;

(b) atunci când o autoritate de rezoluție exercită competențele menționate la articolul 64 alineatul (1) litera (f).

(2) Statele membre trebuie să garanteze protecția corespunzătoare a următoarelor acorduri și a contrapărților la aceste acorduri:

(a) contracte de garanție reală, în virtutea cărora o persoană dispune, cu titlu de garanție, de un drept real sau contingent în legătură cu activele sau drepturile care fac obiectul unui transfer, indiferent dacă această valoare mobilă este garantată prin active sau drepturi specifice ori printr-o garanție mobilă (floating charge) sau printr-un acord similar;

(b) contracte de garanție financiară cu transfer de proprietate, prin care garanțiile reale care garantează sau acoperă executarea anumitor obligații specifice sunt furnizate printr-un transfer deplin de drepturi de proprietate asupra activelor efectuat de furnizorul garanției reale către beneficiarul garanției, cu condiția ca beneficiarul să restituie aceste active în cazul în care respectivele obligații specifice sunt executate;

(c) acorduri de compensare reciprocă, prin care două sau mai multe creanțe sau obligații datorate între instituția aflată în rezoluție și o contraparte pot face obiectul unei compensări reciproce;

(d) acorduri de compensare;

(e) obligațiuni garantate;

(f) mecanisme de finanțare structurate, inclusiv securitizările și instrumentele utilizate în scopul acoperirii, care constituie o parte integrantă a portofoliului de acoperire și care, în temeiul dreptului intern, sunt garantate în mod asemănător cu obligațiunile garantate, care implică acordarea de garanții mobiliare și deținerea acestora de către una dintre părțile la acord ori un administrator fiduciar, un agent sau o persoană agreată.

Forma de protecție adecvată pentru categoriile de acorduri menționate la literele (a)-(f) din prezentul alineat este precizată în mod mai detaliat la articolele 77-80 și face obiectul limitărilor prevăzute la articolele 68-71.

(3) Cerința prevăzută la alineatul (2) se aplică indiferent de numărul părților implicate în aceste acorduri și de posibilitatea ca ele:

(a) să fie create prin contract, fiducie sau prin alte mijloace ori să decurgă în mod automat din aplicarea legii;

(b) să decurgă sau să fie reglementate în întregime sau parțial din dreptul altui stat membru sau al unei țări terțe.

(4) Comisia poate adopta acte delegate în conformitate cu articolul 115, pentru a preciza mai în detaliu categoriile de acorduri care se încadrează în domeniul de aplicare al dispozițiilor alineatului (2) literele (a)-(f) din prezentul articol.

*Articolul 77***Protecție pentru garanțiile financiare și acordurile de compensare și compensare reciprocă**

(1) Statele membre se asigură că există o protecție adecvată în cazul contractelor de garanție financiară cu transfer de proprietate și al acordurilor de compensare reciprocă și al acordurilor de compensare pentru a preveni transferul unei părți, dar nu a totalității drepturilor și pasivelor protejate în temeiul unui astfel de contract sau acord, între instituția aflată în rezoluție și o altă persoană, precum și modificarea sau rezilierea acestor drepturi și datorii protejate în temeiul unui contract de garanție financiară cu transfer de proprietate sau al unui acord de compensare reciprocă și al acordurilor de compensare prin exercitarea competențelor auxiliare.

În sensul primului paragraf, drepturile și pasivele trebuie să fie considerate ca fiind protejate în temeiul unui astfel de acord în cazul în care părțile la acord au dreptul la compensarea sau compensarea reciprocă a acestor drepturi și pasive.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (1), atunci când este necesar pentru asigurarea disponibilității depozitelor acoperite, autoritatea de rezoluție poate:

- (a) să transfere depozite acoperite care fac parte din mecanismele menționate alineatul (1) fără a transfera alte active, drepturi și pasive care fac parte din același mecanism; și
- (b) să transfere, să modifice sau să rezilieze acele active, drepturi sau pasive fără a transfera depozitele acoperite.

*Articolul 78***Protecție pentru contractele de garanție reală**

(1) Statele membre se asigură că pasivele acoperite printr-un contract de garanție beneficiază de o protecție adecvată, astfel încât să se împiedice:

- (a) transferul activelor cu care este garantat pasivul, cu excepția cazului în care sunt deopotrivă transferate atât pasivul respectiv, cât și dreptul de a beneficia de garanție reală;
- (b) transferul unei obligații garantate, cu excepția cazului în care este transferat și dreptul de a beneficia de garanție reală;
- (c) transferul dreptului de a beneficia de garanție reală, cu excepția cazului în care este transferată și obligația garantată;
- (d) modificarea sau rezilierea unui contract de garanție prin exercitarea competențelor auxiliare, dacă respectiva modificare sau reziliere are drept efect încetarea garantării pasivului.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (1), atunci când este necesar pentru asigurarea disponibilității depozitelor acoperite, autoritatea de rezoluție poate:

- (a) să transfere depozite acoperite care fac parte din mecanismele menționate la alineatul (1) fără a transfera alte active, drepturi și pasive care fac parte din același mecanism; și
- (b) să transfere, să modifice sau să rezilieze acele active, drepturi sau pasive fără a transfera depozitele acoperite.

*Articolul 79***Protecție pentru mecanismele de finanțare structurate și pentru obligațiunile garantate**

(1) Statele membre se asigură că există o protecție adecvată pentru mecanismele de finanțare structurate, inclusiv mecanismele menționate la articolul 76 alineatul (2) literele (e) și (f) astfel încât să se prevină oricare dintre circumstanțele următoare:

- (a) transferul unei părți, dar nu a totalității activelor, drepturilor și pasivelor care reprezintă o parte sau totalitatea unui mecanism de finanțare structurată, inclusiv a mecanismelor menționate la articolul 76 alineatul (2) literele (e) și (f), la care instituția de credit aflată în rezoluție este parte;

(b) rezilierea sau modificarea, prin exercitarea competențelor auxiliare, a activelor, drepturilor și pasivelor care reprezintă o parte sau totalitatea unui mecanism de finanțare structurată, inclusiv a mecanismelor menționate la articolul 76 alineatul (2) literele (e) și (f), la care instituția de credit aflată în rezoluție este parte.

(2) În pofida alineatului (1), atunci când este necesar pentru asigurarea disponibilității depozitelor acoperite autoritatea de rezoluție poate:

(a) să transfere depozite acoperite care fac parte din mecanismele menționate la alineatul (1) fără a transfera alte active, drepturi și pasive care fac parte din același mecanism, și

(b) să transfere, să modifice sau să rezilieze acele active, drepturi sau pasive fără a transfera depozitele acoperite.

Articolul 80

Transferuri parțiale: protecția sistemelor de tranzacționare, decontare și compensare

(1) Statele membre se asigură că aplicarea unui instrument de rezoluție nu afectează nici normele referitoare la sistemele reglementate de Directiva 98/26/CE, nici funcționarea acestora, atunci când autoritatea de rezoluție:

(a) transferă o parte, dar nu totalitatea activelor, drepturilor sau pasivelor unei instituții aflate în rezoluție către o altă entitate; sau

(b) exercită competențele prevăzute la articolul 64 pentru a anula sau modifica clauzele unui contract la care instituția aflată în rezoluție este parte sau pentru a înlocui un destinatar ca parte semnatară;

(2) În special, transferul, anularea sau modificarea menționată la alineatul (1) din prezentul articol nu revocă un ordin de transfer contravenind articolului 5 din Directiva 98/26/CE și nici nu modifică sau anulează caracterul executoriu al ordinelor de transfer și al compensării în conformitate cu articolele 3 și 5 din respectiva directivă, utilizarea de fonduri, titluri de valoare sau facilități de credit în conformitate cu dispozițiile articolului 4 din respectiva directivă sau protecția garanțiilor suplimentare în conformitate cu articolul 9 din respectiva directivă.

CAPITOLUL VIII

Obligații procedurale

Articolul 81

Cerințe de notificare

(1) Statele membre solicită conducerii unei instituții sau a oricăreia dintre entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să informeze autoritatea competentă în cazul în care consideră că instituția sau entitatea respectivă este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, în sensul articolului 32 alineatul (4).

(2) Autoritățile competente informează autoritățile de rezoluție relevante în legătură cu orice notificări primite în temeiul alineatului (1) din prezentul articol și cu orice măsuri de prevenire a crizelor sau orice măsuri menționate la articolul 104 din Directiva 2013/36/UE pe care le impun unei instituții sau unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă.

(3) În cazul în care o autoritate competentă sau o autoritate de rezoluție stabilește că sunt îndeplinite condițiile prevăzute la literele (a) și (b) de la articolul 32 alineatul (1) în ceea ce privește o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), aceasta comunică această constatare fără întârziere următoarelor autorități, dacă sunt diferite:

(a) autorității de rezoluție a instituției respective sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);

(b) autorității competente a instituției respective sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);

- (c) autorității competente a unei eventuale sucursale a instituției respective sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);
- (d) autorității de rezoluție a unei eventuale sucursale a instituției respective sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);
- (e) băncii centrale;
- (f) schemei de garantare a depozitelor la care este afiliată o instituție de credit, pentru a permite, acolo unde este cazul, exercitarea funcțiilor schemei în cauză;
- (g) organului care răspunde de mecanismele de finanțare a rezoluției, pentru a permite, acolo unde este cazul, exercitarea funcțiilor mecanismelor în cauză;
- (h) autorității de rezoluție a grupului, după caz;
- (i) ministerului competent;
- (j) în cazul în care instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) din prezenta directivă face obiectul supravegherii pe bază consolidată în conformitate cu titlul VII capitolul 3 din Directiva 2013/36/UE, supraveghetorului consolidant; și
- (k) CERS și autoritatea macroprudențială națională desemnată.

(4) În cazul în care transmiterea informațiilor menționată la alineatele (3) literele (f) și (g) nu garantează nivelul adecvat de confidențialitate, autoritatea competentă sau autoritatea de rezoluție stabilește proceduri de comunicare alternative care îndeplinesc aceleași obiective, asigurând totodată nivelul adecvat de confidențialitate.

Articolul 82

Decizia autorității de rezoluție

(1) La primirea unei comunicări din partea autorității competente în conformitate cu alineatul (3) de la articolul 81 sau din proprie inițiativă, autoritatea de rezoluție stabilește, în conformitate cu articolul 32 alineatul (1) și articolul 33, în ce măsură sunt îndeplinite condițiile de la paragraful respectiv în legătură cu instituția sau cu entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) în cauză.

(2) Decizia prin care se stabilește dacă se iau sau nu măsuri de rezoluție în raport cu o instituție sau o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) conține următoarele informații:

- (a) motivele deciziei respective, inclusiv stabilirea faptului că instituția îndeplinește sau nu condițiile pentru rezoluție;
- (b) măsura pe care autoritatea de rezoluție intenționează să o ia, inclusiv, dacă este cazul, decizia de a cere lichidarea, numirea unui administrator sau orice altă măsură prevăzută de procedura obișnuită de insolvență sau, sub rezerva articolului 37 alineatul (9) de dreptul intern.

(3) ABE elaborează proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza procedurile și conținutul legate de următoarele cerințe:

- (a) notificările menționate la articolul 81 alineatele (1), (2) și (3),

(b) avizul de suspendare menționat la articolul 83.

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se delegă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 83

Obligații procedurale ale autorităților de rezoluție

(1) Statele membre se asigură că, după luarea unei măsuri de rezoluție, autoritățile de rezoluție se conformează cerințelor prevăzute la alineatele (2), (3) și (4), imediat ce acest lucru devine în mod rezonabil posibil.

(2) Autoritatea de rezoluție notifică instituției aflate în rezoluție și următoarelor autorități, dacă sunt diferite:

(a) autorității competente a instituției aflate în rezoluție;

(b) autorității competente a unei eventuale sucursale a instituției aflate în rezoluție;

(c) băncii centrale;

(d) schemei de garantare a depozitelor la care este afiliată instituția aflată în rezoluție;

(e) organului care răspunde de mecanismele de finanțare a rezoluției;

(f) autorității de rezoluție a grupului, după caz;

(g) ministerului competent;

(h) în cazul în care instituția aflată în rezoluție face obiectul supravegherii pe bază consolidată în conformitate cu titlul VII capitolul 3 din Directiva 2013/36/UE, supraveghetorului consolidant;

(i) autorității macroprudențiale naționale desemnate și CERS;

(j) Comisiei, Băncii Centrale Europene, AEVMP, Autorității europene de supraveghere (Autoritatea Europeană pentru Asigurări și Pensii Ocupaționale) („EIOPA”) instituită prin Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și ABE;

(k) în cazul în care instituția aflată în rezoluție este o instituție definită în termenii articolului 2 litera (b) din Directiva 98/26/CE, operatorilor sistemelor din care face parte respectiva instituție.

(3) Notificarea menționată la alineatul (2) conține o copie a oricărui ordin sau instrument prin intermediul căruia sunt exercitate competențele relevante și precizează data de la care măsura sau măsurile de rezoluție produc efecte.

(4) Autoritatea de rezoluție publică sau asigură publicarea unei copii a ordinului sau a instrumentului prin intermediul căruia este luată măsura de rezoluție, fie a unei informări care sumarizează efectele măsurii de rezoluție și, mai exact, efectele asupra clienților de retail și, dacă este cazul, condițiile și perioada de suspendare sau limitare menționată la articolele 69, 70 și 71, prin următoarele mijloace:

(a) pe site-ul său internet oficial;

- (b) pe site-ul internet al autorității competente, dacă aceasta este diferită de autoritatea de rezoluție și pe site-ul internet al ABE;
 - (c) pe site-ul internet al instituției aflate în rezoluție;
 - (d) în cazurile în care acțiunile, alte instrumente de proprietate sau instrumentele de datorie ale instituției aflate în rezoluție sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată, mijloacele utilizate pentru divulgarea informațiilor reglementate referitoare la instituția aflată în rezoluție, în conformitate cu articolul 21 alineatul (1) din Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului (¹).
- (5) În cazul în care acțiunile sau instrumentele de proprietate ale acestora nu sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată, autoritatea de rezoluție se asigură că documentele care atestă existența instrumentelor menționate la alineatul (4) sunt trimise acționarilor și creditorilor ai instituției aflate în rezoluție care sunt cunoscuți din registrele sau bazele de date ale instituției aflate în rezoluție care sunt disponibile autorității de rezoluție.

Articolul 84

Confidențialitate

- (1) Cerințele privind secretul profesional sunt obligatorii pentru următoarele persoane:
- (a) autoritățile de rezoluție;
 - (b) autoritățile competente și ABE;
 - (c) ministerele competente;
 - (d) administratorii speciali sau administratorii temporari desemnați în conformitate cu prezenta directivă;
 - (e) cumpărătorii potențiali, atât cei contactați de autoritățile competente, cât și cei solicitați de autoritățile de rezoluție, indiferent dacă acest contact sau această solicitare a avut loc sau nu în cadrul pregătirii în vederea utilizării instrumentului de vânzare a activității sau dacă solicitarea respectivă a condus sau nu la o achiziție;
 - (f) auditorii, contabilii, consilierii juridici și profesionali, evaluatorii și alți experți angajați direct sau indirect de autoritățile de rezoluție, de autoritățile competente, de ministerele competente sau de cumpărătorii potențiali menționați la litera (e);
 - (g) organismele care administrează scheme de garantare a depozitelor;
 - (h) organisme care administrează sisteme de compensare pentru investitori;
 - (i) organismului care răspunde de mecanismele de finanțare a rezoluției;
 - (j) băncile centrale și alte autorități implicate în procesul de rezoluție;
 - (k) o instituție-punte sau un vehicul de gestionare a activelor;
 - (l) orice alte persoane care furnizează sau au furnizat servicii direct sau indirect, permanent sau ocazional persoanelor menționate la literele (a)-(k);

(¹) Directiva 2004/109/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 decembrie 2004 privind armonizarea obligațiilor de transparență în ceea ce privește informația referitoare la emitenții ale căror valori mobiliare sunt admise la tranzacționare pe o piață reglementată și de modificare a Directivei 2001/34/CE (JO L 390, 31.12.2004, p. 38).

(m) conducerea superioară, membrii organului de conducere și angajații organismelor sau entităților menționate la literele (a)-(k) înaintea, în timpul și după numirea acestora.

(2) Pentru a se asigura că cerințele privind confidențialitatea stabilite la alineatele (1) și (3) sunt respectate, persoanele menționate la alineatul (1) literele (a), (b), (c), (g), (h), (i) și (k) se asigură că sunt instituite norme interne, inclusiv norme pentru a garanta caracterul secret al informațiilor între persoanele implicate direct în procesul de rezoluție.

(3) Fără a aduce atingere caracterului general al cerințelor prevăzute la alineatul (1), persoanelor menționate la alineatul respectiv li se interzice divulgarea informațiilor confidențiale primite în exercițiul activităților lor profesionale sau de la o autoritate competentă sau o autoritate de rezoluție în legătură cu atribuțiile acesteia în temeiul prezentei directive, către orice persoană sau autoritate, cu excepția cazului în care această divulgare se face în exercitarea atribuțiilor lor în temeiul acestei directive sau sub formă de rezumat sau în formă agregată, astfel încât instituțiile sau entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) să nu poată fi identificate, fie cu consimțământul expres și prealabil al autorității, al instituției sau al entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care a furnizat informațiile respective.

Statele membre se asigură că nicio informație confidențială nu este divulgată de către persoanele menționate la alineatul (1) și că sunt evaluate efectele posibile ale divulgării informației respective asupra interesului public în ceea ce privește politica financiară, monetară și economică, precum și asupra intereselor comerciale ale persoanelor fizice și juridice, asupra scopului inspecțiilor, asupra anchetelor și asupra auditurilor.

Procedura de verificare a efectelor divulgării informațiilor include o evaluare specifică a efectelor oricărei divulgări a conținutului și detaliilor planului de redresare și restructurare astfel cum este menționat la articolele 5, 7, 10, 11 și 12 și rezultatul evaluărilor realizate în conformitate cu articolele 6, 8 și 15.

Orice persoană sau entitate menționată la alineatul (1) face obiectul răspunderii civile în cazul încălcării prezentului articol, în conformitate cu dreptul intern.

(4) Prezentul articol nu împiedică:

(a) angajații și experții organismelor sau ai entităților menționate la literele (a)-(j) de la alineatul (1) să facă schimb de informații între ei sau în cadrul fiecărui organism sau entități în parte; sau

(b) autoritățile de rezoluție și autoritățile competente, inclusiv angajații și experții acestora, să facă schimb de informații între ele, precum și cu alte autorități de rezoluție din Uniune, cu alte autorități competente din Uniune, cu ministere competente, cu bănci centrale, cu scheme de garantare a depozitelor, cu sisteme de compensare pentru investitori, cu autorități responsabile de procedura obișnuită de insolvență, cu autorități responsabile de menținerea stabilității sistemului financiar în statele membre prin utilizarea normelor macroprudențiale” cu persoane însărcinate cu desfășurarea auditurilor statutare ale conturilor, cu ABE sau, sub rezerva articolului 98, cu autorități din țări terțe care îndeplinesc funcții echivalente cu cele ale autorităților de rezoluție sau, în condiții de strictă confidențialitate, cu un potențial cumpărător sau cu orice altă persoană, dacă este cazul, în scopul planificării sau al executării unei măsuri de rezoluție.

(5) Fără a aduce atingere oricăror altor prevederi ale prezentului articol, statele membre pot autoriza schimburile de informații cu oricare dintre următoarele:

(a) în condiții de strică confidențialitate, cu orice altă persoană, atunci când este necesar în vederea planificării sau a efectuării unei acțiuni de rezoluție;

(b) cu comisiile parlamentare de anchetă din statul membru respectiv, curțile de conturi din statul membru respectiv și alte entități cu atribuții de anchetare în statul lor membru, în condiții corespunzătoare; și

- (c) cu autoritățile naționale responsabile cu supravegherea sistemelor de plată, autoritățile responsabile de procedura obișnuită de insolvență, autoritățile care au sarcina publică de a supraveghea alte entități din sectorul financiar, autoritățile responsabile de supravegherea piețelor financiare și a întreprinderilor de asigurare precum și inspectorii care acționează în numele acestora, autoritățile statelor membre care au responsabilitatea de a menține stabilitatea sistemului financiar în statele membre prin utilizarea reglementărilor macroprudențiale, autoritățile responsabile cu protejarea stabilității sistemului financiar, precum și persoanele responsabile cu auditarea legală;
- (6) Dispozițiile prezentului articol nu aduc atingere dreptului intern privind divulgarea informațiilor în vederea procedurii judiciare în dosare penale sau civile.
- (7) Până la 3 iulie 2015, ABE elaborează orientări, în conformitate cu articolul 16 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, pentru a specifica modul în care ar trebui furnizate informațiile sub formă de rezumat sau în formă agregată, în sensul alineatului (3).

CAPITOLUL IX

Dreptul la recurs și excluderea altor măsuri

Articolul 85

Aprobarea judiciară ex ante și dreptul de a contesta deciziile

- (1) Statele membre pot solicita ca decizia de adoptare a unei măsuri de prevenire sau de gestionare a crizelor să facă obiectul unei aprobări judiciare *ex ante*, cu condiția ca, în ceea ce privește decizia de adoptare a unei măsuri de gestionare a crizelor, în conformitate cu dreptul intern, procedura pentru solicitarea aprobării și examinarea de către instanță să fie rapide.
- (2) Statele membre prevăd în dreptul intern dreptul de a formula o cale de atac împotriva deciziei de a lua o măsură de prevenire a crizelor sau a deciziei de a exercita o competență, alta decât cea referitoare la măsurile de gestionare a crizelor, în temeiul prezentei directive.
- (3) Statele membre se asigură că toate persoanele afectate de decizia de a lua măsuri de gestionare a crizelor au dreptul la o cale de atac împotriva deciziei respective. Statele membre se asigură că controlul este rapid și că instanțele naționale utilizează evaluări economice complexe ale faptelor realizate de autoritatea de rezoluție ca bază a propriei lor evaluări.
- (4) Dreptul la o cale de atac menționat la alineatul (3) se exercită sub rezerva următoarelor dispoziții:
- (a) introducerea unei căi de atac nu implică suspendarea automată a efectelor deciziei contestate;
- (b) decizia autorității de rezoluție este executorie imediat și dă naștere unei prezumții refutabile potrivit căreia suspendarea executării deciziei ar fi contrară interesului public.

Atunci când acest lucru este necesar pentru a proteja interesul unor părți terțe care, acționând cu bună-credință, au cumpărat acțiuni, alte instrumente de proprietate, active, drepturi sau pasive ale unei instituții aflate în rezoluție, în temeiul utilizării instrumentelor de rezoluție sau al exercitării competențelor de rezoluție de către autoritățile de rezoluție, anularea unei decizii luate de o autoritate de rezoluție nu afectează niciun act administrativ adoptat ulterior și nicio tranzacție încheiată ulterior de către autoritatea de rezoluție în cauză pe baza deciziei sale anulate. În acest caz, căile de recurs împotriva unei decizii sau măsuri prejudiciabile a autorităților de rezoluție trebuie să se limiteze la acordarea de compensații pentru pierderile suferite de reclamant ca urmare a deciziei sau a măsurii respective.

Articolul 86

Restricții referitoare la alte proceduri judiciare

- (1) Fără a aduce atingere articolului 82 alineatul (2) litera (b), statele membre se asigură că, în privința unei instituții aflate în rezoluție sau a unei instituții sau a unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) pentru care se consideră că sunt îndeplinite condițiile pentru procedura de rezoluție, procedura obișnuită de insolvență nu este declanșată decât la inițiativa autorității de rezoluție, precum și că decizia de aplicare a procedurii obișnuite de insolvență în cazul unei instituții sau al unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) nu poate fi luată decât cu consimțământul autorității de rezoluție.

(2) În sensul alineatului (1), statele membre se asigură că:

- (a) autorităților competente și autorităților de rezoluție li se notifică fără întârziere orice cerere de deschidere a procedurii obișnuite de insolvență în raport cu o instituție sau cu o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), indiferent dacă instituția sau entitatea respectivă se află în rezoluție sau dacă a fost făcută publică o decizie în conformitate cu articolul 83 alineatele (4) și (5);
- (b) cererea nu este stabilită decât dacă s-au făcut notificările menționate la litera (a) și dacă survine una dintre următoarele situații:
 - (i) autoritatea de rezoluție a informat autoritățile responsabile de procedura obișnuită de insolvență cu privire la intenția sa de a nu lua nicio măsură de rezoluție în raport cu instituția sau cu entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d);
 - (ii) a expirat un termen de șapte zile de la data efectuării notificărilor menționate la litera (a).

(3) Fără a aduce atingere niciunei limitări privind executarea garanțiilor reale mobiliare impuse în temeiul articolului 70, statele membre se asigură că, atunci când este necesar în vederea aplicării eficace a instrumentelor și competențelor de rezoluție, autoritățile de rezoluție pot solicita instanței să suspende, pentru o perioadă adecvată conform obiectivului urmărit, orice acțiune sau procedură judiciară la care este sau devine parte o instituție aflată în rezoluție.

TITLUL V

REZOLUȚIA GRUPURILOR TRANSFRONTALIERE

Articolul 87

Principii generale referitoare la procesul decizional care implică mai multe state membre

Statele membre se asigură că, atunci când iau, în temeiul prezentei directive, decizii sau măsuri care pot afecta unul sau mai multe state membre, autoritățile lor țin seama de următoarele principii generale:

- (a) necesitatea imperativă a eficacității procesului decizional și a păstrării costurilor rezoluției la un nivel cât mai scăzut posibil, în momentul luării măsurilor de rezoluție;
- (b) deciziile și măsurile sunt luate în timp util și în regim de urgență, atunci când se impune acest lucru;
- (c) autoritățile de rezoluție, autoritățile competente și alte autorități cooperează pentru a se asigura că deciziile și măsurile sunt luate de o manieră coordonată și eficientă;
- (d) rolurile și responsabilitățile autorităților relevante din fiecare stat membru sunt clar definite;
- (e) se acordă o atenție corespunzătoare intereselor statelor membre în care sunt stabilite întreprinderile-mamă din Uniune, în special impactului oricărei decizii, acțiuni sau inacțiuni asupra stabilității financiare, resurselor fiscale, fondului de rezoluție, schemei de garantare a depozitelor sau schemei de compensații pentru investitori din statele membre respective;
- (f) se acordă o atenție corespunzătoare intereselor fiecărui stat membru în care este stabilită o filială, în special impactului oricărei decizii, acțiuni sau inacțiuni asupra stabilității financiare, resurselor fiscale, fondului de rezoluție, schemei de garantare a depozitelor sau schemei de compensații pentru investitori din statele membre respective;
- (g) se acordă o atenție corespunzătoare intereselor fiecărui stat membru în care sunt stabilite sucursale semnificative, în special impactului oricărei decizii, acțiuni sau inacțiuni asupra stabilității financiare a statelor membre respective;

- (h) se acordă o atenție corespunzătoare obiectivelor privind echilibrarea intereselor diferitelor state membre implicate și evitarea prejudicierii nedrepte ori a protejării necuvenite a intereselor anumitor state membre, inclusiv evitarea alocării inechitabile între statele membre a sarcinii suportate;
- (i) orice obligație în temeiul prezentei directive de a consulta o autoritate înainte de luarea oricărei decizii sau măsuri să implice cel puțin obligația de a consulta autoritatea respectivă cu privire la acele elemente ale deciziei sau măsurii propuse care au sau probabil vor avea:
 - (i) efecte asupra întreprinderii-mamă din Uniune, a filialei sau a sucursalei, după caz;
 - (ii) impact asupra stabilității statului membru în care întreprinderea-mamă din Uniune, filiala sau sucursala (după caz) este stabilită sau situată;
- (j) atunci când adoptă măsuri de rezoluție, autoritățile de rezoluție să țină seama și să urmărească planurile de rezoluție menționate la articolul 13, cu excepția cazului în care autoritățile de rezoluție consideră, având în vedere circumstanțele cazului, că obiectivele rezoluției vor fi îndeplinite mai eficace prin adoptarea de măsuri care nu sunt prevăzute în planurile de rezoluție;
- (k) necesitatea transparenței, ori de câte ori există probabilitatea ca o decizie sau măsură propusă să aibă implicații asupra stabilității financiare, resurselor fiscale, fondului de rezoluție, schemei de garantare a depozitelor sau schemei de compensații pentru investitori din oricare stat membru relevant; și
- (l) recunoașterea faptului că cea mai mare probabilitate de a obține un rezultat care să ducă la scăderea costului global al rezoluției revine coordonării și cooperării.

Articolul 88

Colegii de rezoluție

(1) Autoritățile de rezoluție la nivel de grup instituie colegii de rezoluție pentru a îndeplini sarcinile prevăzute la articolele 12, 13, 16, 18, 45, 91 și 92 și, după caz, pentru a asigura cooperarea și coordonarea cu autoritățile de rezoluție din țări terțe.

În special, colegiile de rezoluție furnizează autorităților de rezoluție ale grupurilor, celorlalte autorități de rezoluție relevanți, după caz, autorităților competente și supraveghetorilor consolidanți în cauză un cadru pentru îndeplinirea următoarelor sarcini:

- (a) schimbul de informații care prezintă interes din punctul de vedere al elaborării planurilor de rezoluție a grupurilor, al aplicării în cazul grupurilor a competențelor de pregătire și prevenire, precum și al rezoluției grupurilor;
- (b) elaborarea planurilor de rezoluție a grupurilor în conformitate cu articolele 12 și 13;
- (c) evaluarea posibilităților de soluționare a grupurilor în conformitate cu articolul 16;
- (d) exercitarea competențelor de abordare sau înlăturare a obstacolelor din calea posibilităților de soluționare a grupurilor în conformitate cu articolul 18;
- (e) luarea deciziei cu privire la necesitatea de a institui o schemă de rezoluție a grupului menționată la articolul 91 sau 92;
- (f) obținerea acordului privind schema de rezoluție a grupului propusă în conformitate cu articolul 91 sau 92;
- (g) coordonarea comunicării publice a strategiilor și schemelor de rezoluție a grupului;
- (h) coordonarea utilizării mecanismelor de finanțare prevăzute în titlul VII;

- (i) stabilirea cerințelor minime pentru grupuri la nivel consolidat și la nivel de filială în temeiul articolului 45.

În plus, colegiile de rezoluție pot fi utilizate drept forum de discuții pe orice temă legată de rezoluția grupurilor trans-frontaliere.

- (2) Membrii colegiului de rezoluție sunt următorii:

- (a) autoritatea de rezoluție la nivel de grup;
- (b) autoritățile de rezoluție din fiecare stat membru în care este stabilită o filială inclusă în supravegherea pe bază consolidată;
- (c) autoritățile de rezoluție din statele membre în care este stabilită întreprinderea-mamă a uneia sau mai multor instituții din grup, care este o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (d);
- (d) autoritățile de rezoluție din statele membre în care sunt situate sucursale semnificative;
- (e) supraveghetorul consolidant și autoritățile competente din statele membre în care autoritatea de rezoluție este membră a colegiului de rezoluție. În cazul în care autoritatea competentă a unui stat membru nu este banca centrală a acestuia, autoritatea competentă poate decide să fie însoțită de un reprezentant al băncii centrale a respectivului stat membru;
- (f) ministerele competente, în cazul în care autoritățile de rezoluție care sunt membre ale colegiului de rezoluție nu sunt ministerele competente;
- (g) autoritatea responsabilă de schema de garantare a depozitelor al unui stat membru, în cazul în care autoritatea de rezoluție din statul membru respectiv este membră a unui colegiu de rezoluție;
- (h) ABE, sub rezerva alineatului (4).

(3) Autoritățile de rezoluție din țări terțe, în cazul în care o întreprindere-mamă sau o instituție stabilită în Uniune are o instituție filială sau o sucursală care ar fi considerată semnificativă dacă ar fi situată în Uniune, pot, la cerere, să fie invitate să participe în calitate de observatori în cadrul colegiului de rezoluție ca observatori, cu condiția ca acestea să facă obiectul unor cerințe de confidențialitate echivalente, în opinia autorității de rezoluție la nivel de grup, cu cele prevăzute la articolul 98.

(4) ABE contribuie la promovarea și monitorizarea funcționării efective, eficiente și consecvente a colegiilor de rezoluție în conformitate cu standarde internaționale. În acest scop, ABE este invitată să participe la reuniunile colegiului de rezoluție. ABE nu are niciun drept de vot, în măsura în care au loc votări în cadrul colegiilor de rezoluție.

- (5) Autoritatea de rezoluție la nivel de grup prezidează colegiul de rezoluție. În această calitate, autoritatea respectivă:

- (a) stabilește reguli și proceduri scrise pentru funcționarea colegiului de rezoluție, în urma consultării celorlalți membri ai colegiului de rezoluție;
- (b) coordonează toate activitățile colegiului de rezoluție;
- (c) își convoacă și își prezidează toate reuniunile și informează toți membrii colegiului de rezoluție pe deplin și anticipat în legătură cu organizarea reuniunilor colegiului de rezoluție, principalele aspecte care urmează a fi discutate și punctele ce vor fi examinate;
- (d) notifică membrii colegiului de rezoluție cu privire la eventualele reuniuni planificate, astfel încât aceștia să poată solicita să participe la ele;

- (e) decide care membri și care observatori sunt invitați să participe la anumite reuniuni ale colegiului de rezoluție, pe baza unor nevoi specifice, ținând seama de relevanța subiectului care urmează să fie discutat pentru acei membri și observatori și în special de impactul potențial asupra stabilității financiare a statului membru în cauză;
- (f) informează, în timp util, toți membrii colegiului în legătură cu deciziile adoptate în cadrul acestor reuniuni, precum și cu rezultatele lor.

Membrii care participă la colegiul de rezoluție cooperează strâns.

Fără a aduce atingere literei (e), autoritățile de rezoluție au dreptul să participe la reuniunile colegiului de rezoluție ori de câte ori sunt înscrise pe ordinea de zi puncte care fac obiectul adoptării în comun a deciziilor sau care se referă la o entitate din grup situată în statul membru al acestor autorități.

(6) Autoritățile de rezoluție la nivel de grup nu sunt obligate să instituie un colegiu de rezoluție în cazul în care alte grupuri sau colegii îndeplinesc aceleași funcții și sarcini cu cele menționate la prezentul articol și respectă toate condițiile și procedurile, inclusiv pe cele care vizează componența și participarea la colegiile de rezoluție, stabilite la prezentul articol și la articolul 90. În acest caz, toate trimerile la colegii de rezoluție din prezenta directivă sunt de asemenea înțelese ca trimeri la aceste alte grupuri sau colegii.

(7) ABE elaborează, ținând seama de standardele internaționale, proiecte de standarde tehnice de reglementare pentru a preciza regulile de funcționare operațională a colegiilor de rezoluție pentru îndeplinirea sarcinilor menționate la alineatul (1).

ABE înaintează Comisiei aceste proiecte de standarde tehnice de reglementare până la 3 iulie 2015.

Se conferă Comisiei competența de a adopta standardele tehnice de reglementare menționate la primul paragraf, în conformitate cu articolele 10-14 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Articolul 89

Colegii de rezoluție europene

(1) În cazul în care o instituție dintr-o țară terță sau o întreprindere-mamă dintr-o țară terță deține filiale din Uniune stabilite în două sau mai multe state membre, sau două sau mai multe sucursale din Uniune care sunt considerate semnificative de către două sau mai multe state membre, autoritățile de rezoluție din statele membre în care sunt stabilite respectivele filiale din Uniune sau în care sunt situate respectivele sucursale semnificative, instituie un colegiu de rezoluție european.

(2) Colegiul de rezoluție european va îndeplini funcțiile și sarcinile prevăzute la articolul 88 în ceea ce privește instituțiile-filiale și sucursalele, în măsura în care aceste sarcini sunt relevante.

(3) În cazul în care filialele din Uniune sau sucursalele semnificative sunt deținute de o societate financiară holding intermediară stabilită în Uniune sau în cazul în care sucursalele de importanță semnificativă fac parte din acesta în conformitate cu articolul 127 alineatul (3) al treilea paragraf din Directiva 2013/36/UE, colegiul de rezoluție european este prezidat de autoritatea de rezoluție din statul membru în care este situat supraveghetorul consolidant în sensul supravegherii consolidate prevăzute în respectiva directivă.

În cazul în care nu se aplică primul paragraf, membrii colegiului de rezoluție european aleg și aleg de comun acord președintele.

(4) Pe baza unui acord reciproc al tuturor părților relevante, statele membre pot renunța la cerința de a înființa un colegiu de rezoluție european dacă alte grupuri sau colegii, inclusiv colegiul de rezoluție înființat în temeiul articolului 88, îndeplinesc aceleași funcții și sarcini cu cele menționate la prezentul articol și respectă toate condițiile și procedurile, inclusiv pe cele care vizează componența și participarea la colegiile de rezoluție europene, stabilite la prezentul articol și la articolul 90. În acest caz, toate trimerile la colegii de rezoluție europene din prezenta directivă trebuie de asemenea înțelese ca trimeri la aceste alte grupuri sau colegii.

(5) Sub rezerva alineatelor (3) și (4) din prezentul articol, colegiile de rezoluție europene funcționează altminteri în conformitate cu articolul 88.

Articolul 90

Schimbul de informații

(1) Sub rezerva articolului 84, autoritățile de rezoluție și autoritățile competente își furnizează reciproc, la cerere, toate informațiile relevante pentru îndeplinirea sarcinilor lor în temeiul prezentei directive.

(2) Autoritatea de rezoluție la nivel de grup coordonează fluxul tuturor informațiilor relevante între autoritățile de rezoluție. În special, autoritatea de rezoluție la nivel de grup furnizează autorităților de rezoluție din alte state membre toate informațiile relevante, în timp util, în vederea facilitării îndeplinirii sarcinilor menționate la articolul 88 alineatul (1) al doilea paragraf literele (b)-(i).

(3) În urma unei cereri de informații furnizate de o autoritate de rezoluție dintr-o țară terță, autoritatea de rezoluție cere aprobarea autorității de rezoluție din țara terță cu privire la transmiterea mai departe a acestor informații, cu excepția cazului în care autoritatea de rezoluție din țara terță și-a dat deja acordul cu privire la transmiterea mai departe a acestor informații.

Autoritățile de rezoluție nu sunt obligate să transmită informații furnizate de o autoritate de rezoluție dintr-o țară terță dacă autoritatea de rezoluție din țara terță nu și-a dat consimțământul cu privire la transmiterea mai departe a acestora.

(4) Autoritățile de rezoluție partajează informațiile cu ministerul competent atunci când acestea se referă la o decizie sau o chestiune care impune notificarea, consultarea sau acordul ministerului competent sau care ar putea avea implicații asupra fondurilor publice.

Articolul 91

Rezoluția grupului care implică o filială a acestuia

(1) Atunci când o autoritate de rezoluție decide că o instituție sau oricare dintre entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) care este filială într-un grup întrunește condițiile menționate la articolul 32 sau la articolul 33, autoritatea respectivă notifică fără întârziere autorității de rezoluție la nivel de grup (dacă este vorba de o autoritate distinctă), supraveghetorului consolidant și membrilor colegiului de rezoluție constituit pentru grupul în cauză următoarele informații:

(a) decizia potrivit căreia instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) întrunește condițiile menționate la articolul 32 sau la articolul 33;

(b) măsurile de rezoluție sau de insolvență pe care autoritatea de rezoluție le consideră adecvate pentru instituția în cauză sau pentru entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d).

(2) La primirea unei notificări în conformitate cu alineatul (1), autoritatea de rezoluție la nivel de grup, după consultarea cu ceilalți membri ai colegiului de rezoluție relevant, evaluează impactul potențial al măsurilor de rezoluție ori al altor măsuri notificate în conformitate cu alineatul (1) litera (b) asupra grupului și asupra entităților din grup din alte state membre, precum și, în special, probabilitatea ca măsurile de rezoluție sau alte măsuri să ducă la îndeplinirea condițiilor de rezoluție în raport cu o entitate din grup dintr-un alt stat membru.

(3) Dacă, după consultarea celorlalți membri ai colegiului de rezoluție, autoritatea de rezoluție la nivel de grup estimează că măsurile de rezoluție sau alte măsuri notificate în conformitate cu alineatul (1) litera (b) nu ar spori probabilitatea îndeplinirii condițiilor prevăzute la articolul 32 sau la articolul 33 în raport cu o entitate din grup dintr-un alt stat membru, autoritatea de rezoluție responsabilă pentru instituția respectivă sau pentru entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) poate aplica măsurile de rezoluție sau alte măsuri pe care le-a notificat în conformitate cu alineatul (1) litera (b) din prezentul articol.

(4) Dacă, după consultarea celorlalți membri ai colegiului de rezoluție, autoritatea de rezoluție la nivel de grup estimează că măsurile de rezoluție sau alte măsuri notificate în conformitate cu alineatul (1) litera (b) din prezentul articol ar spori probabilitatea îndeplinirii condițiilor prevăzute la articolul 32 sau la articolul 33 în raport cu o entitate din grup dintr-un alt stat membru, autoritatea de rezoluție a grupului propune o schemă de rezoluție a grupului și o prezintă colegiului de rezoluție în termen de maxim 24 de ore de la primirea notificării în conformitate cu alineatul (1). Perioada de 24 de ore poate fi extinsă cu acordul autorității de rezoluție care a trimis notificarea menționată la alineatul (1) din prezentul articol.

(5) În absența unei evaluări din partea autorității de rezoluție la nivel de grup în termen de 24 de ore sau o perioadă mai lungă de timp care a fost convenită, după primirea notificării în conformitate cu alineatul (1), autoritatea de rezoluție care a trimis notificarea menționată la alineatul (1) poate lua măsuri de rezoluție sau alte măsuri pe care le-a notificat în conformitate cu litera (b) de la acest alineat.

(6) Schema de rezoluție a grupului menționată la alineatul (4) trebuie:

(a) să țină seama și să urmeze planurile de rezoluție menționate la articolul 13, cu excepția cazului în care autoritățile de rezoluție consideră, având în vedere circumstanțele cazului, că obiectivele rezoluției vor fi obținute mai eficace prin adoptarea de măsuri care nu sunt prevăzute în planurile de rezoluție;

(b) să descrie măsurile de rezoluție care ar trebui întreprinse de autoritățile de rezoluție relevante în legătură cu întreprinderea-mamă din Uniune sau cu anumite entități din grup în scopul de a îndeplini obiectivele rezoluției și principiile prevăzute la articolele 31 și 34;

(c) să precizeze modul în care trebuie coordonate aceste măsuri de rezoluție;

(d) să stabilească un plan de finanțare care să țină cont de planul de rezoluție a grupului, de principiile de partajare a responsabilității stabilite în conformitate cu articolul 12 alineatul (3) litera (f) și de mutualizare astfel cum este menționat la articolul 107.

(7) Sub rezerva alineatului (8), schema de rezoluție a grupului ia forma unei decizii comune a autorității de rezoluție la nivel de grup și a autorităților de rezoluție responsabile de filialele care fac obiectul acestei scheme.

ABE poate, la cererea unei autorități de rezoluție, să acorde asistență autorităților de rezoluție, pentru obținerea unei decizii comune în conformitate cu articolul 31 litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(8) În cazul în care oricare dintre autoritățile de rezoluție nu este de acord cu schema de rezoluție a grupului propusă de autoritatea de rezoluție la nivel de grup sau se abate de la aceasta sau consideră că, din motive de stabilitate financiară, trebuie să ia măsuri de rezoluție independente sau alte măsuri decât cele propuse în schemă în raport cu o instituție sau cu o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), ea prezintă în detaliu motivele dezacordului sau motivele abaterii de la schema de rezoluție, le notifică autorității de rezoluție a grupului și celorlalte autorități de rezoluție care fac obiectul schemei de rezoluție la nivel de grup și informează aceste autorități cu privire la acțiunile sau măsurile pe care le va lua. Atunci când prezintă motivele dezacordului său, autoritatea de rezoluție respectivă ține seama de planurile de rezoluție menționate la articolul 13, de impactul potențial asupra stabilității financiare din statele membre în cauză, precum și de efectul potențial al acțiunilor sau măsurilor asupra altor părți ale grupului.

(9) Autoritățile de rezoluție care nu și-au exprimat dezacordul în temeiul alineatului (8) pot ajunge la o decizie comună privind o schemă de rezoluție a grupului care acoperă entitățile din grup aflate statul membru.

(10) Decizia comună menționată la alineatul (7) sau (9), precum și deciziile adoptate de autoritățile de rezoluție în absența deciziei comune, menționate la alineatul (8), sunt recunoscute ca fiind determinate și sunt aplicate de către autoritățile de rezoluție din statele membre în cauză.

(11) Autoritățile execută toate măsurile menționate la prezentul articol fără întârziere și ținând seama în mod corespunzător de caracterul urgent al situației.

(12) În toate situațiile în care nu este pusă în aplicare o schemă de rezoluție a grupului, iar autoritățile de rezoluție aplică măsuri de rezoluție în legătură cu oricare entitate din grup, autoritățile de rezoluție respective cooperează îndeaproape în cadrul colegiului de rezoluție în vederea realizării unei strategii de rezoluție coordonate pentru toate entitățile din grup care este în curs de a intra în dificultate sau sunt susceptibile de a intra în dificultate.

(13) Autoritățile de rezoluție care iau orice măsură de rezoluție în raport cu oricare entitate din grup informează periodic și complet membrii colegiului de rezoluție cu privire la măsurile sau inițiativele respective și la aplicarea acestora.

Articolul 92

Rezoluția grupurilor

(1) În cazul în care o autoritate de rezoluție la nivel de grup decide că o întreprindere-mamă din Uniune pentru care este competentă întrunește condițiile menționate la articolul 32 sau la articolul 33, aceasta notifică fără întârziere informațiile prevăzute la articolul 91 alineatul (1) literele (a) și (b) supraveghetorului consolidant, dacă aceasta este o autoritate distinctă, precum și celorlalți membri ai colegiului de rezoluție al grupului în cauză.

Măsurile de rezoluție sau de insolvență luate în sensul articolului 91 alineatul (1) litera (b) pot include punerea în aplicare a unei scheme de rezoluție a grupului întocmite în conformitate cu articolul 91 alineatul (6) dacă sunt îndeplinite oricare dintre următoarele situații:

- (a) măsurile de rezoluție sau alte măsuri la nivelul entității-mamă, notificate în conformitate cu articolul 91 alineatul (1) litera (b), fac probabilă îndeplinirea condițiilor prevăzute la articolul 32 sau la articolul 33 în raport cu o entitate din grup dintr-un alt stat membru;
- (b) măsurile de rezoluție sau alte măsuri luate numai la nivelul entității-mamă nu sunt suficiente pentru stabilizarea situației sau nu asigură, probabil, un rezultat optim;
- (c) una sau mai multe filiale îndeplinesc condițiile menționate la articolul 32 sau la articolul 33, conform hotărârii autorităților de rezoluție responsabile pentru filialele respective; sau
- (d) măsurile de rezoluție sau alte măsuri luate la nivelul grupului avantajează filialele din grup în așa fel încât o schemă de rezoluție a grupului devine adecvată.

(2) În cazul în care măsurile propuse de autoritatea de rezoluție a grupului în temeiul alineatului (1) nu includ o schemă de rezoluție a grupului, autoritatea de rezoluție a grupului își ia decizia după consultarea membrilor colegiului de rezoluție.

Decizia autorității de rezoluție la nivel de grup ia în considerare:

- (a) și dă curs planurilor de rezoluție menționate la articolul 13, cu excepția cazului în care autoritățile de rezoluție consideră, ținând seama de circumstanțele cazului, că obiectivele rezoluției vor fi realizate într-un mod mai eficient prin adoptarea unor măsuri care nu sunt prevăzute în planurile de rezoluție;
- (b) stabilitatea financiară din statele membre respective.

(3) În cazul în care măsurile propuse de autoritatea de rezoluție la nivel de grup în temeiul alineatului (1) includ o schemă de rezoluție a grupului, aceasta ia forma unei decizii comune a autorității de rezoluție la nivel de grup și a autorităților de rezoluție responsabile de filialele care fac obiectul schemei respective.

ABE poate să acorde asistență autorităților de rezoluție, la cererea unei autorități de rezoluție, în ceea ce privește adoptarea unei decizii comune în conformitate cu articolul 31 litera (c) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(4) În cazul în care oricare dintre autoritățile de rezoluție nu este de acord cu schema de rezoluție la nivel de grup propusă de autoritatea de rezoluție a grupului sau consideră că, din motive de stabilitate financiară, trebuie să ia măsuri de rezoluție independente sau alte măsuri decât cele propuse în schemă în raport cu o instituție sau cu o entitate menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), ea prezintă în detaliu motivele dezacordului sau motivele de abatere de la schema de rezoluție a grupului, le notifică autorității de rezoluție a grupului și celorlalte autorități de rezoluție care fac obiectul schemei de rezoluție la nivel de grup și informează aceste autorități cu privire la acțiunile sau măsurile pe care intenționează să le ia. Atunci când prezintă motivele dezacordului său, autoritatea de rezoluție respectivă ține seama de planurile de rezoluție la care se face referire la articolul 13, de impactul potențial asupra stabilității financiare din statele membre în cauză, precum și de efectul potențial al acțiunilor sau măsurilor asupra părții ale grupului.

(5) Autoritățile de rezoluție care nu și-au exprimat dezacordul față de schema de rezoluție a grupului în temeiul alineatului (4) pot ajunge la o decizie comună privind o schemă de rezoluție a grupului care se referă la entitățile din grup aflate în statul membru.

(6) Decizia comună menționată la alineatul (3) sau (5), precum și deciziile adoptate de autoritățile de rezoluție în absența deciziei comune menționate la alineatul (4) sunt recunoscute ca fiind determinante și sunt aplicate de către autoritățile de rezoluție din statele membre în cauză.

(7) Autoritățile execută toate măsurile menționate la prezentul articol fără întârziere și ținând seama în mod corespunzător de caracterul urgent al situației.

În toate situațiile în care nu este pusă în aplicare o schemă de rezoluție a grupului, iar autoritățile de rezoluție aplică măsuri de rezoluție în legătură cu oricare entitate din grup, autoritățile de rezoluție respective cooperează îndeaproape în cadrul colegiului de rezoluție în vederea realizării unei strategii de rezoluție coordonate pentru toate entitățile din grup afectate.

Autoritățile de rezoluție care iau măsuri de rezoluție în raport cu oricare entitate din grup informează periodic și complet membrii colegiului de rezoluție cu privire la acțiunile sau măsurile respective și la progresele înregistrate în legătură cu aplicarea acestora.

TITLUL VI

RELAȚII CU ȚĂRI TERȚE

Articolul 93

Acorduri cu țări terțe

(1) În conformitate cu articolul 218 din TFUE, Comisia poate înainta Consiliului propuneri în vederea negocierii unor acorduri cu una sau mai multe țări terțe referitoare la modalitățile de cooperare dintre autoritățile de rezoluție și autoritățile relevante din țări terțe, printre altele, cu scopul de a face schimb de informații referitor la planificarea redresării și rezoluției în ceea ce privește instituțiile, instituțiile financiare, întreprinderile-mamă și instituțiile din țări terțe, în special în următoarele situații:

- (a) în cazurile în care o instituție-mamă dintr-o țară terță are instituții-filiale sau sucursale în situația în care sucursalele respective sunt considerate semnificative în două sau mai multe state membre;
- (b) în cazurile în care o întreprindere-mamă care este stabilită într-un stat membru și are o filială sau o sucursală semnificativă în cel puțin un alt stat membru deține una sau mai multe instituții-filiale în țări terțe;
- (c) în cazurile în care o instituție care este stabilită într-un stat membru și are o întreprindere-mamă, o filială sau o sucursală semnificativă în cel puțin un alt stat membru deține una sau mai multe sucursale într-una sau mai multe țări terțe.

(2) Acordurile menționate la alineatul (1) își propun să garanteze în special instituirea de procese și mecanisme între autoritățile de rezoluție și autoritățile relevante din țări terțe în vederea cooperării pentru îndeplinirea a unor sau tuturor sarcinilor și exercitarea a unor sau tuturor competențelor prevăzute la articolul 97.

(3) Acordurile menționate la alineatul (1) nu conțin dispoziții care să vizeze în mod individual vreo instituție, instituție financiară, întreprindere-mamă sau instituție dintr-o țară terță.

(4) Statele membre pot încheia acorduri bilaterale cu o țară terță în ceea ce privește aspectele menționate la alineatele (1) și (2) până la data intrării în vigoare a unuia dintre acordurile menționate la alineatul (1) cu țara terță relevantă, în măsura în care acordurile bilaterale respective sunt conforme cu prezentul titlu.

Articolul 94

Recunoașterea și executarea procedurilor de rezoluție din țări terțe

(1) Prezentul articol se aplică procedurilor de rezoluție din țări terțe cu excepția cazului în care intră în vigoare un acord internațional menționat la articolul 93 alineatul (1) cu țara terță relevantă și până la momentul intrării în vigoare a acestui acord. Prezentul articol se aplică și ulterior intrării în vigoare a unui acord internațional, menționat la articolul 93 alineatul (1), cu țara terță relevantă, în măsura în care recunoașterea și executarea procedurilor de rezoluție din țara terță nu sunt reglementate prin acordul respectiv.

(2) În cazul în care există un colegiu de rezoluție european înființat în conformitate cu articolul 89, acesta adoptă o decizie comună cu privire la oportunitatea recunoașterii, cu excepția cazurilor prevăzute la articolul 95, a procedurilor de rezoluție ale țărilor terțe privind instituțiile sau întreprinderile-mamă din țările terțe care:

- (a) au filiale din Uniune stabilite în două sau mai multe state membre sau sucursale din Uniune situate și considerate semnificative de două sau mai multe state membre; sau
- (b) dețin, în orice alt mod, active, drepturi sau pasive situate în două sau mai multe state membre sau sunt reglementate de dreptul statelor membre respective.

În cazul în care se adoptă decizia comună privind recunoașterea procedurilor de rezoluție din țări terțe, autoritățile de rezoluție naționale relevante fac demersuri pentru executarea procedurilor de rezoluție recunoscute din țări terțe, în conformitate cu dreptul intern.

(3) Dacă autoritățile de rezoluție care fac parte din colegiul de rezoluție european nu iau o decizie comună, sau dacă nu există un colegiu de rezoluție european, fiecare autoritate de rezoluție implicată ia o decizie cu privire la oportunitatea recunoașterii și a executării, cu excepția cazurilor prevăzute la articolul 95, a procedurilor de rezoluție din țări terțe privind o instituție sau o întreprindere-mamă dintr-o țară terță.

Decizia ține seama în mod corespunzător de interesele fiecărui stat membru în care își desfășoară activitatea o instituție sau o întreprindere-mamă dintr-o țară terță și în special de impactul potențial al recunoașterii și al executării procedurilor de rezoluție din țări terțe asupra celorlalte părți ale grupului și a stabilității financiare din statele membre respective.

(4) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție sunt cel puțin abilitate să aplice următoarele măsuri:

(a) exercitarea competențelor de rezoluție în legătură cu următoarele:

- (i) active ale unei instituții sau întreprinderi-mamă dintr-o țară terță care sunt situate în statul membru al autorității de rezoluție sau sunt reglementate de legislația acestuia;

- (ii) drepturi sau pasive ale unei instituții dintr-o țară terță care sunt înregistrate de sucursala din Uniune în statul membru al autorității de rezoluție sau sunt reglementate de legislația acestuia ori pentru care există creanțe cu titlu executoriu privind astfel de drepturi sau pasive în statul membru al autorității de rezoluție;
- (b) efectuarea transferului de acțiuni sau instrumente de proprietate într-o filială din Uniune stabilită în statul membru de desemnare, inclusiv solicitând unei alte persoane să ia măsuri pentru efectuarea acestui transfer;
- (c) exercitarea competențelor prevăzute la articolul 69, 70 sau 71 în legătură cu drepturile oricărei părți dintr-un contract cu o entitate menționată la alineatul (2) din prezentul articol, atunci când aceste competențe sunt necesare pentru a executa proceduri de rezoluție din țări terțe; și
- (d) retragerea caracterului executoriu al oricărui drept contractual de a rezilia, lichida sau accelera contracte, de a aduce atingere drepturilor contractuale ale entităților menționate la alineatul (2) și ale altor entități din grup, în cazul în care un astfel de drept decurge din măsurile de rezoluție luate cu privire la instituția dintr-o țară terță, întreprinderea-mamă a entităților respective sau la alte entități din grup, fie de autoritatea de rezoluție din țara terță, fie în temeiul cerințelor legale sau de reglementare privind mecanismele de rezoluție din țara respectivă, cu condiția să fie în continuare îndeplinite obligațiile materiale stabilite prin contract, inclusiv obligațiile de plată și de livrare și furnizarea de garanții.
- (5) Autoritățile de rezoluție pot lua, pentru a apăra interesele publice după caz, măsuri de rezoluție cu privire la o întreprindere-mamă în cazul în care autoritatea competentă din țara terță relevantă stabilește că o instituție care este înregistrată în țara terță respectivă sa îndeplinește condițiile pentru declanșarea procedurii de rezoluție în conformitate cu legislația țării terțe respective. În acest scop, statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție au competența de a utiliza orice competențe în materie de rezoluție cu privire la respectiva întreprindere-mamă și se aplică articolul 68.
- (6) Recunoașterea și executarea procedurilor de rezoluție din țări terțe nu aduc atingere procedurilor obișnuite de insolvență în temeiul dreptului intern care sunt aplicabile, după caz, în conformitate cu prezenta directivă.

Articolul 95

Dreptul de a refuza recunoașterea sau executarea procedurilor de rezoluție din țări terțe

După consultarea altor autorități de rezoluție, în cazul în care un colegiu de rezoluție european este stabilit prin articolul 89, autoritatea de rezoluție poate refuza recunoașterea sau executarea procedurilor de rezoluție din țări terțe în conformitate cu articolul 94 alineatul (2), în cazul în care consideră:

- (a) că procedurile de rezoluție din țara terță ar avea efecte negative asupra stabilității financiare din statul membru în care își are sediul autoritatea de rezoluție sau că procedurile respective ar avea efecte negative asupra stabilității financiare din alte state membre;
- (b) că pentru realizarea unuia sau mai multora dintre obiectivele rezoluției este necesară luarea unei măsuri de rezoluție independente în conformitate cu articolul 96 în raport cu o sucursală din Uniune;
- (c) creditorii, inclusiv în special deponenții localizați sau care trebuie plătiți într-un stat membru ar beneficia de același tratament ca cel al creditorilor din țara terță și deponenții cu drepturi legale similare conform procedurii de rezoluție din țara terță de origine.
- (d) că recunoașterea sau executarea procedurii de rezoluție din țara terță ar avea implicații fiscale semnificative pentru statul membru; sau
- (e) că efectele unei asemenea recunoașteri sau executări ar contraveni dreptului intern.

Articolul 96

Rezoluția sucursalelor din Uniune

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție dețin competențele necesare pentru a lua măsuri în raport cu o sucursală din Uniune care nu face obiectul niciunei proceduri de rezoluție dintr-o țară terță sau face obiectul unei proceduri dintr-o țară terță și că se aplică una din situațiile specificate la articolul 95.

Statele membre se asigură că articolul 68 se aplică exercitării acestor competențe.

(2) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție sunt abilitate să exercite competențele prevăzute la alineatul (1) în cazul în care acestea consideră că aplicarea unei măsuri este necesară în interesul public și dacă cel puțin una dintre următoarele condiții este îndeplinită:

- (a) sucursala din Uniune nu mai îndeplinește sau riscă să nu îndeplinească condițiile impuse de dreptul intern pentru autorizare și funcționare în statul membru respectiv și nu există nicio perspectivă conform căreia vreo măsură de supraveghere, ori vreo măsură a sectorului privat ori vreo măsură întreprinsă de țara terță relevantă ar putea restabili conformitatea sucursalei sau preveni intrarea sa în dificultate, într-un interval de timp rezonabil;
- (b) instituția din țara terță nu este, în opinia autorității de rezoluție, capabilă sau dispusă, sau riscă să se afle în incapacitate de a-și achita obligațiile față de creditorii din Uniune, sau obligațiile create sau înregistrate prin sucursala sa, pe măsură ce ele devin exigibile, iar autoritatea de rezoluție este convinsă că nicio procedură de rezoluție sau de insolvență dintr-o țară terță nu a fost sau nu va fi declanșată în legătură cu respectiva instituție din țara terță într-un interval de timp rezonabil;
- (c) autoritatea relevantă din țara terță a inițiat o procedură de rezoluție din țara terță în legătură cu instituția din țara terță sau a notificat autorității de rezoluție intenția sa de a iniția o astfel de procedură.

(3) În cazul în care ia o măsură independentă în legătură cu o sucursală din Uniune, o autoritate de rezoluție are în vedere obiectivele rezoluției și ia măsura în conformitate cu următoarele principii și cerințe, în măsura în care acestea sunt relevante:

- (a) principiile stabilite la articolul 34;
- (b) cerințele referitoare la aplicarea instrumentelor de rezoluție menționate în capitolul III din titlul IV.

Articolul 97

Cooperarea cu autoritățile din țări terțe

(1) Prezentul articol se aplică în legătură cu cooperarea cu țările terțe cu excepția cazului în care intră în vigoare acordul internațional menționat la articolul 93 alineatul (1) cu țara terță relevantă și până la momentul intrării în vigoare a acestui acord. Prezentul articol se aplică și ulterior intrării în vigoare a unui acord internațional, prevăzut la articolul 93 alineatul (1), cu țara terță relevantă, în măsura în care obiectul prezentului articol nu este reglementat prin acordul respectiv.

(2) ABE poate să încheie acorduri-cadru de cooperare neobligatorii cu următoarele autorități relevante din țările terțe:

- (a) în cazurile în care o filială din Uniune este stabilită în două sau mai multe state membre, autoritățile relevante din țara terță în care este stabilită întreprinderea-mamă sau o societate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (c) și (d);
- (b) în cazurile în care o instituție dintr-o țară terță își desfășoară activitatea prin sucursale din Uniune în două sau mai multe state membre, autoritatea relevantă a țării terțe în care este stabilită respectiva instituție;

- (c) în cazurile în care o întreprindere-mamă sau o societate menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (c) și (d) stabilite într-un stat membru cu o instituție-filială sau cu o sucursală semnificativă într-un alt stat membru are, de asemenea, una sau mai multe instituții-filiale în țări terțe, autoritățile relevante din țările terțe în care au fost stabilite respectivele instituții-filiale;
- (d) în cazurile în care o instituție cu o instituție-filială sau cu o sucursală semnificativă într-un alt stat membru a înființat una sau mai multe sucursale într-una sau mai multe țări terțe, autoritățile relevante din țările terțe în care au fost situate respectivele sucursale.

Acordurile menționate la prezentul alineat nu vizează instituții în mod individual. Aceste acorduri nu impun obligații legale pentru statele membre.

(3) Acordurile-cadru de cooperare menționate la alineatul (2) instituie procese și acorduri între autoritățile participante privind schimbul de informații necesare pentru cooperarea pentru îndeplinirea parțială sau integrală a următoarelor sarcini și pentru exercitarea unor sau tuturor competențelor următoare în raport cu instituțiile menționate la alineatul (2) literele (a)-(d) sau cu grupurile care le includ:

- (a) elaborarea de planuri de rezoluție în conformitate cu articolele 10-13 și cu cerințe similare impuse de legislația țărilor terțe relevante;
- (b) evaluarea posibilităților de soluționare ale acestor instituții și grupuri în conformitate cu articolele 15 și 16 și cu cerințe similare impuse de legislația țărilor terțe relevante;
- (c) aplicarea competențelor de abordare sau înlăturare a obstacolelor din calea posibilităților de soluționare în conformitate cu articolele 17 și 18 și a oricăror alte competențe similare prevăzute de legislația țărilor terțe relevante;
- (d) aplicarea măsurilor de intervenție timpurie în conformitate cu articolul 27 și a oricăror alte competențe similare prevăzute de legislația țărilor terțe relevante;
- (e) aplicarea instrumentelor de rezoluție și exercitarea competențelor de rezoluție, precum și a unor competențe similare care pot fi exercitate de către autoritățile relevante din țara terță.

(4) Autoritățile competente sau, după caz, autoritățile de rezoluție încheie acorduri de cooperare neobligatorii în conformitate cu acordul-cadru încheiat de ABE cu autoritățile relevante din țările terțe menționate la alineatul (2).

Prezentul articol nu împiedică statele membre sau autoritățile competente ale acestora să încheie acorduri bilaterale sau multilaterale cu țări terțe, în conformitate cu articolul 33 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

(5) Acordurile de cooperare încheiate între autoritățile de rezoluție ale statelor membre și cele ale țărilor terțe în conformitate cu prezentul articol pot să includă dispoziții privind următoarele aspecte:

- (a) schimbul de informații necesar pentru pregătirea și actualizarea planurilor de rezoluție;
- (b) consultarea și cooperarea pentru elaborarea planurilor de rezoluție, inclusiv a principiilor care guvernează exercitarea competențelor menționate la articolele 94 și 96 și a unor competențe similare prevăzute de legislația țărilor terțe relevante;
- (c) schimbul de informații necesare pentru aplicarea instrumentelor de rezoluție și exercitarea competențelor de rezoluție și a unor competențe similare prevăzute de legislația țărilor terțe relevante;

- (d) avertizări timpurii adresate părților la acordul de cooperare sau consultarea acestora înainte de luarea oricărei măsuri importante în temeiul prezentei directive sau al legislației țărilor terțe relevante în raport cu instituția sau grupul care face obiectul acordului;
 - (e) coordonarea comunicărilor publice în cazul luării unor măsuri comune de rezoluție;
 - (f) procedurile și acordurile privind schimbul de informații și cooperarea în conformitate cu literele (a)-(e), inclusiv, după caz, prin instituirea și utilizarea unor grupuri de gestionare a crizelor.
- (6) Statele membre notifică ABE în legătură cu toate acordurile de cooperare încheiate de autoritățile de rezoluție și autoritățile competente în conformitate cu prezentul articol.

Articolul 98

Confidențialitate

(1) Statele membre se asigură că autoritățile de rezoluție, autoritățile competente și ministerele competente fac schimb de informații confidențiale, care includ și planuri de redresare, cu autoritățile relevante din țările terțe numai dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) autoritățile țărilor terțe respective fac obiectul unor cerințe și standarde în materie de secret profesional care sunt considerate a fi, în opinia tuturor autorităților implicate, cel puțin echivalente cu cele impuse la articolul 84;

În cazul în care schimbul de informații se referă la date cu caracter personal, procesarea și transmiterea acestor date către autoritățile țărilor terțe fac obiectul dreptului în vigoare la nivelul Uniunii și la cel național în ceea ce privește protecția datelor.

- (b) informațiile sunt necesare pentru îndeplinirea de către autoritățile relevante din țările terțe a funcțiilor de rezoluție prevăzute de dreptul intern al acestora care sunt comparabile cu cele prevăzute în prezenta directivă și, sub rezerva dispozițiilor prezentului alineat litera (a), informațiile nu sunt utilizate în niciun alt scop.

(2) În cazul în care informațiile confidențiale provin de la un alt stat membru, autoritățile de rezoluție, autoritățile competente și ministerele competente nu divulgă aceste informații autorităților relevante din țările terțe decât dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

- (a) autoritatea relevantă a statului membru din care provin informațiile (denumită în continuare „autoritatea de origine”) este de acord cu această divulgare;
- (b) informațiile sunt divulgate doar în scopurile permise de către autoritatea de origine.

(3) În sensul prezentului articol, informațiile sunt considerate confidențiale dacă ele fac obiectul cerințelor de confidențialitate în temeiul dreptului Uniunii.

TITLUL VII

MECANISMELE DE FINANȚARE

Articolul 99

Sistemul european al mecanismelor de finanțare

Se instituie sistemul european al mecanismelor de finanțare, care se compune din:

- (a) mecanisme de finanțare naționale instituite în conformitate cu articolul 100;
- (b) împrumuturile dintre mecanismele de finanțare naționale prevăzute la articolul 106;

- (c) mutualizarea mecanismelor de finanțare naționale în cazul rezoluției grupurilor conform prevederilor articolului 107.

Articolul 100

Cerința privind instituirea de mecanisme de finanțare a rezoluției

- (1) Statele membre instituie unul sau mai multe mecanisme de finanțare în scopul asigurării aplicării efective a instrumentelor și competențelor de rezoluție de către autoritatea de rezoluție.

Statele membre se asigură că utilizarea mecanismelor de finanțare poate fi declanșată de către o autoritate publică desemnată sau de o autoritate investită cu competențe administrative publice.

Mecanismele de finanțare trebuie utilizate doar în conformitate cu obiectivele rezoluției și cu principiile stipulate la articolele 31 și 34.

- (2) Statele membre pot folosi aceeași structură administrativă ca și mecanismele lor de finanțare pentru schema lor de garantare a depozitelor.

- (3) Statele membre se asigură că mecanismele de finanțare dispun de resurse de finanțare adecvate.

- (4) În sensul alineatului (3), mecanismele de finanțare dispună în special de competența de a:

- (a) percepe contribuții *ex ante* menționate la articolul 103, în vederea atingerii nivelului-țintă menționat la articolul 102;

- (b) percepe contribuții *ex post* extraordinare, menționate la articolul 104, în cazul în care contribuțiile menționate la litera (a) sunt insuficiente; și

- (c) contracta împrumuturi și de a obține alte forme de sprijin menționate la articolul 105.

- (5) Cu excepția cazurilor permise în temeiul alineatului (6), fiecare stat membru își instituie mecanismele de finanțare naționale printr-un fond a cărui utilizare poate fi declanșată de autoritatea sa de rezoluție, în scopurile prevăzute la articolul 101 alineatul (1).

- (6) Fără a aduce atingere alineatului (5) din prezentul articol, un stat membru poate, în scopul de a-și îndeplini obligațiile în temeiul prezentului articol alineatul (1), să își instituie mecanisme de finanțare naționale prin contribuții obligatorii din partea instituțiilor care sunt autorizate pe teritoriul său; contribuțiile respective au la bază criteriile menționate la articolul 103 alineatul (7) și nu sunt deținute printr-un fond controlat de autoritatea sa de rezoluție, dacă toate condițiile următoare sunt îndeplinite:

- (a) suma percepută prin contribuții este cel puțin egală cu suma care se impune a fi percepută în temeiul articolului 102;

- (b) autoritatea de rezoluție a statului membru are dreptul la o sumă egală cu valoarea respectivelor contribuții, pe care statul membru o pune imediat la dispoziția autorității de rezoluție în cauză la solicitarea acesteia din urmă, pentru a fi utilizate exclusiv în scopurile prevăzute la articolul 101;

- (c) statul membru notifică Comisiei decizia sa de a se prevala de competența discreționară de a-și structura mecanismele de finanțare în conformitate cu prezentul alineat;

- (d) statul membru notifică Comisiei cel puțin anual suma menționată la litera (b); și

- (e) cu excepția cazurilor prevăzute în prezentul alineat, mecanismele de finanțare respectă articolele 99-102, articolul 103 alineatele (1)-(4) și (6) și articolele 104-109.

În sensul prezentului alineat, printre mijloacele financiare disponibile de care se ține seama pentru a atinge nivelul-țintă specificat la articolul 102 se pot număra contribuții obligatorii ale oricărei scheme de contribuții obligatorii instituite de un stat membru între 17 iunie 2010 și 2 iulie 2014 din partea instituțiilor de pe teritoriul său, cu scopul de a acoperi costurile aferente riscului sistemic, intrării în dificultate și rezoluției instituțiilor, cu condiția ca statul membru să respecte prevederile din prezentul titlu. Contribuțiile la schemele de garantare a depozitelor nu sunt luate în considerare în ceea ce privește atingerea nivelului-țintă pentru mecanismele de finanțare a rezoluției prevăzute la articolul 102.

Articolul 101

Utilizarea mecanismelor de finanțare a rezoluției

(1) Mecanismele de finanțare instituite conform articolului 100 pot fi utilizate de autoritatea de rezoluție numai în măsura necesară pentru a asigura aplicarea efectivă a instrumentelor de rezoluție, în următoarele scopuri:

- (a) pentru garantarea activelor sau pasivelor instituției aflate în rezoluție, a filialelor sale, a unei instituții-punte sau a unui vehicul de gestionare a activelor;
- (b) pentru a acorda împrumuturi instituției în aflate în rezoluție, filialelor sale, unei instituții-punte sau unui vehicul de gestionare a activelor;
- (c) pentru a cumpăra active ale instituției aflate în rezoluție;
- (d) pentru a furniza contribuții unei instituții-punte și unui vehicul de gestionare a activelor;
- (e) pentru a plăti despăgubiri acționarilor sau creditorilor în conformitate cu articolul 75;
- (f) pentru a furniza o contribuție instituției aflate în rezoluție în locul reducerii valorii contabile sau conversiei datoriilor anumitor creditori, atunci când se aplică instrumentul de recapitalizare internă, iar autoritatea de rezoluție decide să excludă anumiți creditori din domeniul de aplicare al recapitalizării interne, în conformitate cu articolul 44 alineatele (3)-(8);
- (g) pentru a acorda împrumuturi altor mecanisme de finanțare, în mod voluntar, în conformitate cu articolul 106;
- (h) pentru orice fel de combinație a măsurilor menționate la literele (a)-(g).

Mecanismele de finanțare pot fi utilizate pentru luarea măsurilor menționate la primul paragraf și în ceea ce privește cumpărătorul, în cadrul instrumentului de vânzare a activității.

(2) Mecanismul de finanțare a rezoluției nu se utilizează în mod direct pentru a absorbi pierderile unei instituții sau ale unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau pentru a recapitaliza o astfel de instituție sau de entitate. În cazul în care utilizarea mecanismului de finanțare a rezoluției în scopurile prevăzute la alineatul (1) din prezentul articol are drept rezultat indirect transferarea către acest mecanism de finanțare a unei părți din pierderile unei instituții sau ale unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), se aplică principiile care reglementează utilizarea mecanismului de finanțare a rezoluției prevăzute la articolul 44.

Articolul 102

Nivelul-țintă

(1) Statele membre se asigură că, până la 31 decembrie 2024, mijloacele financiare disponibile ale propriilor mecanisme de finanțare se ridică la cel puțin 1 % din suma depozitelor acoperite ale tuturor instituțiilor autorizate pe propriul teritoriu. Statele membre pot stabili niveluri-țintă superioare acestei valori.

(2) Pe parcursul perioadei inițiale prevăzute la alineatul (1), contribuțiile la mecanismele de finanțare percepute în conformitate cu articolul 103 trebuie repartizate cât mai uniform posibil în timp, până la atingerea nivelului-țintă prevăzut, dar ținându-se seama în mod corespunzător de etapa ciclului de activitate și de impactul pe care contribuțiile prociclice îl pot avea asupra poziției financiare a instituțiilor care contribuie.

Statele membre pot prelungi perioada de timp inițială cu maximum patru ani dacă mecanismele de finanțare fac plăți cumulate care depășesc 0,5 % din depozitele acoperite ale tuturor instituțiilor autorizate pe teritoriul lor, garantate în temeiul Directivei 2014/49/UE.

(3) În cazul în care, după scurgerea perioadei de timp inițiale menționate la alineatul (1), mijloacele financiare disponibile scad sub nivelul-țintă menționat la alineatul respectiv, se reiau contribuțiile obișnuite în conformitate cu articolul 103, până când este atins nivelul-țintă. După atingerea nivelului-țintă pentru prima dată și dacă mijloacele financiare disponibile scad ulterior la mai puțin de două treimi din nivelul-țintă, contribuțiile respective se stabilesc la un nivel care să permită atingerea nivelului-țintă în termen de șase ani.

Contribuția obișnuită ține seama în mod corespunzător de etapa unui ciclu de activitate și de impactul pe care contribuțiile prociclice îl pot avea atunci când se stabilesc contribuțiile anuale în contextul prezentului alineat.

(4) ABE înaintează Comisiei, până în 31 octombrie 2016, un raport care cuprinde recomandări cu privire la punctul de referință adecvat pentru stabilirea nivelului-țintă pentru mecanismele de finanțare a rezoluției și, mai ales, indică dacă totalul pasivelor constituie o bază mai potrivită decât depozitele acoperite.

(5) Pe baza rezultatelor raportului menționat la alineatul (4), până la 31 decembrie 2016, Comisia înaintează, după caz, Parlamentului European și Consiliului o propunere legislativă privind baza pentru nivelul-țintă pentru mecanismele de finanțare a rezoluției.

Articolul 103

Contribuții ex ante

(1) Pentru a atinge nivelul-țintă menționat la articolul 102, statele membre se asigură că respectivele contribuții sunt percepute cel puțin anual de la instituțiile autorizate pe teritoriul lor, inclusiv de la sucursalele din Uniune.

(2) Contribuția fiecărei instituții se determină ca raport între valoarea pasivelor sale (cu excepția fondurilor proprii) minus depozitele acoperite, și valoarea pasivelor agregate (cu excepția fondurilor proprii), minus depozitele acoperite, ale tuturor instituțiilor autorizate pe teritoriul statului membru.

Aceste contribuții se ajustează proporțional cu profilul de risc al instituțiilor conform criteriilor adoptate în temeiul alineatului (7) din prezentul articol.

(3) Mijloacele financiare disponibile pentru a fi luate în considerare în scopul atingerii nivelului-țintă menționat la articolul 102 pot include angajamente de plată irevocabile garantate în întregime prin active cu risc scăzut negrevate de drepturi ale unor terți, puse la dispoziția autorităților de rezoluție și destinate exclusiv utilizării în scopurile menționate la articolul 101 alineatul (1). Partea angajamentelor de plată irevocabile nu trebuie să depășească 30 % din suma totală a contribuțiilor percepute în conformitate cu prezentul articol.

(4) Statele membre se asigură că obligația de plată a contribuțiilor prevăzute la prezentul articol este executorie în temeiul dreptului intern, iar contribuțiile datorate sunt plătite integral.

Statele membre stabilesc obligații adecvate în materie de reglementare contabilizare, raportare și alte obligații pentru a se asigura de plata integrală a contribuțiilor datorate. Statele membre asigură măsuri vizând verificarea în mod corespunzător a achitării corecte a contribuțiilor. Statele membre asigură măsuri vizând prevenirea evaziunii, fraudei și abuzului.

(5) Sumele percepute în temeiul prezentului articol sunt utilizate exclusiv în scopurile menționate la articolul 101 alineatul (1).

(6) Sub rezerva articolelor 37, 38, 40, 41 și 42, sumele primite din partea instituției aflate în rezoluție sau a instituției-punte, dobânzile și alte venituri generate de investiții, precum și toate celelalte venituri pot fi afectate mecanismelor de finanțare.

(7) Se conferă Comisiei competența de a adopta acte delegate în conformitate cu articolul 115, pentru a specifica noțiunea de ajustare a contribuțiilor proporțional cu profilul de risc al instituțiilor, menționată la alineatul (2) de la prezentul articol, ținând seama de toate elementele următoare:

- (a) expunerea la risc a instituției, inclusiv importanța activităților sale de tranzacționare, expunerile sale extrabilanțiere și gradul său de îndatorare;
- (b) stabilitatea și diversitatea surselor de finanțare ale societății și ale activelor foarte lichide, negrevate;
- (c) situația financiară a instituției;
- (d) probabilitatea ca instituția să fie supusă unei proceduri de rezoluție;
- (e) măsura în care instituția a beneficiat în trecut de sprijin financiar public extraordinar;
- (f) complexitatea structurii instituției și posibilitățile de soluționare ale acesteia;
- (g) importanța instituției pentru stabilitatea sistemului financiar sau a economiei unuia sau mai multor state membre sau a Uniunii;
- (h) faptul că instituția face parte dintr-un SIP.

(8) Se conferă Comisiei competența de a adopta acte delegate în conformitate cu articolul 115, pentru a preciza:

- (a) obligațiile în materie de înregistrare, contabilitate și raportare, precum și celelalte obligații menționate la alineatul (4) vizând asigurarea achitării efective a contribuțiilor;
- (b) măsurile menționate la alineatul (4) vizând asigurarea verificării în mod corespunzător a achitării corecte a contribuțiilor.

Articolul 104

Contribuții ex post extraordinare

(1) În cazul în care mijloacele financiare disponibile nu sunt suficiente pentru a acoperi pierderile, costurile sau alte cheltuieli ocazionate de utilizarea mecanismelor de finanțare, statele membre se asigură că sunt percepute contribuții ex post extraordinare de la instituțiile autorizate pe teritoriul lor, pentru acoperirea sumelor suplimentare. Aceste contribuții ex post extraordinare sunt repartizate instituțiilor în conformitate cu normele prevăzute la articolul 103 alineatul (2).

Contribuțiile *ex post* extraordinare nu depășesc de trei ori suma anuală a contribuțiilor stabilite în conformitate cu articolul 103.

(2) Contribuțiilor percepute în temeiul prezentului articol li se aplică articolul 103 alineatele (4)-(8).

(3) Autoritatea de rezoluție poate amâna, integral sau parțial, obligația unei instituții de a plăti contribuțiile *ex post* extraordinare la mecanismul de finanțare a rezoluției în cazul în care contribuțiile ar periclita lichiditatea sau solvabilitatea instituției. O astfel de amânare nu poate fi acordată pentru o perioadă mai mare de șase luni, dar poate fi reînnoită la cererea instituției. Contribuțiile amânate în temeiul prezentului paragraf sunt achitate atunci când plata nu mai periclitează lichiditatea și solvabilitatea instituției.

(4) Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu articolul 115 pentru a preciza circumstanțele și condițiile în care contribuția unei instituții poate fi amânată în temeiul alineatului (3) din prezentul articol.

Articolul 105

Mijloace de finanțare alternative

Statele membre se asigură că mecanismele de finanțare care intră sub jurisdicția lor sunt abilitate să contracteze împrumuturi sau alte forme de sprijin de la instituții, instituții financiare sau alte părți terțe, în cazurile în care sumele percepute în conformitate cu articolul 103 nu sunt suficiente pentru a acoperi pierderile, costurile sau celelalte cheltuieli ocazionate de utilizarea mecanismelor de finanțare, iar contribuțiile *ex post* extraordinare prevăzute la articolul 104 nu sunt imediat accesibile sau suficiente.

Articolul 106

Împrumuturi între mecanismele de finanțare

(1) Statele membre se asigură că mecanismele de finanțare care intră sub jurisdicția lor pot să solicite împrumuturi de la toate celelalte mecanisme de finanțare de pe teritoriul Uniunii, în cazurile în care:

(a) sumele percepute în conformitate cu articolul 103 nu sunt suficiente pentru a acoperi pierderile, costurile sau celelalte cheltuieli ocazionate de utilizarea mecanismelor de finanțare;

(b) contribuțiile *ex post* extraordinare prevăzute la articolul 104 nu sunt imediat accesibile; și

(c) mecanismele de finanțare alternative prevăzute la articolul 105 nu sunt imediat accesibile în condiții rezonabile.

(2) Statele membre se asigură că mecanismele de finanțare care intră sub jurisdicția lor sunt abilitate să acorde împrumuturi altor mecanisme de finanțare de pe teritoriul Uniunii în situațiile menționate la alineatul (1).

(3) În urma unei solicitări efectuate în temeiul alineatului (1), fiecare dintre celelalte mecanisme de finanțare de pe teritoriul Uniunii decide dacă să acorde sau nu un împrumut mecanismului de finanțare solicitant. Statele membre pot solicita ca această decizie să fie luată după consultarea sau cu acordul ministerului competent sau al guvernului. Decizia este luată în regim de urgență.

(4) Rata dobânzii, perioada de rambursare și alți termeni și alte condiții ale împrumuturilor se stabilesc de comun acord de mecanismul de finanțare care primește împrumutul și celelalte mecanisme de finanțare care au decis să participe. Împrumuturile fiecărui mecanism de finanțare participant trebuie să aibă aceeași rată a dobânzii, aceeași perioadă de rambursare, aceiași termeni și aceiași condiții, cu excepția cazului în care mecanismele de finanțare participante convin, în unanimitate, să procedeze altfel.

(5) Suma acordată ca împrumut de fiecare acoperite de finanțare a rezoluției participant este determinată pe baza raportului dintre valoarea depozitelor acoperite din statul membru al respectivului mecanism de finanțare a rezoluției, și suma agregată a depozitelor acoperite din statele membre ale mecanismelor de finanțare a rezoluției participante. Aceste rate de contribuție pot fi modificate prin acordul tuturor mecanismelor de finanțare participante.

(6) Sumele de rambursat datorate, în temeiul prezentului articol, unui mecanism de finanțare a rezoluției dintr-un alt stat membru se tratează ca active ale mecanismului de finanțare a rezoluției care a acordat împrumutul și pot fi luate în considerare la atingerea nivelului-țintă aferent mecanismului de finanțare respectiv.

Articolul 107

Mutualizarea mecanismelor de finanțare naționale în cazul rezoluției grupurilor

(1) Statele membre se asigură că, în cazul rezoluției grupurilor în conformitate cu articolul 91 sau cu articolul 92, mecanismul de finanțare național al fiecărei instituții care face parte din grup contribuie la finanțarea rezoluției grupului în conformitate cu prezentul articol.

(2) În sensul alineatului (1), autoritatea de rezoluție a grupului, în urma consultării cu autoritățile de rezoluție ale instituțiilor care fac parte din grup, propune, dacă este necesar înainte de luarea oricăror măsuri de rezoluție, un plan de finanțare ca element component al schemei de rezoluție a grupului prevăzute la articolele 91 și 92.

Planul de finanțare se stabilește în conformitate cu procedura decizională menționată la articolele 91 și 92.

(3) Planul de finanțare include:

- (a) o evaluare în conformitate cu articolul 36 în ceea ce privește entitățile din grup afectate;
- (b) pierderile care urmează să fie recunoscute de fiecare entitate din grup afectată la momentul punerii în aplicare a instrumentelor de rezoluție;
- (c) pentru fiecare entitate din grup afectată, pierderile care ar urma să fie suferite de fiecare categorie de acționari și de creditori;
- (d) eventuala contribuție pe care ar trebui să o aducă schemele de garantare a depozitelor în conformitate cu articolul 109 alineatul (1);
- (e) contribuția totală prin mecanismele de finanțare a rezoluției și scopul și forma contribuției;
- (f) baza pentru calcularea sumei cu care fiecare dintre mecanismele naționale de finanțare ale statelor membre în care sunt situate entitățile afectate din grup trebuie să contribuie la finanțarea rezoluției grupului pentru constituirea contribuției totale menționate la litera (e);
- (g) suma cu care mecanismele naționale de finanțare ale fiecărei entități din grup afectată trebuie să contribuie la finanțarea rezoluției grupului, precum și forma respectivelor contribuții;
- (h) valoarea împrumuturilor pe care mecanismele de finanțare ale statelor membre în care sunt situate entitățile din grup afectate le vor contracta de la instituții, instituții financiare și alte terțe părți, în temeiul articolului 105;
- (i) un calendar al utilizării mecanismelor de finanțare ale statelor membre în care sunt situate entitățile din grup afectate, calendar care ar trebui să poată fi extins dacă este necesar.

(4) Baza pentru repartizarea contribuției menționate la alineatul (3) litera (e) este conformă cu alineatul (5) de la prezentul articol și cu principiile specificate în planul de rezoluție a grupului, în conformitate cu articolul 12 alineatul (3) litera (f), cu excepția cazului în care, în planul de finanțare, se convine să se procedeze altfel.

(5) Dacă nu se convine altfel în planul de finanțare, baza pentru calcularea contribuției fiecărui mecanism național de finanțare ia în considerare, cu precădere, următoarele:

- (a) proporția din activele ponderate în funcție de risc ale grupului care este deținută în instituțiile și de entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) stabilite în statul membru al mecanismului respectiv de finanțare a rezoluției;
- (b) proporția din activele grupului care este deținută în instituțiile și de entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (b), (c) și (d) stabilite în statul membru al mecanismului respectiv de finanțare a rezoluției;
- (c) proporția din totalul pierderilor care au făcut necesară rezoluția grupului care are drept sursă entități din grup aflate sub supravegherea autorităților competente din statul membru al mecanismului respectiv de finanțare a rezoluției; și
- (d) proporția din resursele mecanismelor de finanțare a grupului care este preconizată, conform planului de finanțare, să fie utilizată în beneficiul direct al entităților din grup stabilite în statul membru al mecanismului respectiv de finanțare a rezoluției.

(6) Statele membre stabilesc în avans norme și proceduri prin care să se asigure că fiecare mecanism de finanțare național poate să-și aducă contribuția la finanțarea rezoluției grupului imediat, fără a aduce atingere alineatului (2).

(7) În sensul prezentului articol, statele membre se asigură că mecanismele de finanțare a grupurilor sunt abilitate, în condițiile prevăzute la articolul 105, să contracteze împrumuturi sau alte forme de sprijin de la instituții, instituții financiare sau alte părți terțe.

(8) Statele membre se asigură că mecanismele de finanțare naționale care intră sub jurisdicția lor pot garanta orice fel de împrumut contractat de mecanismele de finanțare a grupului în conformitate cu alineatul (7).

(9) Statele membre se asigură că orice venituri sau profituri care rezultă din utilizarea mecanismelor de finanțare a grupului sunt alocate mecanismelor de finanțare naționale în conformitate cu contribuțiile lor la finanțarea rezoluției astfel cum se prevede la alineatul (2).

Articolul 108

Rangul acordat depozitelor în ierarhia în materie de insolvență

Statele membre se asigură că în dreptul intern care reglementează procedurile obișnuite de insolvență:

- (a) următoarele depozite au același rang de prioritate care este superior rangului acordat creanțelor deținute de creditorii obișnuiți neprivilegiați și negarantați:
 - (i) acea parte din depozitele eligibile ale persoanelor fizice, ale microîntreprinderilor și ale întreprinderilor mici și mijlocii care depășește nivelul de acoperire prevăzut la articolul 6 din Directiva 2014/49/UE;
 - (ii) depozitele persoanelor fizice, ale microîntreprinderilor și ale întreprinderilor mici și mijlocii, care ar fi depozite eligibile dacă nu ar fi fost făcute prin intermediul sucursalelor situate în afara Uniunii ale unor instituții stabilite în Uniune;

(b) următoarele depozite au același rang de prioritate care este superior rangului acordat în temeiul literei (a):

(i) depozitele acoperite;

(ii) schemele de garantare a depozitelor subrogate în drepturile și obligațiile deponenților aflați în insolvență care beneficiază de acoperire.

Articolul 109

Utilizarea schemelor de garantare a depozitelor în contextul rezoluției

(1) Atunci când autoritățile de rezoluție iau o măsură de rezoluție și dacă această măsură garantează faptul că deponenții continuă să aibă acces la propriile depozite, statele membre se asigură că schema de garantare a depozitelor la care instituția este afiliată este responsabilă:

- (a) în cazul aplicării instrumentului de recapitalizare internă, cuantumul cu care s-ar fi redus depozitele acoperite pentru a absorbi pierderile din instituție în temeiul articolului 46 alineatul (1) litera (a), dacă depozitele acoperite ar fi fost incluse în domeniul de aplicare al recapitalizării interne, iar valoarea lor ar fi fost redusă în aceeași măsură ca creditorii care beneficiază de același nivel de prioritate în temeiul dreptului intern care reglementează procedurile obișnuite de insolvență; sau
- (b) în cazul aplicării unuia sau mai multor instrumente de rezoluție, altele decât instrumentul de recapitalizare internă, cuantumul pierderilor pe care deponenții care beneficiază de acoperire le-ar fi suferit dacă aceștia ar fi înregistrat pierderi proporționale cu pierderile înregistrate de creditorii care beneficiază de același nivel de prioritate în temeiul dreptului intern care reglementează procedurile obișnuite de insolvență.

Indiferent de situație, suma ce trebuie acoperită de schema de garantare a depozitelor nu poate depăși valoarea pierderilor pe care acesta ar fi trebuit să le suporte în cazul în care instituția ar fi fost lichidată prin intermediul procedurii obișnuite de insolvență.

În cazul aplicării instrumentului de recapitalizare internă, schema de garantare a depozitelor nu are obligația de a contribui la costurile de majorare a capitalului instituției sau cele de constituire a capitalului instituției-punte în temeiul articolului 46 alineatul (1) litera (b).

Dacă se stabilește, printr-o evaluare în temeiul articolului 74, că schema de garantare a depozitelor a realizat o contribuție la rezoluție mai mare decât pierderile nete pe care ar fi fost nevoit să le suporte dacă instituția ar fi fost lichidată în cadrul unei proceduri obișnuite de insolvență, schema de garantare a depozitelor este îndreptățită să beneficieze de plata diferenței din mecanismul de finanțare a rezoluției, în conformitate cu articolul 75.

(2) Statele membre se asigură că stabilirea sumei acoperite de schema de garantare a depozitelor în conformitate cu alineatul (1) din prezentul articol respectă condițiile menționate la articolul 36.

(3) Contribuția schemelor de garantare a depozitelor în sensul alineatului (1) trebuie vărsată în numerar.

(4) Atunci când depozitele eligibile la o instituție aflată în rezoluție sunt transferate unei alte entități prin instrumentul de vânzare a activității sau prin instrumentul instituției-punte, deponenții nu au nicio creanță, în temeiul Directivei 2014/49/UE, față de schema de garantare a depozitelor în legătură cu orice parte a depozitelor acestora care nu este transferată de la instituția aflată în rezoluție, cu condiția ca valoarea fondurilor transferate să fie cel puțin egală cu nivelul de acoperire agregat prevăzut la articolul 6 din Directiva 2014/49/UE.

(5) Fără a aduce atingere alineatelor (1)-(4), în cazul în care mijloacele financiare disponibile ale unei scheme de garantare a depozitelor sunt utilizate în conformitate cu dispozițiile alineatelor respective și sunt reduse ulterior la mai puțin de două treimi din nivelul-țintă al schemei de garantare a depozitelor, contribuția periodică la schema de garantare a depozitelor se stabilește la un nivel care să permită atingerea nivelului-țintă în termen de șase ani.

În toate cazurile, răspunderea unei scheme de garantare a depozitelor nu este mai mare decât suma egală cu 50 % din nivelul său ținută, în temeiul articolului 10 din Directiva 2014/49/UE. Ținând cont de caracteristicile specifice ale sectorului lor bancar, statele membre pot stabili un procent mai mare de 50 %.

Indiferent de situație, participarea sistemului de garantare a depozitelor prevăzută în temeiul prezentei directive nu depășește cuantumul pierderilor care ar fi fost suferite în cazul unei lichidări realizate prin procedura obișnuită de insolvență.

TITLUL VIII

SANCTIUNI

Articolul 110

Sanctiuni administrative și alte măsuri administrative

(1) Fără a aduce atingere dreptului statelor membre de a prevedea și de a impune sancțiuni penale, statele membre prevăd norme privind sancțiuni administrative și alte măsuri administrative aplicabile în cazul în care dispozițiile de drept intern adoptate pentru transpunerea prezentei directive nu sunt respectate și iau toate măsurile necesare pentru a asigura punerea în aplicare a acestora. În cazul în care statele membre decid să nu stabilească norme pentru sancțiuni administrative pentru încălcări care fac obiectul dreptului penal intern, acestea îi comunică Comisiei dispozițiile de drept penal relevante. Sancțiunile administrative și celelalte măsuri administrative sunt eficace, proporționale și disuasive.

(2) Statele membre se asigură că, atunci când obligațiile menționate la alineatul (1) se aplică instituțiilor, instituțiilor financiare și întreprinderilor-mamă din Uniune în cazul unei încălcări pot fi aplicate sancțiuni administrative, în condițiile prevăzute de dreptul intern, membrilor organului de conducere, precum și altor persoane fizice care se fac vinovate de respectiva încălcare în temeiul dreptului intern.

(3) Competențele de aplicare a sancțiunilor administrative prevăzute în prezenta directivă sunt atribuite autorităților de rezoluție sau autorităților competente, în cazul în care acestea diferă unele de celelalte, în funcție de tipul de încălcare. Autoritățile de rezoluție și autoritățile competente au toate competențele de colectare de informații și competențele de investigare necesare exercitarea atribuțiilor lor corespunzătoare. Atunci când își exercită competențele de aplicare a sancțiunilor, autoritățile de rezoluție și autoritățile competente colaborează îndeaproape pentru a se asigura că sancțiunile administrative sau celelalte măsuri administrative produc efectele scontate și își coordonează acțiunile în cazurile cu caracter transfrontalier.

(4) Autoritățile de rezoluție și autoritățile competente își exercită competențele administrative de aplicare a sancțiunilor în conformitate cu prezenta directivă și cu dreptul intern, în oricare din următoarele moduri:

- (a) direct;
- (b) în colaborare cu alte autorități;
- (c) sub responsabilitatea lor, prin delegare către astfel de autorități;
- (d) prin sesizarea autorităților judiciare competente.

Articolul 111

Dispoziții specifice

(1) Statele membre se asigură că actele cu putere de lege și actele administrative naționale prevăd sancțiuni și alte măsuri administrative cel puțin pentru următoarele cazuri:

- (a) nerespectarea obligației de a elabora, de a păstra și de a actualiza planul de redresare și planul de redresare a grupului, cu încălcarea dispozițiilor articolului 5 sau 7;

- (b) nerespectarea obligației de a notifica autorității competente intenția de a acorda sprijin financiar grupului, cu încălcarea dispozițiilor articolului 25;
 - (c) nerespectarea obligației de a furniza toate informațiile necesare pentru elaborarea planurilor de rezoluție, cu încălcarea dispozițiilor articolului 11;
 - (d) nerespectarea de către organul de conducere al unei instituții sau al unei entități menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) a obligației de a notifica autorității competente faptul că instituția sau entitatea menționată la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) este în curs de a intra în dificultate sau este susceptibilă de a intra în dificultate, cu încălcarea dispozițiilor articolului 81 alineatul (1).
- (2) Statele membre se asigură că, în cazurile menționate la alineatul (1), sancțiunile administrative și celelalte măsuri administrative care pot fi aplicate includ cel puțin următoarele:
- (a) o declarație publică prin care să se indice persoana fizică, instituția, instituția financiară, întreprinderea-mamă din Uniune sau altă persoană juridică responsabilă de încălcare și natura încălcării;
 - (b) un ordin prin care i se cere persoanei fizice sau juridice responsabile să înceteze comportamentul respectiv și să se abțină de la repetarea aceluși comportament;
 - (c) o interdicție temporară de a exercita funcții în instituțiile sau în entitățile menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), împotriva oricărui membru al organului de conducere instituției sau a entității menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau oricărei alte persoane fizice considerate responsabile;
 - (d) în cazul unei persoane juridice, amenzi administrative de până la 10 % din valoarea totală anuală netă a cifrei de afaceri pe care aceasta a înregistrat-o în exercițiul financiar precedent. Dacă persoana juridică este o filială a unei întreprinderi-mamă, cifra de afaceri relevantă este cea care rezultă din situațiile financiare consolidate ale întreprinderii-mamă de cel mai înalt rang în exercițiul financiar precedent;
 - (e) în cazul unei persoane fizice, amenzi administrative în valoare de până la 5 000 000 EUR sau, în statele membre în care euro nu este moneda oficială, valoarea echivalentă în moneda națională la 2 iulie 2014;
 - (f) amenzi administrative egale cu până la de două ori valoarea beneficiului rezultat din încălcare, în cazul în care beneficiul poate fi stabilit;

Articolul 112

Publicarea sancțiunilor administrative

(1) Statele membre asigură faptul că autoritățile de rezoluție și autoritățile competente publică, pe site-ul lor internet oficial, cel puțin sancțiunile administrative pe care le-au impus pentru încălcarea dispozițiilor naționale care transpun prezenta directivă, atunci când aceste sancțiuni nu au făcut obiectul unei căi de atac sau atunci când căile de atac au fost epuizate. Această publicare se realizează fără întârzieri nejustificate, după ce persoana fizică sau juridică respectivă este informată cu privire la sancțiune, informațiile publicate incluzând tipul și natura încălcării, precum și identitatea persoanei fizice sau juridice sancționate.

În cazul în care statele membre permit publicarea sancțiunilor împotriva cărora există o cale de atac, autoritățile de rezoluție și autoritățile competente publică, fără întârzieri nejustificate, pe site-urile lor internet oficiale, informații privind situația căii de atac și rezultatul acestora.

(2) Autoritățile de rezoluție și autoritățile competente publică sancțiunile pe care le impun, fără a indica identitatea entităților implicate, într-un mod conform cu dreptul intern, în oricare din următoarele situații:

- (a) atunci când sancțiunea este impusă unei persoane fizice, iar în urma unei evaluări anterioare obligatorii a proporționalității publicării datelor cu caracter personal, să dovedește că publicarea este disproporționată;

- (b) atunci când publicarea ar pune în pericol stabilitatea piețelor financiare sau o anchetă penală în curs de desfășurare;
- (c) atunci când publicarea ar cauza, în măsura în care se poate determina acest lucru, prejudicii disproporționate instituțiilor implicate, entităților implicate de tipul celor menționate la articolul 1 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d) sau persoanelor fizice implicate.

Alternativ, în astfel de cazuri, publicarea datelor respective poate fi amânată pentru o perioadă rezonabilă de timp dacă se poate preconiza că, în cursul perioadei respective, motivele care au justificat publicarea informațiilor, fără a indica identitatea entităților implicate, vor înceta să existe.

(3) Autoritățile de rezoluție și autoritățile competente se asigură că orice informație publicată în temeiul prezentului articol este menținută pe site-ul lor internet oficial pentru o perioadă de cel puțin cinci ani. Datele cu caracter personal incluse în informațiile publicate se păstrează pe site-ul internet oficial al autorității de rezoluție sau al autorității competente numai pentru perioada care este necesară în conformitate cu normele aplicabile în materie de protecție a datelor.

(4) Până la 3 iulie 2016, ABE înaintează Comisiei un raport privind publicarea de către statele membre a sancțiunilor, fără a indica identitatea entităților implicate, în conformitate cu alineatul (2), în special atunci când au existat diferențe semnificative între statele membre în această privință. De asemenea, raportul abordează eventualele diferențe semnificative în ceea ce privește durata publicării sancțiunilor în temeiul dreptului intern din statele membre privind publicarea sancțiunilor.

Articolul 113

Menținerea de către ABE a unei baze de date centrale

(1) Sub rezerva cerințelor de păstrare a secretului profesional menționate la articolul 84, autoritățile de rezoluție și autoritățile competente informează ABE cu privire la toate sancțiunile administrative pe care le-au impus în temeiul articolului 111 și cu privire la stadiul căii de atac și la rezultatul acesteia. ABE menține o bază de date centrală a sancțiunilor care i-au fost aduse la cunoștință exclusiv în scopul schimburilor de informații dintre autoritățile de rezoluție. Baza de date este accesibilă doar pentru autoritățile de rezoluție și este actualizată pe baza informațiilor furnizate de acestea. ABE menține o bază de date centrală a sancțiunilor care i-au fost aduse la cunoștință exclusiv în scopul schimburilor de informații dintre autoritățile competente. Baza de date este accesibilă doar pentru autoritățile competente și este actualizată pe baza informațiilor furnizate de acestea.

(2) ABE menține o pagină web cu link-uri către paginile pe care fiecare autoritate de rezoluție și fiecare autoritate competentă își publică sancțiunile în temeiul articolului 112 și indică perioada pentru care fiecare stat membru publică sancțiunile.

Articolul 114

Aplicarea efectivă a sancțiunilor și exercitarea competențelor de sancționare de către autoritățile competente și autoritățile de rezoluție

Statele membre se asigură că, atunci când stabilesc tipul sancțiunilor administrative sau al altor măsuri administrative și nivelul amenzilor administrative, autoritățile competente și autoritățile de rezoluție iau în considerare toate circumstanțele relevante, inclusiv, după caz:

- (a) gravitatea și durata încălcării;
- (b) gradul de responsabilitate al persoanei fizice sau juridice responsabile;
- (c) soliditatea financiară a persoanei fizice sau juridice responsabile, astfel cum este indicată, de exemplu, în funcție de cifra de afaceri totală a persoanei juridice responsabile sau de venitul anual al persoanei fizice responsabile;
- (d) cuantumul profiturilor acumulate sau a pierderilor evitate de persoana fizică sau juridică responsabilă, în măsura în care ele pot fi stabilite;

- (e) pierderile suferite de părțile terțe din cauza încălcării, în măsura în care acestea pot fi stabilite;
- (f) măsura în care persoana fizică sau juridică responsabile cooperează cu autoritatea competentă și cu autoritatea de rezoluție;
- (g) încălcări anterioare comise de persoana fizică sau juridică responsabilă;
- (h) orice consecințe potențial sistemice ale încălcării.

TITLUL IX

COMPETENȚE DE EXECUTARE

Articolul 115

Exercitarea delegării de competențe

- (1) Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.
- (2) Competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 2 al doilea paragraf, articolul 44 alineatul (11), articolul 76 alineatul (4), articolul 103 alineatele (7) și (8) și la articolul 104 alineatul (4) se conferă Comisiei pe o perioadă de timp nedeterminată, de la 2 iulie 2014.
- (3) Delegarea de competențe menționată la articolul 2 al doilea paragraf, articolul 44 alineatul (11), articolul 76 alineatul (4), articolul 103 alineatele (7) și (8) și la articolul 104 alineatul (4) poate fi revocată în orice moment de Parlamentul European sau de Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificată în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu aduce atingere valabilității actelor delegate care sunt deja în vigoare.
- (4) De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.
- (5) Un act delegat adoptat în temeiul articolului 2 al doilea paragraf, articolul 44 alineatul (11), articolul 76 alineatul (4), articolul 103 alineatele (7) și (8) sau la articolul 104 alineatul (4) intră în vigoare numai dacă nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecțiuni în termen de trei luni de la notificarea acestuia către Parlamentul European și Consiliu sau dacă, înainte de expirarea acestui termen, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia că nu vor formula obiecțiuni. Respectivul termen se prelungește cu trei luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.
- (6) Comisia nu adoptă acte delegate dacă perioada alocată controlului de către Parlamentul European este redusă prin pauze la mai puțin de cinci luni, inclusiv orice prelungire.

TITLUL X

MODIFICĂRI ADUSE DIRECTIVELOR 82/891/CEE, 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE ȘI 2013/36/UE ȘI REGULAMENTELOR (UE) nr. 1093/2010 ȘI (UE) nr. 648/2012

Articolul 116

Modificare adusă Directivei 82/891/CEE

Articolul 1 alineatul (4) din Directiva 82/891/CEE se înlocuiește cu următorul text:

„(4) Se aplică articolul 1 alineatele (2), (3) și (4) din Directiva 2011/35/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*).

(*) Directiva 2011/35/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 aprilie 2011 privind fuziunile societăților comerciale pe acțiuni (JO L 110, 29.4.2011, p. 1).”

Articolul 117

Modificări aduse Directivei 2001/24/CE

Directiva 2001/24/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1, se adaugă următoarele alineate:

„(3) Prezenta directivă se aplică, de asemenea, firmelor de investiții în sensul articolului 4 alineatul (1) punctul 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și a Consiliului (*) și sucursalelor acestora situate în state membre, altele decât cele în care își au sediul central.

(4) În caz de aplicare a instrumentelor de rezoluție și de exercitare a competențelor de rezoluție prevăzute în Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (**), prezenta directivă se aplică totodată instituțiilor financiare, societăților și întreprinderilor-mamă care se încadrează în domeniul de aplicare al Directivei 2014/59/UE.

(5) Articolele 4 și 7 din prezenta directivă nu se aplică în cazul în care se aplică articolul 83 din Directiva 2014/59/UE.

(6) Articolul 33 din prezenta directivă nu se aplică în cazul în care se aplică articolul 84 din Directiva 2014/59/UE.

(*) Regulamentul (UE) nr. 575/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 26 iunie 2013 privind cerințele prudențiale pentru instituțiile de credit și firmele de investiții și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 648/2012 (JO L 176, 27.6.2013, p. 1).

(**) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE ale Parlamentului European și ale Consiliului, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).”

2. Articolul 2 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive:

- «stat membru de origine» înseamnă stat membru de origine astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 43 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- «stat membru gazdă» înseamnă stat membru gazdă astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 44 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- «sucursală» înseamnă o sucursală astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 17 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013;
- «autoritate competentă» înseamnă o autoritate competentă astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 40 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 sau o autoritate de rezoluție în sensul articolului 2 alineatul (1) punctul 18 din Directiva 2014/59/UE în ceea ce privește măsurile de reorganizare luate în temeiul directivei respective;

- «administrator» înseamnă orice persoană sau organ numit de autoritățile administrative sau judiciare, a cărui sarcină este să administreze măsuri de reorganizare;
- «autorități administrative sau judiciare» înseamnă autoritățile administrative sau judiciare ale statelor membre care sunt competente în materie de măsuri de reorganizare și proceduri de lichidare;
- «măsuri de reorganizare» înseamnă măsuri destinate menținerii sau restabilirii situației financiare a unei instituții de credit sau a unei firme de investiții astfel cum sunt definite la articolul 4 alineatul (1) punctul 2 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și care ar putea afecta drepturile preexistente ale unor terți, inclusiv măsuri care implică posibilitatea unei suspendări a plăților, a unei suspendări a măsurilor de executare sau a unei reduceri a creanțelor; aceste măsuri includ aplicarea instrumentelor de rezoluție și exercitarea competențelor de rezoluție prevăzute în Directiva 2014/59/UE;
- «lichidator» înseamnă orice persoană sau organism numit de autoritățile administrative sau judiciare a cărui sarcină este să administreze proceduri de lichidare;
- «proceduri de lichidare» înseamnă proceduri colective deschise și controlate de autoritățile administrative sau judiciare ale statelor membre, cu scopul de a lichida bunuri sub supravegherea acelor autorități, inclusiv când procedurile sunt încheiate printr-un concordat sau o altă măsură similară;
- «piață reglementată» înseamnă o piață reglementată astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 21 din Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*);
- «instrument» înseamnă un instrument financiar astfel cum este definit la articolul 4 alineatul (1) punctul 50 litera (b) din Regulamentul (UE) nr. 575/2013.

(*) Directiva 2014/65/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 privind piețele instrumentelor financiare și de modificare a Directivei 2002/92/CE și a Directivei 2011/61/UE (JO L 173, 12.6.2014, p. 349)."

3. Articolul 25 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 25

Acorduri de compensare

Fără a aduce atingere articolelor 68 și 71 din Directiva 2014/59/UE, acordurile de compensare intră strict sub incidența legii contractului care reglementează astfel de acorduri.”

4. Articolul 26 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 26

Acorduri de răscumpărare

Fără a aduce atingere articolelor 68 și 71 din Directiva 2014/59/UE și articolului 24 din prezenta directivă, acordurile de răscumpărare intră strict sub incidența legii contractului care reglementează astfel de acorduri.”

Articolul 118

Modificare adusă Directivei 2002/47/CE

Directiva 2002/47/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1, se adaugă următorul alineat:

„(6) Articolele 4-7 din prezenta directivă nu se aplică niciunei restricții privind aplicarea contractelor de garanție financiară și niciunei restricții privind efectul vreunui contract de garanție financiară fără transfer de proprietate, a vreunei dispoziții de compensare cu exigibilitate imediată sau unei dispoziții de compensare reciprocă care sunt impuse în temeiul titlului IV capitolul V sau VI din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*) sau oricărei astfel de restricții impuse în temeiul unor competențe similare conform dreptului intern a unui stat membru, pentru a facilita rezoluția conformă a unei entități menționate la alineatul (2) litera (c) punctul (iv) și la alineatul (2) litera (d) care face obiectul mecanismelor de siguranță cel puțin echivalente cu cele prevăzute la titlul IV capitolul VII din Directiva 2014/59/UE.

(*) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).”

2. Articolul 9a se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 9a

Directivele 2008/48/CE și 2014/59/UE

Prezenta directivă nu aduce atingere Directivelor 2008/48/CE și 2014/59/UE.”

Articolul 119

Modificare adusă Directivei 2004/25/CE

La articolul 4 alineatul (5) din Directiva 2004/25/CE se adaugă următorul paragraf:

„Statele membre se asigură că articolul 5 alineatul (1) din prezenta directivă nu se aplică în cazul utilizării instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție menționate în titlul IV din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*).

(*) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).”

Articolul 120

Modificare adusă Directivei 2005/56/CE

La articolul 3 din Directiva 2005/56/CE, se adaugă următorul alineat:

„(4) Statele membre se asigură că prezenta directivă nu se aplică societății sau societăților care fac obiectul utilizării instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție menționate în titlul IV din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*).

(*) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).”

Articolul 121

Modificări aduse Directivei 2007/36/CE

Directiva 2007/36/CE se modifică după cum urmează:

1. La articolul 1, se adaugă alineatul următor:

„(4) Statele membre se asigură că prezenta directivă nu se aplică în cazul utilizării instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție menționate în titlul IV din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*).

(*) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).”

2. La articolul 5, se adaugă următoarele alineate:

„(5) Statele membre se asigură că, în sensul Directivei 2014/59/UE, adunarea generală poate, cu o majoritate de două treimi din voturile valabil exprimate, decide sau modifica statutul pentru a prevedea că o convocare la adunarea generală pentru a decide cu privire la o majorare de capital se face într-un termen mai scurt decât cel prevăzut la alineatul (1) din prezentul articol, cu condiția ca respectiva adunare să nu aibă loc în termen de zece zile calendaristice de la data convocării, să fie îndeplinite condițiile stipulate la articolul 27 sau 29 din Directiva 2014/59/UE, iar majorarea de capital să fie necesară pentru a evita condițiile de declanșare a procedurii de rezoluție prevăzute la articolele 32 și 33 din directiva respectivă.

(6) În sensul alineatului (5), obligația ca fiecare stat membru să stabilească câte un singur termen-limită conform articolului 6 alineatul (3), obligația de a asigura la timp disponibilitatea unei ordini de zi revizuite conform articolului 6 alineatul (4) și obligația ca fiecare stat membru să stabilească o singură dată de referință conform articolului 7 alineatul (3) nu se aplică.”

Articolul 122

Modificare adusă Directivei 2011/35/UE

La articolul 1 din Directiva 2011/35/UE, se adaugă următorul alineat:

„(4) Statele membre se asigură că prezenta directivă nu se aplică societății sau societăților care fac obiectul utilizării instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție menționate în titlul IV din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*).

(*) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).”

Articolul 123

Modificare adusă Directivei 2012/30/UE

La articolul 45 din Directiva 2012/30/UE, se adaugă următorul alineat:

„(3) Statele membre se asigură că articolul 10, articolul 19 alineatul (1), articolul 29 alineatele (1), (2) și (3), articolul 31 alineatul (2) primul paragraf, articolele 33-36 și articolele 40-42 din prezenta directivă nu se aplică în cazul utilizării instrumentelor, competențelor și mecanismelor de rezoluție menționate în titlul IV din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*).

(*) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).”

Articolul 124

Modificare adusă Directivei 2013/36/UE

La articolul 74 din Directiva 2013/36/UE, se elimină alineatul (4).

Articolul 125

Modificare adusă Regulamentului (UE) nr. 1093/2010

Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 se modifică după cum urmează:

1. La articolul 4, punctul 2 se înlocuiește cu următorul text:

„2. «autoritate competentă» înseamnă:

- (i) autoritate competentă, astfel cum este definită la articolul 4 alineatul (1) punctul 40 din Regulamentul (UE) nr. 575/2013 și în sensul Directivelor 2007/64/CE și 2009/110/CE;
- (ii) în ceea ce privește Directivele 2002/65/CE și 2005/60/CE, autoritățile în a căror competență intră asigurarea conformității instituțiilor financiare și de credit cu dispozițiile directivelor respective;
- (iii) în ceea ce privește Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*), autoritatea desemnată astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (1) punctul 18 din directiva respectivă;
- (iv) în ceea ce privește Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (**), o autoritate de rezoluție, astfel cum este definită la articolul 2 alineatul (1) punctul 18 din directiva respectivă.

(*) Directiva 2014/49/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 aprilie 2014 privind schemele de garantare a depozitelor (JO L 173, 12.6.2014, p. 149).

(**) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a firmelor de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).”

2. La articolul 40 alineatul (6), se adaugă următorul paragraf:

„Atunci când este chemat să acționeze în sensul Directivei 2014/59/UE, membrul Consiliului supraveghetorilor menționat la alineatul (1) litera (b) poate fi însoțit, după caz, de un reprezentant al autorităților de rezoluție din fiecare stat membru. Acest reprezentant nu va avea drept de vot.”

Articolul 126

Modificare adusă Regulamentului (UE) nr. 648/2012

La articolul 81 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. 648/2012, se adaugă următoarea literă:

„(k) autoritățile de rezoluție desemnate în temeiul articolului 3 din Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*).

(*) Directiva 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 15 mai 2014 de instituire a unui cadru pentru redresarea și rezoluția instituțiilor de credit și a societăților de investiții și de modificare a Directivei 82/891/CEE a Consiliului și a Directivelor 2001/24/CE, 2002/47/CE, 2004/25/CE, 2005/56/CE, 2007/36/CE, 2011/35/UE, 2012/30/UE și 2013/36/UE, precum și a Regulamentelor (UE) nr. 1093/2010 și (UE) nr. 648/2012 ale Parlamentului European și ale Consiliului (JO L 173, 12.6.2014, p. 190).”

TITLUL XI

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 127

Comitetul de rezoluție al ABE

ABE instituie un comitet permanent intern în temeiul articolului 41 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010 în vederea elaborării deciziilor ABE ce trebuie luate în conformitate cu articolul 44 din regulamentul respectiv, inclusiv a deciziilor legate de proiectele de standarde tehnice de reglementare și proiectele de standarde tehnice de punere în aplicare, cu privire la atribuțiile care au fost stabilite pentru autoritățile de rezoluție, astfel cum se prevede în prezenta directivă. În conformitate cu articolul 38 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, ABE se asigură în special că nicio decizie menționată la respectivul articol nu afectează în vreun fel responsabilitățile fiscale ale statelor membre. Respectivul comitet intern cuprinde autoritățile de rezoluție menționate la articolul 3 din prezenta directivă.

În sensul prezentei directive, ABE cooperează cu EIOPA și AEVMP în cadrul Comitetului comun al autorităților europene de supraveghere instituit în temeiul articolului 54 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010, din Regulamentul (UE) nr. 1094/2010 și din Regulamentul (UE) nr. 1095/2010.

În sensul prezentei directive, ABE asigură o diferențiere structurală între comitetul de rezoluție și alte funcții menționate în Regulamentul (UE) nr. 1093/2010. Comitetul de rezoluție susține elaborarea și coordonarea de planuri de rezoluție și dezvoltă metode de realizare a rezoluției instituțiilor financiare în curs de a intra în dificultate.

Articolul 128

Cooperarea cu ABE

Autoritățile competente și autoritățile de rezoluție cooperează cu ABE în sensul prezentei directive, în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

Autoritățile competente și autoritățile de rezoluție furnizează, fără întârziere, ABE toate informațiile necesare îndeplinirii de către aceasta a sarcinilor care îi revin în conformitate cu articolul 35 din Regulamentul (UE) nr. 1093/2010.

*Articolul 129***Reexaminare**

Până la 1 iunie 2018, Comisia reexaminează punerea în aplicare a prezentei directive și înaintază un raport cu privire la aceasta Parlamentului European și Consiliului. Aceasta evaluează în special următoarele:

- (a) necesitatea efectuării oricăror modificări în ceea ce privește reducerea la minimum a divergențelor la nivel național, pe baza raportului ABE menționat la articolul 4 alineatul (7);
- (b) necesitatea efectuării oricăror modificări în ceea ce privește reducerea la minimum a divergențelor la nivel național, pe baza raportului ABE menționat la articolul 45 alineatul (19);
- (c) funcționarea și eficiența rolului conferit ABE în prezenta directivă, inclusiv efectuarea medierii.

După caz, raportul respectiv este însoțit de o propunere legislativă.

Fără a aduce atingere reexaminării prevăzute la primul paragraf, Comisia reexaminează, până la 3 iulie 2017, în mod special aplicarea articolelor 13, 18 și 45 în ceea ce privește competențele ABE de a efectua o mediere obligatorie, pentru a ține seama de evoluțiile viitoare ale legislației din domeniul serviciilor financiare. Raportul respectiv și orice eventuală propunere care îl însoțește, după caz, sunt transmise Parlamentului European și Consiliului.

*Articolul 130***Transpunere**

(1) Statele membre adoptă și publică, până la 31 decembrie 2014, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul respectivelor măsuri.

Statele membre aplică aceste măsuri începând cu 1 ianuarie 2015.

Statele membre aplică însă dispozițiile adoptate pentru a se conforma prevederilor de la titlul IV capitolul IV secțiunea 5 cel târziu începând cu 1 ianuarie 2016.

(2) Atunci când statele membre adoptă dispozițiile menționate la alineatul (1), ele conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

(3) Statele membre comunică Comisiei și ABE textul principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

*Articolul 131***Intrarea în vigoare**

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 124 intră în vigoare la 1 ianuarie 2015.

*Articolul 132***Destinatari**

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 15 mai 2014.

Pentru Parlamentul European

Președintele

M. SCHULZ

Pentru Consiliu

Președintele

D. KOURKOULAS

ANEXĂ

SECȚIUNEA A

Informații care trebuie incluse în planurile de redresare

Planul de redresare include cel puțin următoarele informații:

1. un rezumat al elementelor-cheie ale planului și un rezumat al capacității generale de redresare;
2. un rezumat al modificărilor semnificative ale instituției survenite de la cel mai recent plan de redresare depus;
3. un plan de comunicare și informare care să expună modul în care întreprinderea intenționează să gestioneze eventualele reacții negative de pe piață;
4. gama de acțiuni privind capitalul și lichiditățile necesare pentru a menține sau a restabili viabilitatea și poziția financiară a instituției;
5. o estimare a calendarului punerii în aplicare a fiecărui aspect important al planului;
6. o descriere detaliată a oricăror obstacole semnificative în calea realizării efective și la timp a planului, inclusiv considerații privind impactul asupra restului grupului, clienților și partenerilor contractuali;
7. identificarea funcțiilor critice;
8. o descriere detaliată a proceselor pentru determinarea valorii și a tranzacționabilității liniilor de activitate de bază, a operațiunilor și activelor instituției;
9. o descriere detaliată a modului în care planificarea redresării este integrată în structura guvernancei corporative a instituției, precum și a politicilor și procedurilor care guvernează aprobarea planului de redresare și identificarea persoanelor din organizație care sunt responsabile cu pregătirea și punerea în aplicare a planului;
10. mecanismele și măsurile pentru conservarea sau reconstituirea fondurilor proprii ale instituției;
11. mecanismele și măsurile pentru a garanta că instituția are acces la surse adecvate de finanțare de urgență, inclusiv la potențiale surse de lichidități, o evaluare a garanțiilor disponibile și o evaluare a posibilității de a transfera lichidități între entitățile și între liniile de activitate din grup, pentru a garanta că acesta își poate continua activitatea și își poate îndeplini în continuare obligațiile în momentul în care devin exigibile;
12. mecanismele și măsurile pentru a reduce riscul și efectul de levier;
13. mecanismele și măsurile de restructurare a pasivelor;
14. mecanismele și măsurile de restructurare a liniilor de activitate;
15. mecanismele și măsurile necesare pentru a menține accesul continuu la infrastructurile piețelor financiare;
16. aranjamentele și măsurile necesare pentru a menține funcționarea continuă a proceselor operaționale ale instituției, inclusiv infrastructura și serviciile IT;
17. mecanismele pregătitoare menite să faciliteze vânzarea activelor sau a liniilor de activitate într-un interval de timp adecvat pentru a restabili soliditatea financiară;
18. alte acțiuni sau strategii de gestionare menite să restabilească soliditatea financiară și efectul financiar anticipat al acestor acțiuni sau strategii;

19. măsurile pregătitoare pe care le-a luat sau intenționează să le ia instituția pentru a facilita punerea în aplicare a planului de redresare, inclusiv măsurile necesare pentru a permite recapitalizarea în timp util a instituției;
20. un cadru de indicatori care identifică situațiile în care pot fi luate măsurile adecvate menționate în plan.

SECȚIUNEA B

Informații pe care autoritățile de rezoluție le pot solicita instituțiilor în scopul elaborării și actualizării planurilor de rezoluție

Autoritățile de rezoluție le pot solicita instituțiilor să transmită, în scopul elaborării și actualizării planurilor de rezoluție, cel puțin următoarele informații:

1. o descriere detaliată a structurii organizatorice a instituției, inclusiv o listă a tuturor persoanelor juridice;
2. identificarea deținătorilor direcți și a procentului drepturilor de vot și al altor drepturi ale fiecărei persoane juridice;
3. sediul, jurisdicția locului de înregistrare, licențele și principalii administratori ai fiecărei persoane juridice;
4. o hartă a operațiunilor critice ale instituției și a liniilor de activitate de bază, inclusiv deținerile semnificative de active și pasive aferente respectivelor operațiuni și linii de activitate, în funcție de persoanele juridice;
5. o descriere detaliată a elementelor de pasiv ale instituției și ale tuturor persoanelor juridice ale acesteia, defalcate cel puțin pe tipuri și valori ale datoriilor pe termen scurt și lung, garantate, negarantate și subordonate;
6. detalii cu privire la pasivele instituției care sunt pasive eligibile;
7. identificarea proceselor necesare pentru a stabili entitățile în favoarea cărora instituția a constituit garanții reale, persoana care deține garanția și jurisdicția în care este situată garanția;
8. o descriere a angajamentelor în afara bilanțului ale instituției și ale persoanelor sale juridice, inclusiv stabilirea de corespondențe cu operațiunile critice și liniile de activitate de bază ale instituției;
9. principalele operațiuni de acoperire a riscurilor ale instituției inclusiv stabilirea de corespondențe cu persoanele juridice;
10. identificarea principalelor sau a celor mai importante contrapărți ale instituției, precum și o analiză a impactului intrării în dificultate a principalelor contrapărți asupra situației financiare a instituției;
11. fiecare sistem în care instituția efectuează tranzacții numeroase sau de o valoare semnificativă, inclusiv stabilirea de corespondențe cu persoanele juridice, operațiunile critice și liniile de activitate de bază ale instituției;
12. fiecare sistem de plată, de compensare sau de decontare în cadrul căruia instituția este membru direct sau indirect, inclusiv stabilirea de corespondențe cu persoanele juridice, operațiunile critice și liniile de activitate de bază ale instituției;
13. un inventar detaliat și o descriere a principalelor sisteme de gestiune a informației, inclusiv cele de gestiune a riscurilor, de contabilitate și de raportare financiară și statutară utilizate de instituție, inclusiv stabilirea de corespondențe cu persoanele juridice, operațiunile critice și liniile de activitate de bază ale instituției;
14. identificarea proprietarilor sistemelor identificate la punctul 13, a acordurilor privind furnizarea serviciilor legate de acestea, precum și a oricăror programe informatice și sisteme sau licențe, inclusiv stabilirea de corespondențe cu persoanele juridice, operațiunile critice și liniile de activitate de bază ale instituției;

15. identificarea și descrierea persoanelor juridice și a interconexiunilor și interdependențelor dintre diferitele persoane juridice, cum ar fi
 - personal, facilități și sisteme comune sau partajate;
 - mecanisme de capital, de finanțare sau de lichiditate;
 - expuneri de credit existente sau contingente;
 - acorduri de garanții personale încrucișate, acorduri de garanții reale încrucișate, acorduri privind clauze de tip „cross-default” și acorduri de tip compensare încrucișată între entități afiliate;
 - aranjamente privind transferul riscului și aranjamente de tranzacționare „back-to-back”; acorduri privind furnizarea de servicii;
16. autoritatea competentă și autoritatea de rezoluție pentru fiecare persoană juridică;
17. membrul conducerii superioare responsabil cu furnizarea informațiilor necesare pentru elaborarea planului de rezoluție al instituției, precum și persoanele responsabile, dacă diferă, cu persoane juridice, operațiuni critice și linii de activitate de bază diferite;
18. o descriere a mecanismelor pe care instituția le-a pus la punct pentru a se asigura că, în caz de rezoluție, autoritatea de rezoluție va dispune de toate informațiile necesare, astfel cum au fost stabilite de către autoritatea de rezoluție, pentru aplicarea instrumentelor și a competențelor de rezoluție;
19. toate acordurile încheiate de instituții și de persoanele lor juridice cu terțe părți, a căror încetare poate fi declanșată de o decizie a autorităților de a aplica un instrument de rezoluție și dacă urmările provocate de încetare pot afecta aplicarea instrumentului de rezoluție;
20. o descriere a eventualelor surse de lichiditate în sprijinul rezoluției;
21. informații privind grevarea cu sarcini a activelor, activele lichide, activitățile în afara bilanțului, strategiile de acoperire împotriva riscurilor și practicile de înregistrare contabilă.

SECȚIUNEA C

Chestiuni pe care autoritatea de rezoluție trebuie să le ia în considerare la evaluarea posibilității de soluționare a unei instituții sau a unui grup

Atunci când evaluează posibilitatea de soluționare a unei instituții sau a unui grup, autoritatea de rezoluție ține cont de următoarele aspecte:

Atunci când se evaluează posibilitatea de soluționare a unui grup, referirile la o instituție trebuie să includă orice instituție sau entitate din cadrul unui grup menționată la articolul 1 alineatul (1) literele (c) sau (d):

1. măsura în care instituția poate stabili corespondențe între liniile de activitate de bază, respectiv operațiunile critice și persoanele juridice;
2. măsura în care structurile juridice și corporative sunt armonizate cu liniile de activitate de bază și operațiunile critice;
3. măsura în care sunt în vigoare mecanisme care vizează asigurarea personalului, a infrastructurii, a finanțării, a lichidităților și a capitalului pentru a sprijini și menține liniile de activitate de bază și operațiunile critice;
4. măsura în care acordurile de servicii ale instituției sunt integral executabile în eventualitatea unei rezoluții a instituției;
5. măsura în care structura administrativă a instituției este adecvată pentru gestionarea și asigurarea conformității cu politicile interne ale instituției cu privire la acordurile sale privind furnizarea de servicii;

6. măsura în care instituția dispune de un proces pentru transferarea treptată către terți a serviciilor furnizate în cadrul contractelor privind furnizarea de servicii în caz de separare a funcțiilor critice sau a liniilor de activitate de bază;
7. măsura în care există planuri și măsuri de contingență pentru a asigura continuitatea în ceea ce privește accesul la sistemele de plată și decontare;
8. capacitatea sistemelor informatice de gestiune de a garanta că autoritățile de rezoluție sunt în măsură să colecteze informații exacte și complete privind liniile de activitate de bază și operațiunile critice, astfel încât să se faciliteze luarea de decizii rapide;
9. capacitatea sistemelor informatice de gestiune de a furniza informațiile esențiale pentru rezoluția eficace a instituției în orice moment, chiar și atunci când condițiile se schimbă rapid;
10. măsura în care instituția și-a testat sistemele informatice de gestiune pe baza scenariilor de criză astfel cum sunt definite de autoritatea de rezoluție;
11. măsura în care instituția poate asigura continuitatea funcționării sistemelor sale informatice de gestiune, atât pentru instituția afectată, cât și pentru noua instituție în cazul în care operațiunile critice și liniile de activitate de bază sunt separate de restul operațiunilor și liniilor de activitate;
12. măsura în care instituția a elaborat proceduri corespunzătoare pentru a se asigura că oferă autorităților de rezoluție informațiile necesare pentru identificarea deponenților și a sumelor acoperite de schemele de garantare a depozitelor;
13. în cazul în care grupul folosește garanții intragrup, măsura în care garanțiile respective sunt furnizate în condiții de piață, iar sistemele de gestionare a riscurilor aferente acestor garanții sunt solide;
14. în cazul în care grupul se angajează în tranzacții „back to back”, măsura în care aceste tranzacții sunt efectuate în condiții de piață, iar sistemele de gestionare a riscurilor aferente acestor tranzacții sunt solide;
15. măsura în care utilizarea garanțiilor intragrup sau a tranzacțiilor de înregistrare „back to back” sporește contaminarea din cadrul grupului;
16. măsura în care structura juridică a grupului împiedică aplicarea instrumentelor de rezoluție, ca urmare a numărului de persoane juridice, a complexității structurii grupului sau a dificultății de a stabili corespondențe între liniile de activitate și entitățile din grup;
17. valoarea și tipul pasivelor eligibile ale instituției;
18. în cazul în care evaluarea implică un holding cu activitate mixtă, măsura în care rezoluția entităților din grup care sunt instituții sau instituții financiare ar putea avea un impact negativ asupra părții nefinanciare a grupului;
19. existența și soliditatea acordurilor privind furnizarea de servicii;
20. dacă autoritățile țărilor terțe dispun de instrumentele de rezoluție necesare pentru a sprijini măsurile de rezoluție întreprinse de autoritățile de rezoluție din Uniune, precum și posibilitatea de acțiune coordonată între autoritățile din Uniune și din țările terțe;
21. fezabilitatea utilizării instrumentelor de rezoluție în conformitate cu obiectivele rezoluției, ținând seama de instrumentele disponibile și de structura instituției;
22. măsura în care structura grupului îi permite autorității de rezoluție să procedeze la rezoluția întregului grup sau a uneia sau mai multora dintre entitățile din grup fără să producă un efect negativ semnificativ, direct sau indirect, asupra sistemului financiar, încrederii pieței sau economiei și cu scopul de a maximiza valoarea grupului în ansamblul său;

23. mecanismele și mijloacele prin care ar putea fi facilitată rezoluția în cazul grupurilor care au filiale stabilite în jurisdicții diferite;
 24. credibilitatea utilizării instrumentelor de rezoluție în conformitate cu obiectivele rezoluției, ținând cont de impactul posibil asupra creditorilor, contrapărților, clienților și angajaților, precum și de eventualele măsuri pe care le-ar putea lua autoritățile țărilor terțe;
 25. măsura în care impactul rezoluției instituției asupra sistemului financiar și asupra încrederii pieței financiare poate fi evaluat în mod adecvat;
 26. măsura în care rezoluția instituției ar putea avea un efect negativ semnificativ, direct sau indirect, asupra sistemului financiar, asupra încrederii pieței sau asupra economiei;
 27. măsura în care contaminarea altor instituții sau a piețelor financiare ar putea fi controlată prin aplicarea instrumentelor și competențelor de rezoluție;
 28. măsura în care rezoluția instituției ar putea avea un efect semnificativ asupra sistemelor de plăți și de decontare.
-